

RIGIL KENT ONTSLUIERD
DE VERLOREN KERN VAN ORION

COAB 2019

- Hoofdstuk 1. De Betekenis van de Krokodil
- Hoofdstuk 2. Het Grote Verschil tussen de twee Surinames
- Hoofdstuk 3. De ETRO-lens
- Hoofdstuk 4. Materialisme vs. Naterialisme en de strijd om het Oan paradijs
- Hoofdstuk 5. Tlaloc en het Pad tot het Paradijs - Wat het is en wat het niet is
- Hoofdstuk 6. De Azteekse Code in de Terugkeer tot het Paradijs
- Hoofdstuk 7. De Godin met de Spiegel
- Hoofdstuk 8. De Afgoden in de Tempel
- Hoofdstuk 9. Through the Barricades
- Hoofdstuk 10. Het Document van de Witte Natuur Planeet
- Hoofdstuk 11. De Scholastiek - De Middeleeuwse Exodus
- Hoofdstuk 12. Naturologie
- Hoofdstuk 13. 'Uittreden' door dieper 'intreden'
- Hoofdstuk 14. De Water Ademhaling van de Witte Planeet
- Hoofdstuk 15. De verbrootsing van de samenleving
- Hoofdstuk 16. De Steen der Talen
- Hoofdstuk 17. Het Volk van Eenlingen
- Hoofdstuk 18. De Talmoed - Het Nieuwe Testament van de Joden als Commentaar op het Oude Testament (De Tenach)
- Hoofdstuk 19. De Onderliggende Lagen van het NT - Anubis, de Wachter en Gids van de Talmoed
- Hoofdstuk 20. De Krokodil van God : Sebek, de Klok en de Diepte van de Talmoed
- Hoofdstuk 21. De Talmoed Sleutel tot decoding van het Egyptische Khnum Mysterie
- Hoofdstuk 22. De Engel Michon
- Hoofdstuk 23. Pas Op Voor de Muffins
- Hoofdstuk 24. Besneden of afgesneden ?
- Hoofdstuk 25. Het Mes van Ra en de Godinnen van de Talmoed
- Hoofdstuk 26. De Talmoedische Dagen van de Week omtrend het Metaforische Huwelijk tussen God en mens
- Hoofdstuk 27. Het Hemelse Huwelijk in de Egypto-Talmoedische Context
- Hoofdstuk 28. Anubis, God's Spoorzoekende Hond - Een Kompas in de Nacht - Een Gave van God
- Hoofdstuk 29. Terug Naar Israel
- Hoofdstuk 30. De Vogel van God - De Overgang van de Dimensies - Het herstel van de aureool
- Hoofdstuk 31. De Dunne Lijn Tussen Hemel en Hel - Relaties als Metafoor
- Hoofdstuk 32. Het Belang van de Wet
- Hoofdstuk 33. Christen en Wet - De Terugkeer tot de Aartsmoeder
- Hoofdstuk 34. De Zaad theologie en de vrouwen exodus uit de patriarchie - De worsteling met Jom
- Hoofdstuk 35. De Immunologie van de Oernatuur

Hoofdstuk 36. De Meditatieve Techniek van het Hongeren
Hoofdstuk 37. Na Judas en Pilatus
Hoofdstuk 38. De Geboorte van Anubis - De Hond van God die het Oordeel zal brengen over Izebel
Hoofdstuk 39. De Verborgene Psychologie van de Hond
Hoofdstuk 40. De Psychologie van de olifant
Hoofdstuk 41. De Originele Arameo-Egyptische Galaten
Hoofdstuk 42. De Wet - de Detective - De Nadere Reformatie - De Wachters van de Honden-wieg
Hoofdstuk 43. De Vur versus de pseudo-demonologie van de stad
Hoofdstuk 44. De Leeuw en de Krokodil
Hoofdstuk 45. De Myserieën van de Vur
Hoofdstuk 46. Het Scheppings-mysterie in de Vur
Hoofdstuk 47. De Rode Planeet en de Vurische Natuur en Cultuur
Hoofdstuk 48. Het Rode Tijd Mysterie
Hoofdstuk 49. Het Gaan tot en Leren van de Wijngaard
Hoofdstuk 50. De Vur als Gids op de Rode Planeet
Hoofdstuk 51. Het Pad door de Vur
Hoofdstuk 52. Veilig bij de bijen en bloemen des hemels
Hoofdstuk 53. De Besnijdenis van het Verstand
Hoofdstuk 54. De Vervangingsleer
Hoofdstuk 55. Het Filippi orakel in de wildernis
Hoofdstuk 56. De Egypto-Aramese achtergrond van Filippenzen
Hoofdstuk 57. De Egyptische Filippenzen - De Natuur Filippenzen
Hoofdstuk 58. de mijnen van filippi
Hoofdstuk 59. De Terugkeer tot het Oergeheugen
Hoofdstuk 60. Filippenzen en het Afkicken van Sociale en Religieuze drugs
Hoofdstuk 61. Egyptische betekenissen van matheus 24 en 25
Hoofdstuk 62. het (V)uur van de Vis
Hoofdstuk 63. Overwinning door stilte
Hoofdstuk 64. De Manninnen
Hoofdstuk 65. De Hel of de Bel ?
Hoofdstuk 66. De Rigil Kent kern - Het geheim heerst
Hoofdstuk 67. Rigil Kent - De Verloren Kern van Orion
Hoofdstuk 68. Het Mongolische Mysterie
Hoofdstuk 69. De Speer van Saul
Hoofdstuk 70. De Speer van Saul II

Hoofdstuk 1. De Betekenis van de Krokodil

Sebek, de krokodillengod van Egypte, komt ook weer in het Aramees voor als de scheiding, de onderscheiding, het vrijzetten, het afzonderen (sbq), en is altijd nauw betrokken geweest met het geboorteproces, en daartoe dient dan ook alle afzondering : opdat wij opnieuw geboren worden in ander gebied. Soms gaan wij door deze ervaringen heen, gekenmerkt door depressie en misschien wel angst, maar dat is allemaal overgangsgebied, en we mogen dan ook het doel in zicht houden. Soms gaan we kopje onder om ons geheel los te snijden. Het mes moet soms diep gaan. Sebek is de god(in) van de oorlog, en die agressiviteit van de natuur zien we soms in ons leven, maar het is om ons te beveiligen. Het zijn barensweeën van moeder natuur.

Sebek is een verloren orgaan wat de baarmoeder ondersteunde. Nog steeds zijn er krokodillen in de natuur die daarop terugwijzen. De krokodil is een machtige schepping van iets wat de mens over het hoofd heeft gezien. In de stad leeft de mens ver weg van de krokodil en waar het oorspronkelijk voor staat. De krokodil is in de Egyptologie de rehen, de ondersteuner van het zelf, het rusten op iets om het water te geven, als een waterval aan een stroom, als een extra orgaan wat het geboorte proces in de gaten hield bij de baarmoeder, het hele proces van ontwikkeling voor de geboorte, en zorgde ervoor dat het kind voldoende rust had. Sebek is ook Sochet en Sebet in het Egyptisch, als een Egyptisch wortelwoord van de sabbath, de rust. De krokodillengod werd ook Khenti genoemd, de rode aarde, wat in het Hebreeuws de adamah is, als de voor-baarmoeder of voormoeder, die later van de mens werd afgesneden door de zondeval. De mens leeft niet meer in het paradijs, in de natuur, en ook niet in het voortijdse Afrika. Nu weet de mens niet meer wat de krokodil is, en van welk groot belang de krokodil is. De krokodil was oorspronkelijk een beschermer om de vochtigheidsgraad van de aarde en de mens op peil te houden. De krokodil is de brug tussen land en water, om alles in balans te houden. De krokodil is een deel van het natuurlijke opruimings-systeem om het afval en alle parasieten te recyclen, opdat er nieuwe geboortes kunnen plaatsvinden. Daarom werd de mens ook 'gemaakt' van het stof van de aarde (aphar, Hebreeuws), dus eigenlijk gewoon als een recycling. Ook bevat het klei en metaal.

Voor veel mensen is de Egyptologie de ver van m'n bed show, omdat de mensen de betekenissen niet kennen. Mummificatie is voor veel mensen wat engs, maar het is symbolisch. De mummificatie kwam als een mens aan het ego was afgestorven, oftewel van de lagere programmeringen, om hogere programmering te ontvangen, d.m.v. nieuwe woorden, nieuwe geschriften die de mens openen voor een nieuwe kijk op dingen, ook door metaforische spreuken en liturgieën. Die werden opgelezen als symbolische mummificatie, ook om de mens te beschermen tegen mentale parasieten. De mens moest dus 'gemummificeerd' worden door het Woord, door de hieroglyphen, als een verhaal. De mens moest dus eerst tot stilstand komen, als een reset. De 'mummificatie' is de opvoeding van het kind, de scholing, die ervoor bedoeld was om het kind tot dieper begrip te laten komen in de mysterieën van het leven. Dit was in de Egyptologie allemaal verbonden aan de filosofie van de krokodil. De woorden werden op verschillende manieren gespeld opdat allerlei verschillende aspecten van het woord naar voren konden komen en benadrukt konden worden.

shet - krokodil, opvoeden, onderwijzen

shet-t - mummie, lezen, opzeggen, liturgie, spreuk

shti - hij die in zijn kist is (het oude leven begraven), het ingewijd worden in de mysterieën

ati - krokodillengod(in)

atiu - de ingewikkelde goden, de hemelse mummies

attiu - de strijders, het dualisme

Het extra orgaan, het krokodillen-orgaan, verbonden aan de baarmoeder, was dus ervoor om de baarmoeder ook zuiver te houden van indringers. We kunnen wel zien dat dit nu bijna niet meer bestaat, zoals P.T. Barnum eens zei : 'There's a sucker born every minute.' De baarmoeder moet dus weer beveiligd worden, beter toegerust, met een betere filter. Dit zal gebeuren als de mens weer in hersteld contact komt met de oerkracht en oernatuur van de krokodil. Daarom is de natuurkracht van de krokodil een belangrijk onderdeel van de Egypte-brug tot het voortijdse Afrika, waarin het gecodeerd ligt. Het domste wat een mens kan doen is het onderschatten van de diepte van de Egyptische dynamieken.

Hoofdstuk 2. Het Grote Verschil tussen de twee Surinames

De krokodil was een beeld van het voorportaal van de baarmoeder, waar het kwaad werd vernietigd, en waar de zielen werden geselecteerd voordat ze in de baarmoeder kwamen. De stad heeft alles al gemummificeerd door valse scholing. Daarom moet deze mummificatie verbroken worden.

We zien in de stad een heel selectief materialisme. Voor de diepere, subtielere 'materie' zijn ze blind. Ze willen alleen het grootse, makkelijke, voor de hand liggende. Ze kennen de ware 'materie' niet, en dat willen ze ook niet kennen. Ze verachten en verwaarlozen de natuur. Het is niet eens materie voor hen. Als ze een stukje natuur zien grijpen ze direct de stofdoek om het weg te vegen. Dan grijpen ze direct naar hun spuitbussen met giftige sappen om de natuur weer uit te doven. Klaar. De stad heeft een zware smetvrees, als een zware natuurvrees. De stadse materialisten zijn selectieve, smetvrezende, natuurvrezende materialisten. Als Liesje naar buiten gaat dan mag Liesje niet vies worden. Liesje moet smetteloos wit blijven. Materie komt van het Latijnse 'mater', de moeder, de oorsprong, de bron, en 'materia', grondstof, bouwstof. Dit is ontleend aan het Egyptische 'ma'at', de waarheid, de wet. Oorspronkelijk was materie dus informatie, maar de stad heeft het verletterlijkt, en maakte zichzelf tot wet.

In Egypte waren er veel meer woorden voor wet. Het christendom en ook het stadse is voortgekomen vanuit hele selectieve Egyptologie. De Grieken en de Romeinen die de basis legden voor de moderne samenleving waren verzot op alles wat Egyptisch was, maar zij waren hierin zeer pietluttig, natuurvrezend en smetvrezend, want ze hadden natuurlijk wat te beschermen : hun geroofde autoriteit. Met geroofde goederen kom je nooit ver. Daarom zal de ware, algehele natuur-Egyptologie de westerse samenleving overweldigen. De diepere mens zal hierdoor teruggaan tot het voortijdse Afrika, om de ware fundamenten van het leven te zien. Dit zijn de enkelingen, niet de grote massa's. Ben jij een enkeling of een massa-dier ?

Je kan misschien van jezelf zeggen dat je eigenaardig en uniek bent, en dat je niet meeloopt met de grote massa's, maar de massa's werken heel subtiel. Er is een grote multi-culturele, alternatieve massa die veel ruimte geeft aan de mens, maar ze worden als honden aan de ketting gehouden, ook al is die ketting lang. Laat je dus niet voor de gek houden. De matrix is sluwder dan je denkt.

Ook in de Israelitische talen, het Aramees en Hebreeuws, de dochters van het Egyptisch, zijn er veel meer woorden voor de wet dan alleen maar de torah. Het Aramees is de oudere zuster, en ook een

soort moedertaal van het Hebreeuws, de jongere zuster. Nms, nhm, name is een Aramees woord voor wet, maar ook voor zintuig. Omdat er zoveel Egyptologie door de tijden heen verloren is geraakt ligt deze verloren kennis gecodeerd in de dochters, de vruchten, van Egypte : het Aramees en het Hebreeuws. Vandaar dat deze twee talen heel belangrijk en ondersteunend zijn om een beter zicht op het verloren gegane Egypte te krijgen, en dat is weer belangrijk om terug te keren tot het voortijdse Afrika. Dit is een tocht die de mens moet maken, terug tot de oorspronkelijke natuur, terug tot het paradijs, want nu leeft de mens buiten de poorten van het paradijs in het gebied van de trickster, de misleider. Er waren verschillende gebieden in het voortijdse Afrika, zoals Irad, Sur, Oan en het voortijdse Egypte deel. Nahme is ook weer voortijds Afrika, wat nog deels bestaat als Nahm-ibia, Namibia in het zuid-westelijke Afrika van vandaag. Het betekende 'wet', net zoals in het Aramees, en ook de materie van de informatie, als een boodschap en een leger wat uitgezonden wordt, als het immunologisch systeem van de natuur, wat overigens ook in Egypte de diepere betekenis is van de wet. Het woord 'materie' is dus misleidend, selectief, natuurvrezend, een truuk van het Romeinse wereldrijk. Het Engelse wereldrijk bouwde daar vrolijk op voort, allemaal ten koste van de indianen. De 'namerie' ligt dus dicht bij de waarheid, want dan krijg je het totaalplaatje te zien.

Ben je een materialist, of een namerialist ? De namerialist ziet de diepere natuur en kennis die achter alles verborgen ligt, en is DAAR op gericht, de veel verfijndere natuur-namerie. Zo ziet de namerialist verloren gegane geschiedenissen en de voortijden, en kan daar zijn leven aan schaven, om zo raadsels op te lossen. Zo gaan de poorten van het paradijs wijd open, maar het paradijs is niet wat de westerse mens denkt dat het is. Het is niet religieus en het is geen luilekkerland, maar een school en een slagveld. De mens moet een tocht maken door de onderwereld en het verloren gegane paradijs ontdekken, de namerie. Wat een rijkdom is het, maar wat een hoge prijs moeten we daarvoor betalen. En daarom doen velen dit niet. Ze zijn materie-zoekers, geen namerie-zoekers.

Daarom heb ik een grote liefde voor Suriname, niet alleen omdat ik met deze cultuur opgroeide, maar ook omdat hier nog steeds het voortijdse Afrika in is gecodeerd. Cuwr of Sur is namelijk het voortijdse Afrikaanse Israel, en Name is het voortijdse Afrikaanse Roshland, het land van de beginne (vgl. Rusland), wat een diepgaande en levengevende filosofie had over de namerie in plaats van materie. Suri-Name draagt nog steeds deze twee paradijselijke gebieden in zich. Helaas heeft het moderne materialisme veel Surinamers meegesleurd. Er zijn dus twee Surinames : het materialistische Suriname en het namerialistische Suriname. Groot verschil.

Hoofdstuk 3. De ETRO-lens

De mens is omringd met vele lenzen waardoor de realiteit wordt verdraaid, ook in de taal. Het is een natuur verschijnsel, het plumares mysterie. Zo is er ook een Plumares lens tussen het voortijdse Afrika en het nu. Door de plumares lenzen wordt dus een heleboel informatie verborgen gehouden.

Areta was het voortijdse babylonische Afrika, maar dit werd verdraaid van Areta, r'ta, rt, tot Thora, tr, de joodse wet. Op deze basis werd Name, nm, het voortijdse roshlandse Afrika, verdraaid tot man en manna, mn, oftewel de patriarchische verborgen kennis die je moet opkopen, en waarin

mannen altijd voorrang hebben.

Op deze basis werd de namerie, de 'stof' van de diepere natuur, de verfijndere stof, de tegenstander van materie, afgekapt tot merie, mara, maryah, wat Aramees is voor 'heer', en in het NT was de moeder van Jezus 'Maria'. Het woord 'namerie' was dus gespleten, opdat vanuit maryah en maria de materie kon voortkomen. Het voortijdse amerika werd ook wel namerika genoemd, en werd pas later de 'amerika's'.

De Etro-lens ligt tussen het nu en het voortijdse Afrika in. Het is een pseudo-marxistische, materialistisch-kapitalische heks van Rusland, en Wapenveld hier in Nederland. Toen ik de lens aansprak begon het 'ga weg' bewegingen te maken, en ik nam zijn kasteel in. Ik verwijderde de lens uit het kasteel. De materialistische mens aanbidt de Etro-lens. Allen volgen zij de Etro-lens.

Hoofdstuk 4. Materialisme vs. Namerialisme en de strijd om het Oan paradijs

De ETRO-lens, ook een verdraaiing van Aretha, het voortijdse babylonische Afrika en vandaag de dag de Germaanse moeder aarde (Aretha, H'retha), heeft de mens materialistisch gemaakt. ALLES is nu opkoopbaar, en dat is voor de materialistische mens van gemak. Zo kan de materialistische mens macht opkopen zonder daarbij de demonologie te hoeven gebruiken. Lekker makkelijk. Geld bestuurd alles. Daarom mag de mens over de Afrika brug teruggaan tot het voortijdse Afrika, door het afbreken van de ETRO-lens. De ETRO-lens is helemaal in de mens ingegroeid, en moet dus weer verwijderd worden.

Het voortijdse Afrika loopt helemaal terug tot het Oan-paradijs, en zo ook tot de Oan kern in Betelgeuse, in Orion. Overal lopen deze Oan energie lijnen, waarop de mens aangesloten kan worden door kennis. Het gaat er niet om zomaar gelukkig te zijn of worden, maar het gaat om het kennen. Ik vraag niet om geluk, maar om kennis, en het kruis was de weg tot kennis, en daarin is het ware geluk. Dat is geen oppervlakkig geluk, geen materialistisch geluk.

Op deze Afrika brug tot Oan smelt de Etro lens weg. De lucht is vol met prachtige energieën. Dit buitenaards contact is al lang geleden gemaakt, maar de mens moet het leren kennen. De Etro lens is een lens van verkrachting, van nog erger dan verkrachting. Telkens weer leggen tandofielen gedwongen vullingen in mens en kind, en telkens weer worden die krenge te diep gelegd daar waar de zenuwen lopen, en zo komen mensen in rolstoelen terecht, in een coma of hun leven wordt op een andere manier de vernieling in geholpen, en ook dat van hun kinderen, en die geven het ook weer aan hun kinderen door. Daarom moet de mens terugkeren tot Oan, want in de stad regeren de tandofielen. Het zijn tandoristen. Het zijn duivels en demonen die naar de aarde zijn gezonden om hun boosaardige, buitenaardse implantaties te doen, opdat de mens hen dient, en de bron waaruit zij zijn gezonden met deze opdracht.

De etro lens verkracht en implanteerd, en bouwt zo zijn grafsteden, pure spookhuizen. De etro lens heeft een hel op aarde gemaakt. Maar de mens mag zijn handen in de lucht steken en Oan om hulp vragen. Er zijn NU buitenaardse oorlogen gaande om de zielen. Vele mensen roepen de materie aan,

en alleen de enkeling roept de natuur aan. Het gaat dan om de paradijselijke natuur. Deze natuur gaat komen, hoe dan ook. Het is een kwestie van tijd. Deze natuur zal alles overweldigen. De mens heeft Orion uitgedaagd tot een gevecht, en de mens zal het verliezen. De mens wil heersen en alles kapot maken, telkens weer. Maar de mens kan niet met succes strijden tegen de natuur. De mens maakt hierin een grote fout.

Wij zien uit naar de openbaring van de Oan natuur, wat al in de bijbel gecodeerd lag. Wij zien uit naar de terugkeer van het paradijs. Zorg dat je de juiste brug vindt. Er worden veel valse paradijsen aangeboden, materialistische paradijsen, en de mens betaalt een hoge prijs. Het naterialisme is de fijnere, diepere natuurstof, dat wat op de bodem van de rivieren ligt. Het materialisme moet hiervoor wijken. Wij hebben de oorlog verklaart aan het materialisme, al heel lang geleden. Wij hebben de oorlog verklaart aan de etro lens.

Waar is de mens vandaag de dag mee bezig ? Met bruggen bouwen voor het materialisme of met bruggen bouwen tot Oan ? De lucht is vol met prachtige energieën van Oan, maar de mens ziet het niet en wil het niet zien. Ergens op de brug moest de mens door de etro lens heen, maar velen vallen op de grond om deze witte slang te aanbidden. Het is een duivelse slang.

De etro lens probeert mensen al tijden lang de mond te snoeren door te heersen over de monden. Zo programmeert de etro lens zijn robotten. De etro lens zal niet het laatste woord hebben. Begraaf het met grond, overspoel het met water. De etro lens haat de natuur. De etro lens moet wijken voor de natuur. Overal waar de witte slang gaat laat het grafsteden achter, en wordt tot een grijze slang in de nacht, om zo de zeeën te bepolderen en te verstedelijken. Maar de mens mag terugkeren tot de Zuiderzee. Vul je gedachten met de natuur, opdat de etro lens geen plaats vindt.

De buitenaardse natuur, daar gaat het om, wat gecodeerd ligt in de natuur van moeder aarde. En door het verdiepen ervan komen we tot Oan, tot de kern van Betelgeuse, in Orion. Er zijn veel Oan gebieden in Orion. Oan is een Orions woord voor paradijs, of paradijselijke slaap.

Wij mogen de paradijselijke slaap aanroepen voor hulp, want de aarde is een gebied van nachtmerries. Soms moet de mens eerst dieper slapen. Zo zal de mens uiteindelijk de dromen van Oan krijgen. Oan is de verdieping van alles om ons heen, het gaan tot de wortels. De mens moet dus niet blijven kauwen aan de zoete vruchten, maar moet de diepte in. Doorbreken in een dieper level. Kan de mens dit ? Vaak houdt het ego de mens tegen, zijn zucht naar materialisme. Oan predikt geen materialisme, maar naterialisme, de natuur-stof. Dit is de enige manier om de matrix, de materie-x, te verbreken.

Oan heeft haar armen wijd open, moeder Oan, maar niet voor het ego. Ze strijd tegen het ego, en is niet makkelijk voor het ego. Moeder Oan, of moeder paradijs, is geen goedkope hoer. Het paradijs is ook geen luilekkerland of pretpark, maar een introspectieve, transcendente natuur, want het is niet gericht op dichte en verdichtende materie, maar op verdieping. Kijk hoe de mens achter materie aanrent als dolle zotten en zo hun doel missen. Wees niet één van hen. In het paradijs wordt het beschouwd als krankzinnigheid. Daarom moeten we het ook niet vreemd vinden dat materialisten alles wat diepzinnig is als krankzinnig beschouwen. Het is dus oorlog. Strijd om in te gaan. Velen zullen het zoeken, maar weinigen zullen het vinden, zoals ook velen geroepen zijn, maar weinigen 'uitverkoren' zijn, wat dus betekent dat weinigen de ware keuze willen maken.

Tandofielen en tandoristen zijn dus niet alleen maar de materiële implantaties, maar het is ook hoe demonen in de geestelijke wereld werken. Voordat de mens de aarde binnenkomt door de baarmoeder wordt de mens al door allerlei parasieten bewerkt en worden er allerlei metafysische en fysische implantaties gedaan op allerlei niveau. Iedereen heeft dus met de tandofielen te maken. Zij hebben de mens op allerlei manieren monddood gemaakt. Ook incest is een vorm van tandofilie,

want er wordt iets gedwongen op privé gebied, en dat is dus vaginaal, anaal OF oraal, en het is bekend van incest-slachtoffers dat ze vaak niet durven te spreken en alleen maar halve of verdraaide informatie geven, omdat ze bang zijn hun hart bloot te leggen. Hetzelfde is aan de gang met mensen die met de letterlijke, materiële tandofielen en tandoristen in aanraking zijn gekomen via dwangverpleging, dwang-implantatie, en die geheel of deels zijn uitgeschakeld door te diepe implantaties, waar vervolgens niks aan wordt gedaan, omdat de tandofielen het vaak op iets anders proberen te schuiven, en dan later wordt het alsnog vastgesteld door een kaakchirurg of een andere tandofiel, maar dan is het al te laat. Het is de geest van ontvoering.

Hoofdstuk 5. Tlaloc en het Pad tot het Paradijs - Wat het is en wat het niet is

In mijn werk heb ik veel te maken gehad met incest slachtoffers en verkrachtings slachtoffers die vervolgens niet meer kunnen spreken. Vaak kunnen ze nog om hulp roepen op een bepaalde manier, maar slachtoffers van de tandofielen gaat nog even een stapje verder. Dat wat erin is gestopt willen de tandofielen er niet uithalen, dus het is een eeuwige verkrachting, dag en nacht. Dit is erger dan wat nazi's mensen hebben aangedaan. Sommige slachtoffers van tandofielen hadden liever een kogel in hun kop gehad, maar nee, ze werden dag en nacht gemarteld en tot een staat van coma gebracht. Iedereen die hiervoor zijn ogen sluit pleegt geestelijke zelfmoord. Er is een grote NSB hier in Nederland om de tandofielen een hand boven het hoofd te houden, die advocaten van de duivel spelen maar in deze tijd mag er niet meer over gezwegen worden, en velen doen dit gelukkig ook niet, en de EU heeft de tandofielen al een flinke halt toegeroepen dat ze geen kwik vullingen maar mogen leggen bij kinderen en zwangere vrouwen en vrouwen die borstvoeding geven, maar de witte vullingen zijn nog wel veel gevaarlijker. We hebben het over de witte slang, de etro lens. Hele gezinnen gaan kapot. Een vader of moeder wordt uitgeschakeld, wat in principe gewoon een ontvoering is, en dit staat gelijk aan kindermoord, kindermarteling. Het is onvoorstelbaar diep leed wat een kind wordt aangedaan, allemaal door de tandofielen die het zowel op ouders als kind hebben gemunt. Dit is dan ook de geest van allerlei soorten verkrachting. Dit wil niet zeggen dat de slachtoffers zelf onschuldig zijn. Er zijn kinderen die een ouder die in een coma is gebracht door tandofielen, door tandoristen dus, door medi-nazi's, de schuld hiervan geven, in plaats van de tandofiel. Het is hetzelfde als wanneer er iemand op straat wordt neergestoken, dat je dan het slachtoffer de schuld geeft voor de complicaties die dat geeft en niet de dader.

Het is een droevig verhaal. Een kind die moet opgroeien zonder moeder of vader door de tandofielen. Het komt telkens weer voor. Het is psychische doodmarteling van een kind. Ze maken kinderen zo helemaal gek. Ze offeren zo kinderen aan de Moloch. Het is duivels. Nog steeds is de mensheid niet van de tandofielen verlost. Nog steeds slaapt een groot deel van de mensheid door, omdat ze denken dat het niet henzelf betreft, ook al zijn ze al helemaal schaakmat gezet door de tandofiel. De gestoorde tandofielen regeren zelfs de regering. Ze regeren door isolatie : 'isolering en heers' is hun mandaat : 'divide and rule'. Daarom zou de EU het motto kunnen zijn van 'unite and heal', maar ze zijn ergens tegengehouden op de Afrika brug. Verzetsstrijders kunnen soms totaal doordraaien. Zo was ik in contact met een bekende superster die altijd streed tegen onrecht en geweld, en nu tegen de EU, maar in het persoonlijke leven was hij een monster, een mijnenveld, en

viel hij degenen aan die hem ondersteunden tot op het punt dat hij tegen zijn eigen muziek streed. Als je hem erop wees dan corrigeerde hij zich wel, maar alleen maar half. Je moest altijd verschrikkelijk oppassen wat je zei, want hij kon alles wat je zei verdraaien en tegen je gebruiken, ook al was het uitgesproken om hem te bemoedigen en te bevestigen. Hij was in de ban van de etro lens.

Daarom moeten we blijven strijden tegen deze lens, waardoor ook de media werkt en die alles verdraait, zodat de tandofielen nog meer macht krijgen. Ik had een verschrikkelijk gevecht met deze lens, op de Afrika brug. De Afrika brug is de naam voor de Afrosocie, waarvan ook de Egyptosocie een deel is, die terugleidt tot het voortijdse Afrika en zo tot het Betelgeuse Afrika en de Oan kern in Orion van het paradijs. Die weg is er dus in de filosofie te vinden, en daarin komen de buitenaardsen de mens tegemoet. Ik kwam deze witte slang, de etro lens, tegen op deze brug in een droom.

Een kind dat jarenlang zichzelf in slaap moet wenen allemaal vanwege het werk van de tandofiel, ouders die dreigen zichzelf te opereren met het risico hierdoor komen te overlijden, en ouders die dreigen zelfmoord te plegen, de tandofiel draait hier zijn hand niet voor om. Het zal de tandofiel allemaal worst zijn, en gaat rustig door met zijn tandorisme. De tandofiel is een mensenhater, een natuurhater, een hater van alles wat goed is. Dat wil hij kapot maken. Tandofielen die ervoor zorgen dat ouders in het ziekenhuis terecht komen of in opvangcentrums, of zelfs in het graf? Allemaal mooi en goed voor de tandofiel, en voor de medische industrie. Hier verdienen zij aan. Het zijn demonen. Deze wereld is een wereld van demonen. 'Lekker kinderen kapotmaken, zodat die ook 'behandeld' moeten worden, brengt allemaal geld in het laadje,' zo denkt de tandofiel. En om kinderen kapot te maken moeten de ouders kapot gemaakt worden, of rechtstreeks het kind, want hoeveel kinderen worden er wel niet gedwongen door de tandofiel en hun ouders doen er niets tegen? Zo kan het dus ook gaan. Zo zijn er verschillende wegen voor de tandofiel die naar Rome leiden. Lukt het één niet, dan proberen ze het andere.

Begin van het millennium werd ik bezocht door een buitenaardse energie genaamd 'Aegir', het Noord-Germaanse aspect van de zee. Het kwam met twee engelen genaamd Stratar en Tlaloc, wat ook weer in de Azteekse mythologie voorkomt als het aspect van water, regen en bloed. Ik werd in de droom op de Afrika brug aangevallen door de witte slang, de etro lens, waar ieder mens die verder wil komen op deze brug doorheen moet. Het was zwaar, maar ineens kwam de Noord-Germaanse engel genaamd Stratar mij te hulp, die ik nog kende van vroeger. Maar uiteindelijk kwam ook hij niet door de lens heen. Toen zagen we Tlaloc verschijnen. Tlaloc had een hoed op, en kon in allerlei vormen veranderen, soms een kubus, soms als een ovaal. Hij bracht regen en water, en kon dimensies openen en sluiten. Toen kregen we uiteindelijk doorgang door de lens.

Tlaloc was een filosofisch aspect in Meso-Amerika bij verschillende volkeren, onder verschillende namen, maar werd vaak verletterlijkt en verkeerd begrepen. Het is daarom ook van belang om net zoals de bijbelse mythologie de Meso-Amerikaanse mythologie te herzien en te verdiepen, om recht te doen aan deze filosofische principes, waarvoor ze staan. Het natuurverschijnsel emaneert als een waterval en valt dan kapot op de rotsen waarna het zich opsplijt en verder stroomt, maar de mens moet weer teruggaan door de waterval tot de oorspronkelijke bron, tot de rivier van Oan.

Als je iets niet rechtstreeks kunt verwijderen, dan moet je er omheen werken, met kunst en educatie. Er valt niet mee te leven. Het is strategisch overleven.

Tandofilie is niet slechts verkrachting, maar kinder-prostitutie. De kinderen en hun ouders lopen dag en nacht met die krenge in hun mond, in hun bot gespoten om zo de mens zowel lichamelijk als psychisch te verstoren. Geen wonder dat het niet weinig voorkomt dat mensen hun hele gebit kapotbijten onder deze stress of hun leven niet meer leefbaar is vanwege een overgevoelige mond,

allemaal door deze kringen. Het zijn duivels en de duivels hebben de mensheid en de natuur de oorlog verklaart en zijn als een tikkende tijdbom. Daarom komt het verhaal over de brug tot Oan, de brug tot het paradijs op tijd. De etro lens is dezelfde geest die duizend jaren lang de voeten van Chinese vrouwen opbond, gedwongen, en dezelfde geest van de vaginale besnijdenis die het leven van kinderen tot een hel maakt, en ook van volwassenen. We zijn daarom in een oorlog die we niet rechtstreeks kunnen winnen, maar alleen door het kruis, door kunst en educatie. Nu moet er gezaaid worden, opdat we later een oogst zullen hebben. Ook al zouden alle tandofielen berecht en in de gevangenis zitten opdat ze hun duivelse werk niet meer kunnen doen, dan staan we nog steeds tegenover die oost-indisch dove chineze geest die vrouwen voor vele generaties lang totaal rampaneerde. Dat is wat de etro lens is, de witte slang : een dove geest, die zich niet stoort aan educatie. Het is gezonden om te doden, maar het is een zelfmoord-piloot. Het interesseert deze geest niet. Het is een terrorist die zoveel mogelijk mensen met hem in de eeuwige dood wil meeslepen.

Ik zag deze geest vele jaren geleden in een droom, als een krankzinnige filmmaker. Hij was bezig met zijn film in zijn helicopter, maar toen explodeerde zijn helicopter. Ik kan van al deze verschrikkelijke dingen nog geen één procent vertellen. Maar een gewaarschuwd mens telt voor twee. Iedereen die zijn hart sluit voor incestslachtoffers en de slachtoffers van de tandofielen, wat nog wel erger is, pleegt in principe gewoon geestelijke zelfmoord, al dan niet als terroristische zelfmoord-terrorist.

Tlaloc is tlyl-loki. Tlyl is Aramees voor beveiliging en loki is het dualistische Germaanse aspect van de logos, het Woord. Tlaloc is dus het beveiligingsmechanisme van het Woord. Zij die door de metaforische verdrinking aan zichzelf stierven werden door Tlaloc opgenomen tot de hemel. Het was ongelukkig dat sommige Azteken dit te letterlijk namen, zoals in elke religie weleens gebeurt. Vandaar dat er filosofische educatie gegeven moet worden over betekenis van symbolen om dit te helpen voorkomen in de toekomst. Dit moet ook met de islam gebeuren en andere potentieel gevaarlijke religies zoals het jodendom en christendom.

Op dit moment is het Woord in de kerken niet beveiligd, maar rotzooit iedereen er maar op los. Ze slaan elkaar's hersenen in met hun zelfgemaakte en zelf geïnterpreteerde 'Woord'. Vandaar dat Tlaloc moet komen. Tlaloc komt van het Nahuatl woord 'tlalli' van het oorspronkelijke Mexico, wat 'aarde' betekent, 'grond', 'land' en 'vuil', wat in het Hebreeuws 'aphar' is, en in het Egyptisch 'afa', wat ook het zaad van hetzelfde betekent en krokodil. Tlalli is ook een pad of holle ruimte onder de aarde, als een onderwereld. Hier kwam in Genesis de paradijs-schepping uit voort. Het is het slaap zaad van het paradijs waardoor Adam in de put van de natuurslaap gleden om zo tot een hulp te komen : Eva. Tlaloc is dus ook een soort zandman.

Hoofdstuk 6. De Azteekse Code in de Terugkeer tot het Paradijs

De Afrika brug is een natuur verschijnsel wat de mens verbindt aan zijn natuur-wortels, ook in het oer en het buitenaardse, als het teruggaan naar de weldadige oorsprong. Dat er kapers op de kust zijn is bekend, maar daarvoor is hulp, want in de diepte van de Afrika brug kruist het met de Amerika brug, als een tweespoor, springt Meso-Amerika in.

Telkens moet je alles weer loslaten, want het leven is abstract. Letterlijkheid is een valstrik, en zelfs de letterlijken zijn niet letterlijk. Ze zijn slechts op jacht voor een markt. Zo ontkennen zoveel werkelijkheden, opdat je hun eigen werkelijkheid aanneemt, maar zelfs zij geloven er niet in. Ze hebben het voor jou gemaakt als een gif.

Hoe gaat dat precies ? Daarvoor moeten we terug naar de Azteekse mythologie van Meso Amerika. De azteken hebben hun goden en filosofieën overgenomen van veel oudere Meso Amerikaanse volkeren. Quetzalquatl, de gevederde slang, ging naar de onderwereld om daar de beenderen van de voorouders op te halen, en gaf zo zijn eigen leven en bloed om de beenderen tot leven te wekken. Het is een oude truuk die we ook bij de Joden en de christenen tegenkomen. Daarom wordt Quetzalquatl ook wel de Azteekse christus genoemd, en zij verwachten ook zijn terugkomst, maar dit zijn metaforische filosofische principes die ontleed moeten worden door de psycho-analyse. Het is totale kolder om dat letterlijk te nemen. Quetzalquatl was de god van wijsheid en kwam ook bij andere volkeren in het Meso Amerikaanse gebied voor onder andere namen. De slang was een beeld van dualisme, het touw, gebondenheid aan de kennis (kruis), en veren zijn een beeld van de vermindering : de vogels laten alles los opdat ze hun zicht verscherpen. Dit scheidt hele andere visioenen, dromen en werkelijkheden. Zo ontstaat er dus een lichtfilter. Ik had een droom dat ik met iemand achter de computer zat, en die persoon kende ik al heel lang, en hij vroeg mij netjes of hij bepaalde files van mij mocht lezen. Ik zei : 'maar natuurlijk, waarom niet ?' Toen hij die files begon te lezen zei hij dat hij bepaalde stukken niet kon lezen omdat de letters van een hele subtiele grijze kleur waren, waardoor zijn ogen het niet konden oppikken. Ik had bepaalde zonnefilters in mijn ogen, lichtfilterende lenzen, waardoor ik het wel kon lezen. Ik had ook bepaalde zonnebrillen met dezelfde soort filters erin, dus ik vroeg hem of hij zo'n zonnebril wilde proberen. Een mens kan dus een heleboel dingen niet oppikken als hij de juiste lenzen, de juiste filters, er niet voor heeft. Het heeft dus met de veren-metaforiek te maken : door de veren, door de vermindering, het loslaten, verscherpen de vogels hun zicht. Zo kunnen zij de logos oppikken, de hemelse literatuur.

Quetzalquatl had ook veel vrouwelijke eigenschappen, als een baarmoeder, en als de vrouwelijke psyche, en was daarom door de wetten van dualisme ook een godin. Juist om niet in de valstrikken van de matrix te vallen moeten de raadsels van Meso Amerika cryptosofisch benaderd worden. Dit betekent dus niet zomaar gaan lopen puzzelen en willekeurig verbindingen maken, maar 'sofisch' betekent 'door wijsheid', dus door het volgen van de energie-lijnen, niet geforceerd. Ik had een droom waarin ik het woord 'knowlic' zag, als een kruizing tussen knowledge en logic, als logica die gebaseerd was op kennis, niet zomaar op zichzelf, zoals mensen vaak zeggen : 'Ja, dat is logisch', terwijl het helemaal niet logisch is. Het woord wordt te pas en te onpas gebruikt, dus ook misbruikt. Vandaar dat 'knowlic' logica is die aangesloten is op de gnosis. Er is dus een hemelse logica die dwars tegen de logica van de mensen ingaat.

Toen had ik een andere droom, over quetzalquatl. Vroeger had ik eens een droom over quetzalquatl als venus, en die verschijnt tussen de woonwijken van Nunspeet en het veluwemeer, dus daar waar de huizen overgingen in de weilanden. Maar na het dromen over 'knowlic' zag ik in een droom de

cryptosofische opbouw van quetzalquotl. Cryptosofie is zo belangrijk omdat het de energie kan overbruggen tussen de huidige tijd en de verloren gegane voortijden. Ik zag dit : 'k't-selket-tl'. Egyptisch-Arameese termen. Selket is de oerschorpioenen godin baarmoeder van Egypte, ook wel serket genoemd, sur-k't, of ten, (a)ten, de rode disk, het centrum van Egypte. Het kind werd in de baarmoeder beschermt tegen parasieten door het steken van de schorpioen. Telkens weer schreven de Egyptenaren woorden op verschillende manieren, en vaak leken die woorden heel veel op elkaar. Ook verschillende Meso Amerikaanse volkeren werkten met deze tactiek. Je kon dus woorden op verschillende manieren schrijven, als een synonimische samenleving. K't in het Egyptisch als khu-t betekent huis, en als 'qeti' : slapen, verminderen, aan jezelf 'sterven', afdalen in de onderwereld (kith, vgl. ga-t, honger), ook als beeld van de baarmoeder (k-t). Tl aan het einde is dan in het Aramees een beveiligings-systeem (tll).

Quetzalquotl, k't-selket-tl, betekent dus 'het beveiligde huis van Selket (Serket)'. De Azteekse mythologie is vol van bloederig gehak en gesteeke, net zoals het boek Leviticus in de bijbel. De mens of het dier wordt hier geofferd aan de goden, maar het heeft een diepere betekenis, zoals ook de grondteksten van het Hebreeuws en Aramees laten zien. Heel veel Judaïsten nemen het daarom ook symbolisch, terwijl christenen het door hun onkunde vaak letterlijk nemen. Dat het vroeger gebeurde, ook bij de Azteken, is een feit, maar cryptosofisch gezien laat het de filosofisch-metaforische beginselen zien van de Amerikaanse voortijden. Het verdiepende, symboliserende onderwijs is daarom belangrijk voor de mens opdat ze niet meer terugvallen in letterlijkheden, want het gevaar van letterlijkheid is nog steeds een tikkende tijdbom onder een ongeletterde wereld. Telkens weer worden er kinderen geboren die niet worden onderwezen, alleen orthodox, letterlijk, en het berust allemaal op misverstand, misvertaling, doordat het losgeraakt is van context en analyse. De raadselen van de volkeren leggen elkaar uit, horen dus bij elkaar, en als je er één weghaalt, dan stort het hele gebouw in, wat dan ook is gebeurd, als een emanatie van het hemelse. Dit kan dus opgelost worden door het verzoenende werk van etymologie en cryptosofie, opdat de mens terugkeert tot de filosofieën van de oorsprong, de voortijden, zowel in het oer als in het buitenaardse, als een terugkeer tot het paradijs, tot de eeuwige sabbath. Dit is geen luie sabbath, maar de sabbath van de gnosis, van de filosofie.

Toen ik eens in een droom tot het huis van Serket kwam had ze daar allemaal kinderen ondergebracht, maar ze maakten allemaal ruzie.

Hoofdstuk 7. De Godin met de Spiegel

Altijd maar weer is de stad een karikatuur van de natuur. Je ziet de vrouwen in de stad die absoluut niet vies mogen worden, en waarvan absoluut het haar niet in de war mag raken door de wind of door activiteit, dus als omaatjes leggen ze het in een knotje, poederdoosje erbij, en dan maar veel kuchen en ijdel lopen doen over aardse dingen en uiterlijkheden, de witgepleisterde graven. Dit is natuurlijk pure aandachtstrekkerij : 'hoe zullen de andere parasieten over mij denken ? Ik moet wel zorgen dat ik altijd met twee koppen boven hen uitsteek.' In de natuur is er een hele andere ijdelheid, wat een woord is voor perfectionisme, namelijk het zorgen dat je filosofie in orde is. Als mensen daar nou eens wat meer tijd aan zouden besteden, dan zou de wereld er al een stuk beter uitzien. 'Oh help, een vlekje ! Liesje mag absoluut niet vies worden ! Voortaan blijft Liesje mooi binnen.' Waar komt dit allemaal vandaan ? De stad is een verdraaiing van de natuur, een emanatie. Het wil de mens iets leren. Het is een spotprent. Waar komt het vandaan ?

Ik denk al vele jaren na over de Azteken in Meso Amerika, over hun raadsels. In welke spiegel kijk je ? Als je in de spiegel kijkt van je uiterlijk, zorg er dan voor dat je eerst in de spiegel van je ziel hebt gekeken, zodat je jezelf niet voor de gek houdt. De Azteekse 'god(in) met de spiegel' was tezcatlipoca, t-sekhet-lpc, wat de Egyptische godin 'Sekhet', ook wel Sekhmet genoemd, in zich heeft, de leeuwinnengodin van de oorlog. Zij droeg een rode disk of spiegel op haar hoofd, wat helemaal terugwijst op de Afrikaanse voortijd op het Irad gebied, waarin roodbruinhuidige vrouwen in de zee staan met rode spiegels als het hogere collectief van het andere, waaraan het individu sterft. Dit is de hogere filosofische ijdelheid die gekeerd is tegen het egoïstische materialisme. De vrouwen van de aarde die komen tot de spiegel van de aarde spreken woorden die verdraaid worden waardoor het hogere kan doorkomen. Door de verdraaiing van de woorden ontstaan de massa's. In de rivieren wassen zij zich, waar zij hun spiegels aanbidden, opdat het geheim van het leven bekend wordt. Zo komen ze tot het eeuwige collectief dat stilte brengt.

Hoofdstuk 8. De Afgoden in de Tempel

Dat het christendom is afgeweken en op een zijspoor is geraakt wil niet zeggen dat er geen goede principes in de bijbel staan, en dat zal zelfs een atheïst toegeven, ook als we het over de bijbelse profetieën hebben. Het was oorspronkelijk van de gnosis en de filosofie, en het werd steeds meer verletterlijkt en tot koopwaar gemaakt, maar daarom is het nog wel steeds bruikbaar.

2 Tessalonicenzen 2

3Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst moet de afval komen en de mens der wetteloosheid zich openbaren, de zoon des verderfs, 4de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om aan zich te laten zien, dat hij een god is.

Dit gaat heel diep, want het lichaam wordt in de bijbel ook wel de tempel van God genoemd, en vandaag de dag heeft de duivel zich in het lichaam van de mens als god verheven door de gedwongen implantaties door de tandofiel. Dat is echt iets van deze moderne, luxe tijd, als gedwongen plastische chirurgie. Zo diep is deze wereld al gedaald, of liever gezegd : zo diep is de mens al in de lagere aardse gewesten gekomen. Ook elders in het lichaam worden onnodige implantaties verricht door doktoren die van toeten noch blazen weten, en in de psychiatrie worden in sommige gevallen medicijnen gedwongen, en dat kan dodelijk zijn of mensen totaal laten doordraaien, maar dat wordt in de meeste gevallen altijd op iets anders geschoven, zodat er nog meer medicijnen gedwongen worden. Het is een duivelse, vicieuze cirkel om mensen in de afgrond te helpen. Psychiaters hebben zelf toegegeven dat hun medicijnen niet goed afgestemd zijn en dat het als het bombarderen van steden is, waarmee ook heel veel van het goede verloren gaat. Toch gaan ze er mee door, willens en wetens. Het zijn industrieën van de dood. Vele mensen hebben ook zogeheten wortelkanaalbehandelde kiezen of tanden, die dus al gewoon dood zijn, als opgezette vogeltjes. Zo krijgt zo'n vers uit de bijbel ineens heel veel diepte. Het lichaam van de mens is ingenomen door deze bezetters, de kolonisten van het menselijk lichaam, die zich als goden hebben opgesteld in de tempelen.

We kunnen ook denken aan de schooldwang, de goden die zo gedwongen worden in de hoofden van de kinderen. Gedwongen wiskunde zal echt de wereld niet veranderen als er geen hemelse filosofische waarden aan het kind worden geleerd. Als een kind geleerd wordt letterlijk en materialistisch te denken, en dan ook nog eens daarin wordt gedwongen, dan sterft de ziel van het kind, en dan wordt dat de religie van het kind, en dan moet het kind gedwongen voor deze religie vechten als een basis voor oorlog. Ja, de tempel, het menselijk lichaam, en ook het lichaam van het kind, is ingenomen, zoals de Psalmen ook zeggen :

Psalm 79

1O God, heidenen zijn uw erfdeel binnengedrongen,
zij hebben uw heilige tempel ontwijd,
Jeruzalem tot puinhopen gemaakt.
2Zij hebben de lijken van uw knechten gegeven
tot spijs aan het gevogelte des hemels,
het vlees van uw gunstgenoten
aan het gedierte des velds.
3Zij hebben hun bloed als water vergoten
rondom Jeruzalem, en er was niemand die begroef.

De tempel van God is verkracht. Maar hier blijft het niet bij. In de Judaïstische mythes traden er altijd verzetsstrijders op. Zij streden niet door het letterlijke en door wapens, maar door het metaforische en het woord. Zij prikten er doorheen en ontmaskerden het, en lieten zien wat er met de indringers zou gebeuren. Zij kondigden het hemelse oordeel aan. Zij lieten zien dat het niet altijd zo zou door blijven gaan. Zij riepen op tot een geestelijke oorlog, een oorlog door educatie en kunst.

Jeremia 50

28Hoor, vluchtelingen en ontsnapten uit het land van Babel om in Sion te boodschappen de wraak van de Here, onze God, de wraak voor zijn tempel.

29Roept schutters tegen Babel op, allen die de boog spannen; belegert het aan alle kanten, er zij geen ontkoming! Vergeldt het naar zijn werk, doet het naar al hetgeen het gedaan heeft, want tegen de Here is het overmoedig geweest, tegen de Heilige Israëls.

38Want een land van afgoden is het en door schrikwekkende afgoden laten zij zich verdwazen.

Medicijnen, botvullingen, wortelkanaalbehandelde dode tanden en kiezen, oftewel 'opgezet dood bot vol met parasieten', en zieldodende medische studieboeken die zijn als medische roddelblaadjes, is wat het volk van medi-nazi's aan afgoden heeft, en die afgoden worden aanbeden en als onfeilbaar verklaart, de afgoden die zich in de tempel hebben gezet. Jeremia 50 laat hierover het oordeel zien.

39Daarom zullen er boskatten met jakhalzen huizen, ook zullen er struisvogels huizen, en het zal niet meer bestaan in eeuwigheid, noch in stand blijven van geslacht tot geslacht. 40Zoals God Sodom en Gomorra met hun naburen onderstboven keerde, luidt het woord des Heren, zal daar niemand wonen en geen menskind daar verblijven.

41Zie, een volk komt uit het Noorden (het verborgene, het geestelijke, Hebreeuws), een grote natie met machtige geestelijken (Aramees) breekt op van het uiteinde der aarde. 42Boog en spies

omklemmen zij, meedogenloos zijn zij en zonder erbarmen. Hun rumoer bruist als de zee en zij rijden op paarden; het is toegerust als een man tot de strijd, tegen u, dochter van Babel.

Dan in de mythen van de Evangelieën komt Yeshua tot de ontheiligde tempel met een gesel en werpt alle markttafels omver.

Marcus 11

En Hij ging de tempel binnen en begon hen, die in de tempel verkochten en kochten, uit te drijven en de tafels der wisselaars en de stoelen van hen, die de duiven verkochten, keerde Hij om, 16en Hij liet niet toe, dat iemand enig voorwerp door de tempel droeg; 17en Hij leerde en sprak tot hen: Staat er niet geschreven, dat mijn huis een bedehuis zal heten voor alle volken? 18Maar gij hebt het tot een rovershol gemaakt.

Johannes 2

13En het Pascha der Joden was nabij en Jezus ging op naar Jeruzalem. 14En Hij vond in de tempel de verkopers van runderen en schapen en duiven, en de wisselaars, die daar zaten. 15En Hij maakte een zweep van touw en dreef allen uit de tempel, de schapen en de runderen; en het geld van de wisselaars wierp Hij op de grond en hun tafels keerde Hij om. 16En tot de duivenverkopers zeide Hij: Neemt dit alles hier vandaan, maakt het huis mijns Vaders niet tot een verkoophuis. 17En zijn discipelen herinnerden zich, dat er geschreven is: De ijver voor uw huis zal Mij verteren.

In dit opzicht is het ook van belang te kijken naar het Boek der Roependen in de Tweede Bijbel, over de precolumbiaanse geschiedenis van Amerika, in het boek van M'nata, over Enuhr Nur, een vrouwelijke Jezus, hoofdstuk 3 :

14. En ziet, zij was zeer groot en sterk van gestalte. En zij droeg een gesel, en ging daarmee in de tempelen, om de tafels van de verkopers om te werpen, want ziet, zij verkochten hun heilige boeken, en allerlei heilige dingen, en zij verkochten medicijnen en rechtspraak. En zij raakte in grote verbolgenheid, en sloeg hen met de gesel. En zij riep : 'Ziet, gij hebt van het huis van de Heerin een rovershol gemaakt. Gij slaat wonden, en verkoopt dan het geneesmiddel en uw corrupte rechtspraak. Gij zijt werkers van een groot kwaad.' En zij zochten haar te doden, maar de tijd was nog niet gekomen. En zij sprak : 'Ziet, wie is die dokter die zijn zorg verkoopt, en de arme aan zijn lot overlaat ? Aan de grote toorn van de Heerin zal hij niet ontkomen.

15. Vreselijk is het te vallen in de handen van de Heerin. Zij zijn dienaren van geld, waarvan is gezegd dat hen die deze dingen bedrijven het koninkrijk van de Heerin niet zullen beërven.

En in het boek van Enaz over Alma, hoofdstuk 1 :

26. En Alma sprak tot hen : 'Bekeert u, want het koninkrijk van de Moeder, de Heerin, is nabij gekomen. Bekeert u dan van uw boze werken tot de Moeder en Haar heilige hart, opdat Zij u zal aannemen. Maar zij die zich niet zullen bekeren van hun boze werken zullen door Haar verworpen worden. En zie, dit zijn dan de boze werken : ongelijkheid tussen de rassen, ongelijkheid tussen man en vrouw, het verkopen van heilige dingen, en van medicinale zorg, en van rechtspraak. Ziet, tederheid en zorg laat zich niet verkopen. Ziet, de Heerin zal de patriarchie die van haar is afgeweken vernietigen, want zij staan vruchteloos voor haar. Zij zal deze dorre boom uitrukken en in de zee werpen.'

Wij worden dus niet alleen gelaten in deze absurde realiteit waar alles gedwongen wordt en waar onverschilligheid regeert. Nee, het hemelse Woord is tot ons gekomen en zal ons leiden. Dit is ten diepste geen religie, maar metaforische filosofie vol met diepzinnige illustraties om het praktisch te maken.

Hoofdstuk 9. Through the Barricades

In het eerste gedeelte van het nieuwe millennium kreeg ik buitenaardse dromen over een witte planeet 80 miljoen keren groter dan de aarde. Het was een natuurplaneet, want het stedelijke gebied was slechts 3% van het geheel. De rest was allemaal natuur. Ik schreef er toen een kort document over in het Engels. De planeet was genaamd 'de idioten', maar niet in de betekenis zoals op aarde. Op aarde is het woord 'idiot' zowel in het Nederlands als in het Engels een stopwoord, en 99,9% van de keren dat het gebruikt wordt is het om iets negatiefs aan te duiden. Het is oorspronkelijk een buitenaards, neutraal woord, en kan zowel positief als negatief zijn. Deze dromen gingen door de tijd weer weg, maar kwamen op sommige momenten ook weer terug, als golf bewegingen. Het was een energie die voorkwam in ezels, bepaalde soorten apen en bepaalde soorten runderen. Het woord 'idiot' had te maken met een zekere vorm van vrijheid.

Tussen het stedengebied en natuurgebied was er een dorpenstrook, een overgangsgebied, waarin natuur en stad in elkaar overliefen. Als ik deze dromen kreeg dan werden dingen, gebeurtenissen en personen die ogenschijnlijk niks met elkaar te maken hadden gemengd. Mijn broer en ik trokken zo'n beetje gelijk op qua school, en zaten beiden op hetzelfde college, en gingen er beiden in hetzelfde jaar ook weer vanaf. We kregen toen beiden vaste vriendinnen, en ik trouwde snel en kreeg werk. Die vriendinnen waren van de tijd na het college, maar in de dromen over de witte natuurplaneet was ik met zijn ex-vriendin weer op het college. Er was een soort open dag, en er was een zwembad achter de school, en er was een overstroming van een soort wit schuim wat ons allemaal meesleurde. Ik zie nog zo zijn ex-vriendin op een stoel zitten in de kantine ruimte, en haar stoel begon te verschuiven. Ze werd met stoel en al helemaal naar achteren getrokken. Het trok ons mee naar buiten tot ver achter de school. Het was een soort overstroming, buitenaards. Als ik er weer aan terugdenk krijg ik een heel warm gevoel. De tijden begonnen in elkaar over te vloeien en het hele naargeestige was weg.

Recent had ik een droom dat ik in het huis was waarin ik opgroeide, maar het dorp was een groot natuurdorp en natuurgebied, en familie bestond niet, alleen maar vrienden. Ik was daar met een vriend die ook in het werk zit, en we stonden bij de geluidsapparatuur, en we hadden een vijfdubbel vinyl album van een soort mengeling tussen Elton John en Supertramp, natuurmuziek die nooit heeft kunnen doorkomen op aarde. De vinyl platen zaten in de buitenhoes ook in nog witte hoezen. We zouden iets met die muziek doen, maar bepaalde stukken vond hij te zwaar in de zin van intens, niet negatief. Hij kon het heel goed aanvoelen, en ik zei toen dat we dat dan voor nu maar even zouden overslaan. Ik luisterde er ook naar en ik vond het ook heel intens. Het nam ons over, in positieve zin, maar het zou anders teveel worden, dus dat zouden we stapje voor stapje later doen. Ik was blij dat hij zo gevoelig was voor energie van muziek. Het album was een soort goudmijntje van de natuur. Het was een parallelle wereld. Alles was anders hier, alles was door de barrières heengevloed.

Dus geen familie, maar hoe werden wij dan geboren? We groeiden aan de bomen, zeg het maar. Het was tussengebied met andere wetten. Aan de ene kant was er het gevaarlijke stedengebied, en

aan de andere kant was er de reusachtige natuur. In de stad is de familie een afgod.

Hoofdstuk 10. Het Document van de Witte Natuur Planeet

Ik nam een document mee van de idioten planeet, de witte natuur planeet, wat uit 16 delen bestond met uitheemse namen. Elk deel bestond uit een soort psalm.

Het eerste deel heette : Burkus

Het was een lied over de rode tijd, over het opgeven van bepaalde contacten voor het grotere goed, de wijdere cirkel, omdat bepaalde contacten slechts bestemd zijn voor 'één dag'. Terwijl er daarna wordt gezegd dat het einde van de dag nooit bereikt zal worden, in de zin dat je het contact altijd met je mee zal dragen op een bepaalde manier. Alles is dus in principe voor eeuwig. Daadwerkelijk dingen opgeven is dus onmogelijk. Het is abstract. Wij moeten minder worden, alles minderen, opdat de harten van anderen zullen kloppen. Alles moet dus afzwakken om plaats te maken voor andere dingen. De herinnering zal wegvagen, en de mens zal andere contacten krijgen. Het is een lied tussen een jongen en een meisje. De jongen noemt het meisje paranoïde en zichzelf autistisch, of een autistisch gezichtspunt. Zij kunnen elkaar nooit echt bereiken, maar aan het einde van het lied ontdekken ze een nieuw deel van elkaar, en de dagen gaan voorbij en voorbij. Ze komen aan op het strand van morgen. Het is dus een heel dualistisch lied.

'Rode tijd' komt wel vaker voor in de tweede bijbel, zoals in het boek 'Vergunningen van Orion', waarin de hoofdpersoon, Lars Hemmerlitch-Richter, op de Betelgeuse planeet in Orion was gekomen, en daar was een gevaarlijke soort van slangen genaamd 'de escurator slangen'. Alleen al door zo'n slang te zien zou je sterven. Maar Lars had daar een bepaald vizier voor gekregen van Orionse biologen. Het was een helm met een kristal erin die de rode tijd kristal werd genoemd. Hij zou zo niet sterven als hij deze slangen zou zien door deze kristal, maar ze vielen hem wel aan. Ze werden uiteindelijk door Lars neergeschoten. De escurator slangen hadden huiden als krabben, en hadden ook vele rode tijd kristallen binnenin. Uiteindelijk zouden die kristallen belangrijk zijn om tot andere planeten te komen. De rode tijd kristallen waren ervoor opdat je niet ten prooi zou vallen aan de tijdshifters, de verdraaiers van tijd, zodat je niet opgesloten zou worden in de tijd. Daarom gaat de rode tijd over het leren loslaten, zodat je kunt relativiseren en het dualisme van alles in de gaten blijft houden. Zo val je niet in allerlei orthodoxe drama. Ook in de Tara van Rhodes verhalen komt de rode tijd voor als het ultieme middel om te ontsnappen uit opgelegde slavernij. Als er een ontsnapping zou gebeuren zonder de rode tijd, dan zou alles verstenen. De rode tijd zou als rode klei te vinden zijn in de diepte van een woestijn, onder de grond. Dit laat ook weer de noodzaak van woestijn-periodes zien in ons leven, waar we niet te snel weer uit mogen gaan. Het heeft een bedoeling. Daarom is de Exodus mythe ook zo belangrijk : Mozes leidde het volk tot de woestijn om het mysterie van de rode tijd te leren, wat in de slang zat, maar het volk begon te klagen, terug te verlangen naar de vleespotten van de stad. Zij waren nog steeds gevangenen van de stad, junkies van de stad, als aan een drug. Zij wilden de rode tijd niet. Zij wilden de tijd van de stad, ook al leefden ze daar in slavernij.

Elk deel is een stadsdeel wat overwonnen moet worden, doorvertaald moet worden, iets diep in onszelf. Burkus is het eerste stadsdeel, maar het draagt dus een diepere natuur in zich, wat ontdekt moet worden. Het is al een natuurstads-deel. In de Tweede Bijbel is er ook een barbarian fiction deel, over het barbaarse pad terug tot de wildernis. De barbaar is het zinnebeeld van een rebel, iemand die tegen de stadse structuren strijdt, tussen stad en wildernis in, als een brug. Er is een vierdelige serie in dit deel genaamd 'Barkas', over de gelijknamige barbaar. In het eerste deel van de serie gaat het over hart-implantaten die door stadse krachten zijn aangebracht, en Barkas moet de taal leren van het wapen hiertegen. Hoe meer hij zich tegen de implantaten verzet, hoe meer messen er op zijn verstand inhakten, maar dit was uiteindelijk om hem contact te laten maken met de diepere, verborgen lagen van zijn geheugen, als een exodus, en dat is uiteindelijk wat het barbaarse pad is. In Burkus moeten wij het Barkas mysterie leren begrijpen en toepassen.

Het tweede deel van het document van de planeet van de idioten heet : Biriam. Het stuk heet ook 'bevroren vrienden'. Het gaat over bepaalde dingen die nooit weg gaan, die altijd bij je zijn, als bevroren in de tijd, die je ook niet uit je geheugen kunt halen, als familie, wat tegelijkertijd eng is. Je moet dan constateren dat je zelf ook bevroren bent hierin, als in een klok. Er wordt een beroep gedaan op de rode tijd. Dingen worden bekeken met andere ogen, alsof de rode tijd nu op zijn rug zit, om goede compromissen te maken. Hij komt door zijn dromen tot het wiel van de rode tijd wat stroomt en draait door de nacht, zodat ook de bevroren dingen moeten meedraaien, zodat er ook meer stilte is, en meer antwoorden. Stilte komt door dubbel te kijken, nog een keer te kijken, in plaats van direct te spreken. Als je naar iets kijkt, kijk dan nog een keer, en laat je niet bedriegen. Praten en staren tegelijkertijd werkt niet, zoals mensen die iets zien en gelijk hun mond opentrekken. Blijf de afbuigingen in de gaten houden door alleen te kijken zonder te praten, en leer de dingen van een afstand te bekijken, zodat dingen uit de verwarring komen. De mens is in de stad een gladiator van het staren en praten, van een machine, waardoor de mens een heleboel dingen niet ziet, en de mens wordt te snel boos terwijl ze helemaal nog niet weten wat er gaande is. De mens moet dus komen tot de rode tijd, en ook tot het rode spreken, de stille fluisteringen van de nacht. Woorden die wegvagen in vreemde vervoeringen, wat je geen tweede keer kan bekijken, want je bent dan een gladiator van de rode tijd, die van een veel grotere cirkel komt, waardoor het raadsel van de andere oorlog wordt opgelost in de mysterieën van de nacht. Daar gaat deze psalm over. Biriam is een ander stadsdeel wat hierdoor ingenomen moet worden.

Hoofdstuk 11. De Scholastiek - De Middeleeuwse Exodus

Laat je nooit intimideren door de christelijke god. De god van de christenen is net zo dom en onintelligent als de christenen zelf, als een kopie van henzelf. Het is slechts een projectie, maar helaas kan een kind zich hiertegen niet verdedigen. Daarom hebben deze kinderen hulp nodig. De god van de christenen is een karikatuur. Ze hebben een god gemaakt die niet doordenkt. Het is een afgod, een familie afgod. Ze hebben allemaal hun eigen god gemaakt, en al die zogenaamde goden lopen met elkaar te bekvechten. Het is totale waanzin. We zijn in fabeltjesland terechtgekomen. Maar onze weg is terug tot de planeet van de idiotianen, 80 miljoen keer groter dan deze

fabeltjesplaneet. Er is wel even een stedelijk gebied waar we dan eerst doorheen moeten, maar dan komen we tot het dorpsgebied en dan het reusachtig grote natuurgebied, met grote, reusachtige zeeën waarin de aarde maar een druppel zou zijn, want het heeft zoveel lagen en dimensies. We mogen komen tot de beach van de tomorrows, om opgenomen te worden door de hogere filosofieën die als vogels boven de zeeën zweven. Ze komen ons ophalen. Weest klaar. Het is niet één of ander ruimteschip wat ons letterlijk oppikt, maar een avontuur van studie, een geestelijk biologisch, metaforisch ruimteschip. We mogen leren van deze reusachtige witte planeet van de idiotianen. Idiot is oorspronkelijk een buitenaards woord wat met natuurvrijheid heeft te maken.

Op deze planeet zijn er een heleboel oorlogen. Veelal gaat dit tussen de brootse idioten, oftewel de stadse idioten, en de natuur-idioten, ook wel de idiotianen genoemd. Maar ook onderling zijn er veel oorlogen tussen de brootse idioten. Het zijn veelal kaalhoofdige terroristen. Ze terroriseren de steden met hun dwangbewind, maar proberen het ook in de natuur. De 'brootsen' houden ook de aarde onder controle. Het is een brootse matrix. Ook het lagere Orion wordt door hen bestuurd. Ze hebben zowel het lage Orion als de lagere aarde ingenomen door ondervragingen. Ze werken daarom ook door de bureaucratie waarin de meest onzinnige en ook voor de hand liggende vragen worden gesteld.

Christenen hebben altijd een excuus : 'Ja, de kennis maakt opgeblazen,' zeggen ze dan. Neen. De 'valse kennis' maakt opgeblazen, oftewel de lagere kennis die niet uitgewerkt is, de ego-kennis, maakt opgeblazen. Groot verschil. De hogere kennis, de gnosis, is ook de leer van het kennen.

'Ja, er moet gewoon geloofd worden, zonder bewijs, anders is het geen geloven meer,' zeggen de christenen dan. Geloof is dus hun afgod die er voor zorgt dat ze niets hoeven te leren, geen kennis hoeven op te bouwen. Zo lust ik er ook nog een paar. Zo is het geen geloven ? Wie zegt dat het om geloof draait in de eerste plaats ? Daar waar het hart vol van is vloeit de mond van over. Het geloof is wat ze willen, opdat ze God niet hoeven te leren kennen. Geloof en God zijn twee verschillende, aan elkaar tegengestelde dingen. De mens moet kiezen tussen geloof en God. Je kunt niet beiden hebben. Dat was ook de boodschap van de christelijke filosofie in de late Middeleeuwen, de scholastiek, de wetenschap van God. Het ging in tegen het kennisloos geloven, want dit had de mens bedrogen. Hier kwamen God en wetenschap tezamen, God en filosofie. In 'Summa Theologiae', 'de Hoofdzaak van de Theologie', het hoofdwerk van de scholastiek in de late Middeleeuwen (1265), door Thomas van Aquino (c. 1225-1274), stelt hij dat zelfs het christendom in de bijbel aanspoort om met gezonde redenen te vermanen en te weerleggen (Titus 1:9).

Veel christenen gebruiken het gezagsargument of het meerderheidsargument, in de zin van dat het christendom het grootst is, of hun kerk of geloofsrichting heeft zo verschrikkelijk veel leden, dus moet het wel waar zijn. Dit is natuurlijk één van de zwakste argumenten, wat alleen door materialisten wordt gebruikt. Ook hier gaat de bijbel tegenin, omdat de bijbel stelt dat de mens de meerderheid niet in het kwaad moet volgen, en dat het gaat om de hemelse openbaring, ongeacht de tegenstand of het zijn van de minderheid. Het menselijk vlees, het ego, zal altijd tegen de hemelse openbaring blijven strijden met geloof. Zelfs de bijbel stelt dat profetie de grootste gave is, groter dan geloof dus. Profetie betekent leven vanuit de hogere kennis, die op zijn pieken dus robotisch is, en dat moet ook wel, want daar is het ego volkomen afgestorven, en is er nog maar één zeer smalle weg en een nauwe poort waar niets aan willekeur of meerkeuze wordt overgelaten. Dit is genaamd de beste weg, en met minder wordt geen genoegen genomen.

Wat is dan de beste weg ? Dat zie je alleen in de dood aan jezelf, en daarvoor moet je alles opgeven. De hemel is kennis, ook kennis van de kennis van de kennis, etcetera, als de ultra kennis. Die is dus robotisch op de top. Het stroomt zo van de top van de piramide af naar beneden, om al het valse, lagere robotische te verbreken. Het zal robot tegen robot zijn. Wil je een robot zijn van geloof of van kennis ? Zonder gebruiksaanwijzing is er geen weg. Er moeten begin-principes zijn. Omdat

God volmaakt goed is, zo stelt de scholastiek, wil het ook volmaakte goedheid maken. God heeft het kwaad niet gemaakt, maar het goede laat het kwaad zien. Het hoofddoel van de scholastiek, de gewijde leer, is 'te leren kennen', het leren kennen van zowel het beginsel als het einddoel. Dat kun je God noemen, maar blijf beseffen dat dit slechts een westers woord is, zoals ze het in het Hebreeuws Jehovah noemen en in het Aramees, de taal van Jezus, Maryah, wat ook de naam van zijn moeder is. Het is geen persoon, maar een werkwoord. Geen 'noun', maar een 'verb'. Wees daarom ook verschrikkelijk voorzichtig met het woord 'God'. Velen misbruiken het, en velen gebruiken het als projectie. We hebben het over 'God' als we het over 'het hemelse kennen' hebben. Het is een metafysische-filosofische wetenschap, de scholastiek, niet een materialistische filosofische wetenschap. Het gaat hier om de 'namerie', de diepere natuurkennis, als tegengesteld aan oppervlakkige stadse kennis van de materie. De scholastiek was het begin van de bevrijding van het geloofs-religieuze juk, de middeleeuwse exodus.

Hoofdstuk 12. Naturologie

Achter het gejaagde leven ligt een veel langzamere natuur-energie. De lens tussen de mens en deze energie versnelt alles vanwege gebrek aan tussenstappen. De versnelling leidt tot verdichting, en zo ontstond de materiele wereld, wat in de climax nazisme wordt, kapitalistisch, als een parasiet. De lenzen van de ogen van de mensen pikken een heleboel dingen niet op, maar de mens mag teruggaan naar de langzamere natuur-energie achter alle dingen die de tussenstappen laat zien.

Daarom om de natuur-energieën op te kunnen pikken moet de mens eerst de energieën vertragen. De mens moet de vertraging ingaan.

De snelle, gehaaste, gejaagde wereld om ons heen is een karikatuur. Het is niet reëel. Ook de grote massa's zijn niet reëel. Dit gebeurt in het versnellingsproces, dat het veel lijkt, terwijl het maar weinig is. Je gaat dan gewoon dubbel zien alsof je dronken bent. Het is een truuk. Als je ogen open zijn gegaan dan zul je voortdurend zeggen : 'nee, nee, nee, stop' tegen deze gejaagde wereld, maar ze zullen niet naar je luisteren. Iedereen raast gewoon door, omdat het door een lagere lens wordt geprojecteerd. De mens moet dus teruggaan tot de diepere natuur-lens binnenin, wat een heel ingewikkeld natuurverschijnsel is, een dieper verhaal, een documentaire.

Er zijn heel veel stemmen die de mens van het pad van de natuur willen afleiden, ook religieuze stemmen. Maar de mens mag de naturologie leren.

Hoofdstuk 13. 'Uittreden' door dieper 'intreden'

De Opname is iets in jezelf, doorbreken in de diepere natuur van jezelf.

Het opgenomen worden door de witte planeet is iets in je binnenste, het leren verstaan van de water signalen waardoor het communiceert, de witte schuim signalen. Het zendt vele witte cirkels uit om de mens geestelijk op te nemen, tot een hogere biologie.

Zo mag de mens 'uittreden' als een dieper 'intreden'. Zo komt de mens tot de water oorsprong, tot het bruisende oer water. Je zweeft zo niet alleen uit je lichaam, maar ook dieper in je lichaam.

Het is de witte oerplaneet van de natuur-idioten die diep in de mens verborgen ligt. Het is niet slechts heel ver buiten de mens en de aarde, maar daardoor juist ook heel diep in de mens. Het is de oerplaneet die zowel Orion als de aarde heeft voortgebracht in een mysterie, maar dit ging emaneren tot lagere vormen, en de mens is aan de bodem van de waterval, dus de mens mag terugkeren naar de bron. Deze planeet communiceert door water, water in allerlei vormen. Water is in diepte een alarm, een immunologie.

Hoofdstuk 14. De Water Ademhaling van de Witte Planeet

De immunologie van de zee zorgt dat dingen zich vertragen, opdat dingen zich niet te snel kristalliseren. De witte oerplaneet is grotendeels een water planeet. 80% is water en van de 20% land is er dus 3% stedelijk gebied waar de stad overloopt in de natuur. De planeet is 80 miljoen keer groter dan de aarde, dus zelfs die 3% is vele duizenden malen groter dan de aarde, zo'n 2,4 miljoen keer groter. De kern van het stadsgebied is het probleem, want daar vloeit alle brootse energie uit voort, dus de kern moet gerecodeerd worden door de natuur. De steden moeten tot droomsteden worden, als bruggen tot de natuur, niet als vernietigers van de natuur. De steden zullen dus tuinsteden moeten worden. Meer natuur, minder stad. De dorpenstrook is betrekkelijk klein, nog geen 1%, maar dus nog wel verschillende honderdduizenden keren groter dan de aarde. Hier komt de mens in een overgangsgebied. Het is een natuurverschijnsel. Er bestaat daar geen familie, alleen vrienden.

De brootse energie is versnelde energie wat zich overmoedig kristalliseert en dan tot nazi wordt, tot kapitalist. Maar dit zal geneutraliseerd worden dieper in de natuur. De mens moet terugkeren tot de vertragende lens. Vertraging is een gevolg van verfijning. Hiertoe moet de mens tot de natuurschool gaan. Er zal dus een nieuwe pedagogiek, opvoedkunde, komen, een natuur pedagogiek. Een heleboel dingen die in de stad gebeuren zijn niet pedagogisch verantwoord. Het is ook al helemaal niet naturologisch verantwoord. De brootse idioten moeten teruggedreven worden. De brootse energie is terroristische energie, parasitaire, criminele energie, en daarom moeten de brootse idioten behandeld worden, want ze zijn een gevaar voor zichzelf en anderen. Hiervoor zijn gevangenissen, psychiatrische ziekenhuizen en criminele ziekenhuizen. Het komt in verschillende graden en er zijn groeimogelijkheden tot terugkeer in de samenleving. Het zijn dus altijd tunnelsystemen, fuiken. Er is doorstroom mogelijk.

De ademhaling is ook gebaseerd op het water, op de wetten van eb en vloed. Zij die niet zijn aangesloten op dit systeem zullen sterven.

Zij stikken en sterven dan, want zonder natuuradem kun je niet leven. Maar dit systeem kan ook verloren zielen tot leven wekken, als ze aan de voorwaarden voldoen.

Hoofdstuk 15. De verbrootsing van de samenleving

Op de witte planeet is het stedengebied ook een emanatie van de diepere natuur.

Als men daar heelhuids doorheen komt, dan komt men tot de droomsteden, tot de natuursteden.

De verbrootsing is een kristallisatie proces van energie die zich emaneert, zich verdicht door versnelling. Het projecteert zich als een natuurverschijnsel. Hier is de mens grotendeels onwetend over. De zorg wordt tot markt. Het zijn allemaal ingewikkelde spiegelsystemen. De mens is hierin verdwaald, en moet daarom terug tot de natuurschool. Zij die niet teruggaan zijn gewoon al onderdelen van het systeem. Zij zijn broots geworden. Zij zijn de brootse stads-idioten als tegengesteld aan de natuur-idioten. De stads-idioten hebben hun vrijheid misbruikt. Alles heeft zo zijn consequenties.

De verbrootsing trekt parasieten aan. Het is als een broodmarkt. De mens wordt tot brood gemaakt, en wordt als product doorverkocht. Dit is metaforisch waarvan de tandofielen cultus een code is. Hier heb ik niet mis te verstane buitenaardse dromen over gehad al vele jaren geleden. Het is iets wat in de geestelijke wereld gebeurt. De mens wordt behandeld als een stuk brood of een taart, gebak, waarop vulling moet komen, beleg. Zo worden de gaatjes opgevuld, totdat het eindproduct klaar is en dan wordt het product verkocht aan de rijken. Dit is ook een verhalenlijn door de tweede bijbel heen. Er is ontzettend veel over geschreven. De mens is ingenomen door de brootsen. Het zijn geeneens ware idioten.

De leiders van deze tandofiele cultussen zijn dus in de geestelijke wereld 'opper banketbakkers'. De mens is bedrogen door deze demonen. Ze zien niet wat er gaande is. Maar een klein onderzoek in deze cultus zal je al laten zien wat er gaande is. Eén van de grootste truken van de duivel is je te laten geloven dat hij niet bestaat. Natuurlijk gaat het dan niet om de christelijke demonologie maar om de natuur demonologie. Het virus moet onderkent worden.

De mens moet weer leren communiceren met planten, bomen en met water, door de patronen ervan, om tot inzicht te komen. De stadse communicatie is hysterisch, gejaagd en bedriegelijk, want het verdoezeld allerlei dingen. Ook de Nederlandse taal moet veranderen.

Nederlandse taal, het is een onderdrukking. Zo is er de d/t krankzinnigheid, en er zijn nog veel meer grappen. De puntjes zullen dus op de i gezet moeten worden. Zoals het nu is wordt Nederland onder een betovering gehouden door het stafje van de banketbakker. Nederland is brood, hoe je het ook

wendt of keert. Nederland leeft in ballingschap. De banketbakker heeft ons leren spreken, zoals hij het wil, om de betovering in stand te doen houden, maar de betovering zal verbroken worden. De Nederlandse taal is zwaar verziekt. Toch ligt er ook een pad door de Nederlandse taal. Er is ook prachtige Egyptologie in te vinden. Er zal dus een natuurplek komen door de Nederlandse taal, en dat wat gevaarlijk is zal weggekapt worden. Toch zullen we soms in deze taal moeten spreken, zoals we ook nog steeds de christelijke taal spreken.

Nederland is behekt door taal, door de taalpiraten die de Nederlanders leerden spreken. Er stonden zware straffen op schrijffouten, taalfouten en grammaticale fouten. Er zal dus een nieuwe grammatica moeten komen. Laat je niet bedonderen. Nederland is een papier dictatuur, en er zijn vaker taalveranderingen geweest. Wie bepaalt dat? Nederlanders halen graag hun informatie uit boekjes, maar een boekje zegt op zich niks. Voorouder verering is dom. Wij shamanen moeten de problemen oplossen, omdat de voorouders bij ons aankloppen om dingen die zij fout hebben gedaan te veranderen, maar naar ons wordt niet geluisterd, en wij blijven anoniem en leven in de verborgenheid. Wij stellen alleen onze geschriften op, en het Woord zal overwinnen. De voorouders worden er veel meer mee gediend als wij niet hun werken per definitie vereren, maar wij helpen hen ermee als het wordt verfijnd, doorvertaald, zodat zij ook weer verder kunnen groeien. Dit zal de natuur doen. Een shamaan op zichzelf kan daar niks aan doen, maar kan wel zaaien. De meerderheid zal niet veranderen, maar de enkeling moet veranderen. De meerderheid is allemaal bedrog. Een shamaan heeft pas meerderheden, want de shamaan is legeraanvoerder over duizelingwekkend grote legers in de onderwereld. De strijd wordt in de onderwereld uitgevochten, in de diepere natuur, waarin de shamaan slechts een kanaal is van de natuur. Het is allemaal de baarmoeder van de oerplaneet. Deze oorlogen zijn nodig om het diepere omhoog te halen. Het is een natuurverschijnsel, maar let goed op aan welke kant je strijdt. Ga je met de natuur mee of met de stad. Bewustzijn maakt bewuste keuzes, door de natuur, terwijl dat wat geen bewustzijn heeft gewoon meeglijdt met de dode massa's. We zijn allemaal verbrootst, maar er is een weg terug.

Hoofdstuk 16. De Steen der Talen

Het geheugen is als een bos, de bomen de herinneringen.
Zij communiceren met elkaar, groeien op en maken nieuwe bomen.
Zo is het geheugen dus organisch, en blijft veranderen.
De natuur zal het geheugen genezen.

Alles begon mis te gaan in de Rivier van Taal,
Alles werd afgesplitst, en niemand begreep de ander nog,
En zo begon de grote zoektocht.

De mens mag teruggaan tot het vaste oergesteente van taal, de diepte van taal.

Het zijn allemaal echo's die de mens mag volgen, terug tot de natuurtaal.

De natuurtaal is diep, verbindend, onderscheidend.

Vanuit de steen stroomt het water van de natuurtaal, zoveel stemmen om de mens te leiden, en om de oude stemmen te doven.

Het is de hogere, hemelse taal die spreekt met nieuwe plaatjes, om de oude plaatjes te doven. Er zijn talen in de talen in de talen, als de ultra taal. Zij brengen nieuwe leven. Herken de taal in de taal, de diepere natuurtaal. Alles is vastgelegd in code. Je komt er niet zomaar doorheen. Je moet de prijs betalen. De steen is zeer economisch. Zij die niet betalen komen niet binnen. Je kunt er niet om bedelen, en je kunt het ook niet stelen, of pretenderen. Je moet het zelf verdienen, op de grote puzzeltocht. Je kunt het niet met korting krijgen.

Hoofdstuk 17. Het Volk van Eenlingen

Jesaja 63:3

Ik heb de pers alleen getreden en van de volken was niemand bij Mij.

Soms voelen we ons zo, dat we de vijand hebben gezien, en dat we tegen de vijand strijden, maar niemand is aan onze zijde. Dit zien we ook in de hof van Getsemane waar Jezus dat moeilijke lijdenswerk moest doen, maar er was niemand met hem. Al zijn discipelen sliepen. Soms zijn wij de enige wakenden op de muren. Soms hebben we dan zelfs het gevoel dat God ons heeft verlaten, en dan roepen wij het uit, net zoals David en Jezus : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten, waarom juist nu ?' Maar dit is juist hoe de natuur werkt. De natuur zondert af, en neemt er slechts ééntje uit de grote massa. Deze uitverkiezing is en moet altijd eenzaam zijn, anders zou er nog teveel vleselijke beïnvloeding zijn en zou alles sterven, zou alles het doel missen, misleid worden. Volg daarom nooit de massa's in het kwaad, maar wees uniek. Blijf natuurlijk, ook al gaat iedereen tegen je in. Wij moeten alleen het pad zien te vinden.

Dat was ook de filosofie van Darwin en Nietzsche in de jaren 1800. Het is de voorwaarde om opgenomen te worden. Twee zullen er in het veld zijn, en slechts één zal er aangenomen worden. Twee zullen in bed liggen en slechts één zal er opgenomen worden, en de ander zal achtergelaten worden. Twee zullen malen aan de molen, en één zal er opgenomen worden en de ander blijft achter. Dit is niet letterlijk, maar beeldspraak. Het betekent dat je altijd weer verder moet, niet blijven waar je bent, niet zijn zoals de anderen, maar op een hoger level. De ander om je heen is er om jou te beproeven, om jou proberen te misleiden, te verlokken, te verleiden. 'Kom, weest zoals ons, het zal je goed doen.' Deze beeldspraak gaat dus over alles achter je laten om te komen tot een nieuwe kijk. We kunnen en mogen nergens aan vasthouden. We zijn op doortocht. Als grote massa's je volgen en ze zijn allemaal als jou, dan kan dat ervoor zorgen dat je indut en niet verder groeit. Het menselijk denken wordt hier vaak door bedrogen. Als grote massa's je volgen, dan zouden ze je weleens kunnen tegenhouden, als een blok aan je been.

Wil de mens afsterven aan het ergens bijhoren, en aan het meerderheids-argument ? Zij die ten hemel varen zijn een volk van eenlingen. Zij hebben de grote kudde's achtergelaten om te vechten tegen de onbekende, dreigende vijanden, om het ene verlorene te vinden. Zij gaan de wildernis in

om te strijden tegen verwilderde leeuwen die eens de essentie van alles roofden. Diep de wildernis gaan zij in, daar waar geen ander mens durft te komen. Zij betalen de volle prijs. Oh, laat het zo zijn dat we zulke volle offers zullen brengen, opdat wij het geheim van het leven en het eeuwige leven zullen zien, wetende dat wij hierin totaal alleen zullen zijn en dit nooit aan een ander zullen kunnen overbrengen. Wij zullen de pers alleen moeten treden.

Hoofdstuk 18. De Talmoed - Het Nieuwe Testament van de Joden als Commentaar op het Oude Testament (De Tenach)

Ik heb altijd voor geldige redenen verschrikkelijk veel problemen gehad als kind met het Nieuwe Testament, om later in mijn talenstudie te moeten ontdekken, als taalkundige, dat er oorspronkelijk iets heel anders stond. Er is een wereld van verschil tussen het NT van het westen en het NT van het midden oosten waar het vandaan kwam. Het NT van het westen is misschien prachtig beschreven in de kinderbijbels, maar het NT voor de volwassenen bevat pure kindermishandeling. Ik ga daar nu niet verder op in, want dat heb ik al vaak genoeg gedaan, maar christelijke gezinnen worden vaak bestuurd door demonen en kinderen lopen zo zwaar psychisch letsel op. Ik kan het weten, want het is mij overkomen, en daarom had ik mijzelf ook voorgenomen om mijn kinderen nooit zo op te voeden als ik was opgevoed. Zwaar christelijke gezinnen zijn een pure holocaust voor het kind. En dan kun je daaruit ontsnappen, maar hoe krijg je het uit je ? Het Oude Testament was van de Joden, maar zij hadden een heel ander Nieuw Testament, namelijk de Talmoed. De Talmoed is een verschrikkelijk dik boek, of boeken, bestaande uit de Misjna, de commentaren op de Tenach, oftewel op het OT, en de Gemara, het commentaar op de Misjna. Het zijn dus ook weer commentaren op commentaren.

In de Talmoed wordt er geleerd veel voorzichtiger met religie om te springen, en is het ten eerste allemaal beeldspraak, vanwege het feit dat de Israelitische talen nu eenmaal vol zitten met symboliek. Het boek Berachot in de Talmoed betekent het contact maken met God. God is overigens een werkwoord in het Hebreeuws, zodat de mens er zelf bij betrokken is, en niet alles op een andere persoon projecteert. De persoonlijkheid van God is dus als een metafoer om dit werkwoord te belichamen. God is dus een woord voor de bron van het goede waaraan de mens zelf ook deel mag hebben. In hoofdstuk 5 van Berachot wordt beschreven dat wanneer een mens zal bidden, contact maken met God, dan moet de mens dat in nederigheid doen, en eerst een uur stil zijn voordat hij zijn mond opent, zodat hij zich eerst geheel op de juiste bron kan richten, opdat hij in zijn gebed ook door de juiste bron geleid wordt. Eerst moet er namelijk verbinding in het hart komen met God voordat je gaat bidden, want anders zou je bidden vanuit je vlees. Natuurlijk is dit symbolisch. De mens moet eerst leren luisteren, leren af te stemmen, voordat hij zijn mond open trekt. Bidden is vaak zelfbedrog, maar luisteren kan dit voorkomen, en luisteren betekent in diepte dat je je richt op de tussenstappen, zodat je geen belangrijke stappen overslaat. Dan staat er dat als de koning zou langskomen dan zou je niet groeten, en al zou er een slang zich om je enkel heenslaan, het zou je niet moeten verstoren. Dit laat zien hoeveel afleiders er kunnen zijn als we in contact willen komen met de hemelse bronnen in onszelf. Er zijn veel krachten die ons hierin willen

beïnvloeden, zodat we niet meer naar de hemelse natuur luisteren. Er zijn veel afleiders. Daarom moet de mens dus zo diep de stilte ingaan totdat al het andere van ons losknapt. Het uur van stilte is een symbool van de volkomenheid. Trek je mond niet los voordat je op de hemelse bron bent aangesloten, totdat je stilte volkomen is geworden. De mens is geroepen geïnspireerd te leven. Zo niet, dan zullen andere krachten de mens leiden.

Bidden betekent dus communiceren met de innerlijke natuurbron, als een kind die aan de borst ligt. Staat de mens open voor de hemelse opvoeding? Dan moet de mens eerst stil worden, van de hemelse melk drinken, en niet zomaar spreken en rondrennen. In het verhaal van Maria en Martha zat Maria dichtbij God om naar God te luisteren, die in hun huis was gekomen, maar Martha rende allemaal rond om het iedereen naar de zin te maken. God zei toen dat Maria het beste deel had gekozen. God is dus een werkwoord voor de natuurbron die zich diep in ieder mens bevindt. De mens is het huis van deze natuurbron, van God. Eerst moet de mens dit binnennemen en er gevoelig voor worden en blijven, opdat dit werk ook door de mens heen mag vloeien naar andere mensen toe. Daarom gaan we in ons leven soms door moeilijke tijden heen opdat we leren luisteren, leren dieper in onszelf te gaan op zoek naar die natuurbron, opdat we gevoeliger ervoor worden. Hoe gevoeliger we daarvoor worden, voor die natuurbron, hoe ongevoeliger we worden voor de vleeselijke meningen en vleeselijke wensen van de ander die ons van dit pad wil afleiden. Ook al is het de koning, je buigt niet voor hem, en ook al is het een slang, je laat het je niet tegenhouden met God in contact te blijven. Je laat je niet uit je stilte trekken. Dat wil niet zeggen dat het je geen pijn meer kan doen. Integendeel. Soms wordt de pijn nog wel erger als je besluit het goede te volgen en naar het goede te luisteren. Maar het blijven in de stilte betekent dat je volhard in je goede beslissing om te luisteren naar de natuurbron, en van de natuurbron te drinken.

Hoofdstuk 19. De Onderliggende Lagen van het NT - Anubis, de Wachter en Gids van de Talmud

Deze maatschappij is zo ingericht dat de mens wordt aangespoord om met een ander mens te trouwen, allemaal voor een markt, maar God, de Gnosis, oftewel de hemelse kennis, is voor hen gebakken lucht. Als eerste moet de mens een relatie krijgen met de hemelse natuurbron, met gnosis, met God, want deze beelden de nodige tussenstappen uit waardoor de hemelse wetten werken.

Het leven is ingewikkeld. Er zijn teveel wetten die de mens niet kent. De hoogmoedige, goddeloze, natuurloze mens zal zich hieraan niet storen en gewoon zijn leven leven, maar hierom is er de noodzaak dat de mens eerst aan zijn ego sterft, om aangesloten te worden op de hogere bronnen. Kennis begint dus daar waar je toegeeft niets te weten, en zelfs bang bent zomaar dingen te doen. 'De Vreze des Heeren is het begin van de kennis,' zelfs het hoofd, oftewel het belangrijkste, van de kennis in de Israelitische talen. Als er geen angst is om dingen verkeerd te doen, oftewel voorzichtigheid, dan ga je juist dingen verkeerd doen.

Ook met het Oude Testament van het westen heb ik veel problemen gehad als kind, alhoewel niet

zoveel problemen als met het Nieuwe Testament, maar in mijn studie kwam ik erachter dat er in de grondtalen van het midden oosten wat anders stond, dat het metaforisch was in plaats van letterlijk. Het westen heeft alles verletterlijkt, en zo werd het een gevaarlijk boek. Hier heb ik ook veel over gesproken. De wetten in het OT zijn dus niet letterlijk, maar wijzen dus op hemelse wetten die de mens niet kent. Als iemand zijn broer sterft dan is er het zwagerhuwelijk tussen die persoon en de vrouw van zijn overleden broer, dus die persoon neemt dan het werk van zijn broer over, zodat er nageslacht zal zijn. Daar zijn ook weer allemaal ingewikkelde wetten voor, maar waar het om gaat is om dit als een beeld te zien van de relatie tussen God en mens. De broer is namelijk in sommige opzichten een schaduw en ook het beeld van het ego wat moet sterven alvorens een mens in contact met God kan komen. Adam moest eerst in een diepe slaap vallen alvorens hij tot Eva (havah) kwam. De broer is een beeld van 'het andere', als een onderdeel van de mens zelf, en door de 'dood' komt de mens tot nieuw gebied, vreemd gebied, wat hij nog niet kent. 'Dood' is dus niet letterlijk, maar symbolisch voor verdieping, tot een dieper level komen. Zo beeldt het zwagerhuwelijk dan ook de exogamie uit, de relatie met iemand buiten de eigen stam, of in dit geval met God, de verborgen kennis, het onbekende. Deze dingen gebeuren ogenschijnlijk letterlijk om ons heen : de dood van een familielid of iemand die dichtbij ons stond, die was als een broer of zus. Dan zijn ze ineens weg, maar wij weten wel beter : het is symbolisch. Er is dus rouw, maar ook kennis. Zij komen samen. Zo kunnen we ook beter het verhaal van Kain en Abel begrijpen en het verhaal van David en Uria. Ze kunnen zowel positief als negatief uitgelegd worden. Deze geschriften zijn zwaar dualistisch. 'Sterven' moet je dus leren zien als 'vertalen' en 'verdiepen'. Als je dat niet doet, wordt je gek, en kinderen worden vandaag de dag totaal gek gemaakt door het materialisme wat zegt 'dood is dood'. Nee, dood is helemaal niet dood. Dood betekent in de Israelitische talen gewoon het verminderen opdat er plaats is voor een nieuwe kijk, zoals Jezus de dood een soort slaap noemde. Wanneer wij slapen zullen wij nieuwe dromen dromen. Verminderen, afstand doen, om zo te verdiepen. De letterlijke dood bestaat niet. Alles gaat over in andere energie vormen die de mens nog niet kan oppikken, maar die de mens mag leren oppikken.

Het westen heeft deze context niet, omdat ze de talen niet kennen. Ze drijven markt met hun producten, en ik heb veel contact met Israëlieten gehad en zij lachen daarom, wat het westen van hun geschriften hebben gemaakt. Ik kan er nu ook om lachen, maar het is een nachtmerrie geweest, en nog steeds moet de mens in het westen van deze nachtmerrie ontwaken. Zowel de tenach (OT) als de talmoed spreken ervan dat deze geschriften vol zijn met contrast-verzen, waardoor ze nooit eenzijdig en geïsoleerd uitgelegd mogen worden. Toch doet het christendom dit maar al te vaak, omdat ze deze dualistische talen en hun symbolieken niet kennen. De christen is in het westen doodgegooid met letterlijkheden en oppervlakkigheden waardoor hij het oorspronkelijke niet verstaat en niets op diepte kan peilen want dit wordt voor hem afgehouden en heeft zo zijn leven tot een hel gemaakt. Die hel gaat iedereen doorheen, maar het gaat erom de hel te vertalen. Vandaar dat we dus ook niet zomaar aan deze geschriften kunnen ontkomen. Het is overal om ons heen, en het blijft gevaarlijk totdat we het verwerkt hebben.

Het afschuwelijke offeren in de bijbel bleek ook metaforisch te zijn, en gewoon een beeld van de gehoorzaamheid, en van de demonologie die het ego laat afsterven, dus eigenlijk doorvertaalt, sorteert, tot zuivere vormen. Christenen storen zich vaak niet aan deze metaforiek en blijven gewoon hun kinderen dierenlijken voeren, hen opsparende voor allerlei kanker en hartziekten, want die kans wordt zo in principe een paar keer verdubbeld. 'Ja, het staat allemaal in de bijbel,' zeggen ze dan. Ja, en slavernij staat ook in de bijbel, en het vermoorden van ongehoorzame kinderen. Vandaar dat het belangrijk is dit niet meer letterlijk te nemen en hier een duidelijke uitleg voor te geven, anders blijven er grote gevaren boven onze hoofden hangen. En de mensen moeten weten dat het slechts verhalen zijn, boeken. 'Ja, maar dit, en ja maar dat,' zeggen ze dan. Bottomline is dat ze het niet zomaar wegdoen, dus het moet wel veranderd worden. Er moet wel mee gewerkt worden, want het gaat niet zomaar weg. Maar er moet dus duidelijkheid komen, wat er aan de hand is, en waar we naartoe moeten.

Het offeren is een beeld van het loslaten en het toetsen. Telkens weer wordt er in de grondteksten gesproken over het gebruiken van de urim in verband met het offeren, wat vaak slap vertaald wordt als 'vuur', maar de urim is dus een toetssteen. 'Toetst alles en behoudt het goede.' Zelfs als het sabbath is, oftewel het leren leven vanuit het legen en verminderen, moet er geofferd blijven worden, en de 'doodstraf' werd ook gewoon uitgevoerd op de sabbath :

Exodus 21

14Doch wanneer iemand misdadig handelt tegen zijn naaste en hem met list doodt, dan zult gij hem van mijn altaar weghalen, opdat hij sterve.

Laten we goed in de gaten houden dat al deze teksten in de 'erets' gebeuren, dus de onderaardse onderwereld, in de geestelijke wereld dus, waar de mens strijdt tegen zijn eigen vlees, zijn ego, en ook zijn vlees moet doden, kruisigen. Als de urim een bepaalde karakter-eigenschap heeft ontmaskerd die slecht is, dan moet deze karakter-eigenschap doorvertaald worden. We zijn dan namelijk ergens vastgelopen. In die zin moet het ego 'de doodstraf' krijgen, gewoon in de sabbath. Het is dus allemaal beeldspraak. De dood is een beeld van transcendentie. Juist de sabbath is het voorportaal voor deze dingen, dus in de volkomen stilte kunnen deze dingen gebeuren, kan het reflecteren en het diepste omhoog halen. Het zijn dus hele diepe psychologische verzen die introspectie ten doel hebben, oftewel zelfreflectie binnen de eigen psyche. Het is het ontdekken van de natuur van de psyche, van de ziel. Al deze dingen moeten geïnternaliseerd worden, eigen gemaakt worden, anders blijven het bedreigingen. Maak er je filosofische en psychologische sieraden van. Het is allemaal creatief materiaal, droommateriaal.

De sabbath is dus niet passief, maar ook een oorlog, wat ook de betekenis is in de Hebreeuwse wortel. Het ego moet in de sabbath vernietigd worden.

De oorlog is dus geestelijk, filosofisch. De oorlog is een vertaalproject. De Gemara, het commentaar op de mishna, betekent compleet maken, voleindigen, binnen de Talmoed. Dit is ook wat Gomer betekent, de vrouw van Hosea, en de reden waarom Hosea tot haar moest komen. Het commentaar moet compleet gemaakt worden, zodat er geen misverstanden meer over bestaan.

Als we kijken naar het hele Mozes verhaal dan had het een veel diepere laag in Egypte. Als de mens door de metaforische 'dood aan zichzelf' verlost werd van zichzelf, en zo de onderwereld inging, de aarde, dan gebeurde dit door Anubis, de zwarte jakhals, hond of hyena. Hij was de gids van de doden, van de uittocht, de exodus, wat Mozes later werd in het Judaïsme. Anubis balsemde de dode, en mummificeerde de dode, en nam zo de ziel van de dode mee tot de wet in de onderwereld, tot Duaty, Thoth, zoals Mozes ook de mens tot de wet leidde in de uittocht. Mozes liet het volk door de zee trekken als een beeld van de balseming door Anubis. David, Dowd in de Hebreeuwse worteltekst, komt van de Egyptische Duaty, en was een personificatie van de wet. Jezus was een personificatie van de wet in het NT. Zoals Anubis en Mozes leidde Johannes de Doper het volk in de woestijn tot Jezus, tot de wet van het NT. Dit begon bij de doop in de Jordaan. Ook Jezus werd gedoopt in de Jordaan door Johannes de Doper, ging het watergraf in, als beeld van de balseming van de aan zichzelf gestorvene. Door de Wet werd het Woord tot sieraad gestrekt. Het zijn de twee vleugels van de ibis die niet zonder elkaar kunnen, en die hun compleetheid krijgen in de Gemara, in Gomer dus, waartoe Hosea moest komen. Dit is een diepte-commentaar, 'het commentaar op het commentaar'. In die zin is Anubis altijd een wachter van de Talmoed geweest, en een gids. Het christendom heeft deze lagen allemaal vergiftigd, en zette het NT van het Westen op een voetstuk om deze lagen verborgen te houden. Vannacht had ik een droom over Nephys, de moeder van Anubis. Zij sprak over de vergiftiging van Anubis, en ik kwam in de keuken en zag Anubis met zijn hoofd onder de kraan liggen, en het stroomde maar door. Hij was helemaal verstijfd. Ik dacht toen : 'Als hij maar niet dood is,' en greep hem toen onder de kraan vandaan, uit de wastafel om hem tot

Nephtys te brengen, en toen leefde hij weer.

De weg onder het NT van het westen, door het originele Aramese NT, want Aramees was de taal van Jezus, zelfs in het Grieks bewaard gebleven, leidt helemaal terug tot de onderliggende laag van het NT van de Joden, wat dus veel dichterbij het OT ligt en bij de oorspronkelijke rijkdom van de Israelitische en daardoor ook de Egyptische talen. Zij die alleen maar het pad van het NT van het Westen volgen verkeren dus in tunnelvisie. Wij mogen komen tot het meervoudige spoor om zo aangesloten te worden op de buitenaardse natuur van een veel grotere context die eens geboorte gaf aan de aarde. Anubis leidde terug tot het hemelse woord, tot duaty (thoth) in de duat (onderwereld), zoals in het westen nog steeds het woord 'deity' wordt gebruikt om de hemelse natuur aan te duiden, en de metaforische belichaming en personificatie daarvan. Anubis, als de hond van god, is een beeld van getrouwheid, van het pioneren en volgzzaam zijn, als een beeld van het vinden van water in de woestijn, want daar zijn honden voor. Het zijn spoorzoekers. Deze onderliggende laag van het NT, oftewel het Joodse NT, de Talmoed, is de schakel tussen het NT en Egypte.

Hoofdstuk 20. De Krokodil van God : Sebek, de Klok en de Diepte van de Talmoed

We kijken om ons heen en zien een doorgedraaide wereld. Mensen grijpen overmoedig alles wat los en vast zit als in luilekkerland en gebruiken dit om te pronken, en eigenlijk om anderen te verleiden om dat ook te doen, zodat ze kunnen zeggen : 'Iedereen doet het,' als een soort pseudo-excuus, maar dat is wel het domste excuus ooit.

Verminderen, verminderen, afremmen, vertragen, nog meer verminderen, dieper in jezelf komen, alles loslaten, totdat je bij de innerlijke natuurbronnen komt, waar dingen vanzelf op een natuurlijke manier opwellen. Het bestaat. Ik heb het zelf meegemaakt. Maar het komt niet als je je ergens halverwege laat verleiden. Het vereist dus discipline, en het is het mooiste wat er is.

Je moet dus in het vermindingsproces minderen totdat je door de dimensionale grens heengaat, en dan wellen er vanzelf dingen op, en die kun je dan ook niet tegenhouden, want het zijn de wetten van zaaien, ontkiemen en bloeien. Kan een bloem dit proces tegenhouden ? Het is niet tegen te houden. Het is een heel zuiver proces. Maar als je zelf dingen gaat grijpen en je stopt ergens halverwege met het minderen, met het dieper in jezelf gaan en met alles loslaten, dan wordt dit proces onderbroken, en ben je geen bloem meer. Dan neemt de natuur afscheid van je. Dingen kunnen alleen zuiver groeien vanuit het niets, vanuit het gaan over de dimensionale streep. Je vermindert en vermindert totdat de illusie breekt, en het hemelse doorbreekt.

Dit is ook waar Iythamar, de jongste zoon van Aaron, voor staat. Zo komt een kind terug tot de moeder borst. Dit is waar de tweede zoon van Aaron voor staat, Abihu, want dit betekent moederskind. Om hier te komen moeten er dus offers gebracht worden. De mens moet zijn status en eer inleveren, zijn aanzien, om zo gezaaid te worden op de hemelse akker, op de bloedakker. Dat is waar in diepte het boek Leviticus over gaat, en ook het Talmudische boek Zevahim, over het

metaforische offeren, wat dus in eerste instantie altijd een zelf-offer is, wat ook de betekenis is van de naam van de oudste zoon van Aaron, Nadab. De derde zoon, Eleazar, is de opname, de heilige gebondenheid, de ervaring die je hebt als je door de vermindering-grens heenbreekt, waardoor je daadwerkelijk 'sterft' aan jezelf. Het is de mooiste en belangrijkste ervaring die er bestaat. Je wordt hierdoor niet op een aardse manier gelukkig, van huisje, boompje, beestje, want je ogen gaan open en je kan door alles heenprikken. Je ziet de demonische krachten aan het werk. Maar je wordt dus wel 'geleerd', en dat is uiteindelijk het ware, eeuwige geluk, het geluk door het kruis, het geluk van de hemelse kennis. Het is bitter-zoet. Je sterft een bittere dood aan jezelf, opdat je wijs wordt. Het ware geluk is de wijsbegeerte, waar je alles voor opgeeft, zoals de man die alles verkocht om die ene juweel te bemachtigen, de steen der filosofen.

In de Talmoed wordt gesteld dat er offers zijn die niet voor een ander gedaan kunnen worden, en andere offers weer wel. Er zijn offers om verzoening te doen voor overtreding van de geboden, en ook offers om verzoening te doen voor overtreding van de verboden. De Israëlieten doen geen letterlijke offers. Ze benadrukken met klem dat het om de offers van de lippen en het hart gaat, en dat het metaforisch is. Er is geen vergeving van zonden door letterlijke offers, maar alleen door bekering, door wat je verkeerd hebt gedaan goed te maken. Dat is dus het ware offeren : het afleggen van de zonde. Dit is een geestelijke oorlog, een oorlog van kennis, om terug te keren tot de hemelse bibliotheken.

Ook zijn er gelofte-offers, de offers van volharding, die nodig zijn om over de dimensionale streep van vermindering te gaan. Dit zijn volkomen offers. De Talmoed heeft zijn eigen poortwachters en niet alle poortwachters zijn goed, en niet alle Israëlieten zijn goed. Er zijn ook materialistische Israëlieten die nog een hele letterlijke uitleg van de wet hebben, en die ook niet terug zijn gegaan tot de achterliggende introspectieve Egyptische filosofie, de wortels van de Tenach en de Talmoed. Er is dus een materialistische Talmoed en een geestelijke, filosofische Talmoed. Talmoedische demonen zijn overal, de poortwachters die overwonnen moeten worden. Amalgaam is bijvoorbeeld een Talmoedische poortwachter.

De offerdienst was oorspronkelijk een metaforische taal, maar de christenen begonnen dit een andere invulling te geven. Het is daarom belangrijk om terug te gaan. Er zijn enorm veel regels in het Judaïsme en in de Talmoed die laten zien wanneer een offer niet geldig is. Er is dus een duidelijke demonologie in het Judaïsme, maar die ontbreekt bijna geheel in het christendom, omdat de wet afgedaan is. Zelfs Jezus stelde dat de wet niet heeft afgedaan, maar dat de wet zou worden vervuld, compleet gemaakt, verdiept, en dit gebeurt door de commentaren. We kunnen het dus niet zomaar allemaal weggooien, maar we moeten ervoor waken dat we het niet verletterlijken.

Op het offeren van vreemd vuur stond de doodstraf. Er waren regels voor het offeren. Natuurlijk waren deze regels en ook de dood niet letterlijk. De dood is in het Hebreeuws 'het minderen', dus het was een beveiligings-mechanisme. Als een kind bijvoorbeeld zijn hand te dicht bij het vuur houdt, dan doet het pijn, zodat het kind de hand terugtrekt. Als dat niet zou gebeuren, dan zou de hand van het kind afbranden. Ouders die dus hun kinderen niet tuchtigen en geen veilige grenzen voor hun kinderen aanleggen staan dus schuldig aan het verminken van kinderen, net zoals Eli die zijn kinderen niet wilde tuchtigen. Als een kind nooit een grens voelt, en nooit even wat pijn voelt als het gevaarlijk wordt, dan krijgen demonen vrij spel. De hele wereld gaat door deze verloedering heen. De demonologie wordt niet meer geleerd, de tucht niet, en zo ook het kruis en de heilige vrede niet, die er allemaal waren om onze kinderen te beveiligen. Het is één grote kinder offering aan de duivel, en die brengt dus daadwerkelijk letsel aan de kinderen, zwaar psychisch letsel. Het christendom gaat allemaal om geloof en geloof, en daarmee proberen ze alle belangrijke regels en kennis te doven. Er zijn geen verkeersregels meer. Maar daaruit groeit wel een aardse wet uit voort, een duivelse wet. De wetteloosheid werkt samen met de valse wet, de wet van overmoed.

De Israeliet leeft niet vanuit blind geloof, maar vanuit praktische bekering, waar de gecompliceerde offerdienst een beeld van is. Er mogen geen fouten gemaakt worden. De christen heeft het voor elkaar gekregen die hele grote Israelitische cultuur een hele eigenaardige en wereldvreemde interpretatie te geven, terwijl de christen nooit de moeite heeft gedaan deze cultuur te leren kennen. De christen is een rover. Ook de Egyptische context is de christen vaak vreemd. En zo komen ze tot conclusies dat er geen vergeving is zonder bloedvergiet, en dat daarom Jezus moest sterven, anders zouden ze allemaal voor eeuwig gemarteld worden in de hel. Hoe komen ze daarbij? Iedereen hier in het Westen praat de ander maar na, allemaal uit hun eigen boekjes. Ze praten zichzelf helemaal de problemen in met deze dingen. De Israelieten lachen hierom, en weten dat het een vloek is die op de christen kwam toen hij zomaar ongevraagd van deze cultuur ging roven. De christen doet net alsof het oude testament van hemzelf is. Je kunt niet zomaar allerlei relikwieën uit tempels gaan lopen roven, want je wordt dan daadwerkelijk krankzinnig. Ze kunnen er niet mee omgaan, zijn er niet voor geroepen, en toch maar doen. Het zijn moordenaars die denken door een tweede moord te plegen het allemaal weer goed te kunnen maken. En als kind wordt je hier helemaal mee doodgegooid, maar dan mag je het ook weer op een andere manier bekijken vanuit de Talmoedische kennis. De Israelieten raken de Tenach, het OT, niet eens aan zonder de Talmoed, omdat ze weten hoe gevaarlijk het is, hoe snel je dingen verkeerd kan interpreteren. Daarom kwam er ook in de 80-er en 90-er jaren de profetisch-charismatische beweging opzetten in de christelijke kerk, opdat de bijbel gelezen zou worden vanuit het oogpunt van de profetie, vanuit de hemelse interpretatie, maar veelal werd de bijbel nog boven profetie gesteld. De bijbel bleef de afgod van de christelijke kerk.

Talmoed betekent studie. De Talmoed wordt niet gelezen, maar bestudeerd, en de Talmoed bevat vraagstellingen en discussies tussen rabbi's, vol van tegenstrijdigheden, vol contrasten, voors en tegens, die de verschillende facetten en structuren, de verschillende lagen en seizoenen, van tenachteksten laat zien. Het is dus min of meer een orakel, zoals de bijbel dat ook is, waardoor de student de noodzaak in gaat zien om terug te keren tot de natuurbron, tot God, voor een heldere kijk. Dat is de bedoeling van de chaos van de Talmoed. Het is ervoor om het denken van de student te verwarren, zodat de student geen vooroordeel kan scheppen of een overmoedige interpretatie. Het gooit de student in het diepe, en alleen God kan redding en opheldering geven, wat in principe gewoon de studie zelf is. De studie is God, en waar de studie stopt, daar worden de gaten in het schip geslagen. Deze studie is dus niet letterlijk, maar abstract en profetisch, natuurlijk. Deze hemelse natuur ligt verborgen in de Talmoed, maar eerst moeten de poortwachters verslagen worden, net zoals Ra de poortwachters van de verschillende uren van de onderwereld moest verslaan, opdat hij wedergeboren zou worden. De studie is dus niets waard zonder de demonologie. De Talmoed is als een beeld van de Israelitische onderwereld waar de aan zichzelf gestorven ziel van Ra doorheen trekt, met Anubis, zijn hond, als zijn gids. Ra wordt ook Avu genoemd in de onderwereld, waar het Israelitische Jah-avu, Jehovah, vandaan komt. Door de hele Tenach heen reist Jah-avu om te strijden tegen de diverse poortwachters om kennis te vergaren. Ook wordt Ra, Rw, gebruikt in de Aramese bijbel als Rw, de heilige geest. Het is niet om letterlijk te nemen, want in de oertaal van de matriarchische en matrilineale amazones was de R de letter van de psalmen die de hemelse cyclussen weergaven, de institutionele literaire kunsten. Die waren allereerst schriftelijk en oraal, hieroglyphisch, en pas daarop volgend muzikaal. De eerste oorsprong is filosofie, de tweede oorsprong is de natuur, en pas de derde oorsprong is het muzikale. De stad heeft deze volgorde omgedraaid, en dat heeft toegang gegeven aan verschrikkelijke demonen van Rigil Kent. Het muzikale mag nooit op zichzelf staan, en is dus ook nooit de hoogste kunst, want dat is de filosofische literatuur die zich als eerste uitdrukt in de natuur, de wildernis. De zogeheten 'overmuziek' of 'muzikale suprematie' zorgt ervoor dat er allerlei belangrijke tussenstappen worden weggevreten. Daarom moet Anubis de mens terugleiden tot de natuur, waarin de mens verder kan afsterven aan de stad. In de Tenach is dit dus Mozes die de mens door de zee en de wildernis leidt tot de hemelse wet. Dit pad ligt ook vastgelegd in de Psalmen, in R, Rw. Psalmen zijn dus allereerst literaire constructies. als literaire 'tijd'. Ware muziek vloeit voort uit de stilte. Muziek is een metafoor voor timing, en daarvoor moet de mens eerst heel diep in de onderwereld gaan, zoals Ra,

tot dat reusachtige moment in de Egyptologie waarin Ra verandert in Sebek, de krokodil, een beeld van door timing, oftewel door de tussenstappen, want dat is wat timing betekent, komen tot de diepte-exegese, het commentaar op het commentaar, totdat het tot compleetheid en voleindiging is gekomen. Timing is er niet zomaar en mag ook niet geforceerd worden, maar ontstaat in het minderen en afremmen, zodat de natuur weer over kan nemen. Door het afscheiden ontstaan de tussenstappen, worden de tussenstappen zichtbaar, en ontstaat er onderscheiding.

De hond van God, Anubis, leidt dus uiteindelijk terug tot het water en tot de krokodil van God, Sebek, een beeld van de klok en de diepte van de Talmoed.

Hoofdstuk 21. De Talmoed Sleutel tot decodering van het Egyptische Khnum Mysterie

Ik weet wat coma's zijn en bijna-dood ervaringen, en dat de ergste duivels op je af worden gestuurd om je om zeep te helpen, tot het punt dat je je helemaal schaakmat gezet voelt. Ik weet wat het is om grote geheimen met je mee te dragen omdat praten te gevaarlijk is. De hemel is onderdeel van de onderwereld, het resultaat van het gaan door de onderwereld, en dat is een shamaanse missie. Vandaar dat we soms hard geslagen worden in het leven opdat we ontwaken tot die andere, diepere wereld, tot een heel ander ritme, 'the beat of a different drum'.

Ik bevond me in een woestijn, heel lang geleden. Ik was zeer diep gegaan, en was in tunnels onder de woestijn terecht gekomen, maar alles liep vast, totdat ik ergens een hieroglyph zag van een ram, van Khnum, met zijn gedraaide hoorns, die alles terugdraaiden, en zo kreeg ik doorgang. Het is een groot mysterie in de onderwereld, dat Ra tot Afu wordt, de man met het ramshoofd, en zo de onderwereld doorgaat. Dit is het sterrenstelsel van de Ram, Aries, of het Lam, wat later door Christus werd overgenomen. De gedraaide hoorns van de ram werden ook uitgebeeld door de doornenkroon, wat dus belangrijk was om alles weer terug te draaien, om alles weer te sorteren.

De ram is de ba in de Egyptologie, de ziel die langzaam in een vogel verandert om zo de onderwereld in te gaan. De ba is ook de put tot de onderaarde, en een beeld van de modderman (camouflage).

Khnum, de Egyptische ram als beeld van de schepper, de pottenbakker, een vorm van Ra, komt ook voor in de mythe van de zevenjarige hongersnood waarin de Nijl niet meer overstroomt en alles onvruchtbaar wordt. In de droogte komt Khnum en draagt het volk op een tabernakel voor hem te bouwen, zodat de Nijl weer zou overstromen en het land weer vruchtbaar zou zijn. Ook moeten ze vanaf dan tienden betalen en tol, voor de tabernakel. Khnum of Chnoem is dus ook een beeld van het gaan over de verminderingsgrens, waardoor de bronnen van de natuur opwellen.

In de Talmoed is er het boek Kinnim, vgl. Khnum, knm, wat over de vogel offers gaat. In de Israelitische talen is de vogel het beeld van het volk zelf, het zelf, en de initiatie en hiërarchie. Het boek Kinnim stelt dat als er offervogels door elkaar werden gehaald, dan kon dat de offering in een bepaalde mate ongeldig verklaren. Als er dus vogels werden verdraaid dan kon dat de offering afkeuren. Als bepaalde tussenstappen ontbreken, dan treedt verdraaiing vanzelf op en stopt het

offer. Het vogeloffer is het zelfoffer. Als er vogels worden verdraaid, dan worden veel offers verboden, oftewel als de mens gaat projecteren, dan wordt het offer ongeldig. De mens moet onderscheiden tussen zelf en ander en eerst bij zichzelf beginnen. De mens moet eerst zichzelf tuchtigen en disciplineren voordat hij dat bij de ander kan doen. Vgl. het verhaal van de balk en de splinter. Er moet dus balans en onderscheiding zijn bij het offer. Er mogen geen tussenstappen ontbreken, en er moet een goede inventaris zijn, een juiste volgorde en onderverdeling. De horens van de ram zijn er voor om alles weer tot de oorspronkelijke orde terug te draaien. Daarom moet de mens ook de doornenkroon dragen als beeld daarvan. Door de doornenkroon, het lijden van het hoofd, het verstand, worden de tussenstappen zichtbaar en de juiste hiërarchieën en volgordes. Zo ontstaat er een juiste balans tussen zelf en ander, en kan de Nijl overstromen om alles vruchtbaar te maken op zijn tijd.

Hoofdstuk 22. De Engel Michon

Het verdraaien, verwisselen, van de offervogels, het zou de grootste ongelukken geven volgens de Talmoed, dus in een bepaalde mate gaat het offer dan niet door, en dat is maar goed ook. Wat is die verdraaiing? Het kan heel subtiel gaan. De mens projecteert soms dingen op God die hij zelf moet doen, of hij projecteert schuld op iemand anders terwijl de schuld bij hem zelf ligt. Dit is allemaal het verdraaien van de offervogels. Er zou zo vreemd vuur gebracht worden, en daarbij zouden doden kunnen vallen. Daarom geeft de Talmoed deze waarschuwingen. Een offer moet volkomen zijn. Daar zijn allerlei regels voor.

In de aardse emanatie is veel verletterlijkt, vooral in het Westen, daarom moet het ram-principe alles terugdraaien, wat het belang laat zien van het Chnoem, Khnum, mysterie in de onderwereld, dat reusachtige moment waarop Ra in Afu verandert, wat later Jah-Avu, Jehovah, werd in het Judaïsme, maar weinigen weten wat het betekent.

De Talmoed is een buitenaardse code die op aarde werd geëmaneerd. Zoals Egypte een reusachtige planeet is oorspronkelijk, zo is Talmoed dit ook.

In een droom was ik in de badkamer, en ik hoorde dat er iemand binnen was. Ik ging kijken en zag dat de voordeur op een kier stond, en toen kwam er een vriendelijke politie agent binnen. Ik was nog niet aangekleed dus ik liep terug naar de badkamer en nam wat kleren van het droogrek, maar dit waren allemaal versleten kleren met gaten, alhoewel van een hele fijne stof, en het waren verder prachtige kleren van de natuur. Het kwam wel even in me op dat ik droomde, en dat het iets buitenaards was, want ik wist dat ik eigenlijk nog sliep. Ik liep toen door de gang naar de huiskamer toe en die zat vol met kinderen en wat ouders, ook babies. Er werd gezegd dat het te maken had met een vragenlijst voor ouders die ik eens bij de supermarkt had ingevuld. Er kwam een jongen op me af die het had over rente. Ik wist niet wat er gebeurde maar ik kon niet anders dan deze jongen te omhelzen, en ik aaide hem over zijn haar. Het was een Talmoedische engel van de planeet Talmoed. Hij deed niet uit de hoogte of onbenaderbaar, maar hij was eenvoudig. Hij had ook geen

sokken in zijn schoenen. Verder had hij jeugdige kleren aan en geen poespas. Zijn naam ? Michon.

Hij bracht mij in contact met andere Talmoedische engelen, die heel veel leken op de mensen om mij heen, maar dan in hun zuivere vorm. Ze leken zelfs op mijn vijanden, maar dan op een hele andere manier, van een parallelle realiteit waar het mijn vrienden waren. We gingen naar een centrum waar ieder z'n eigen woning had. Er waren ook Talmoedische tandartsen die tegengesteld aan de aardse tandartsen werkten. Zij moesten namelijk alle aardse troep in de monden weer verwijderen, en behandelden de mens alleen op een ongedwongen en natuurlijke manier. We zouden in zo'n Talmoedisch centrum een kijkje nemen. Dat centrum was verderop achter een natuurgebied. We zouden daar ook logeren, want Talmoedische tandartsen zijn gastvrij en helpen mensen alleen op vriendschappelijke basis. Je wordt dan zelfs deel van hun gezin. Je wordt dus niet als een nummer of een stuk vuil behandeld, maar precies het tegenovergestelde. De talmoedische tandartsen zijn ook vereist om op deze basis te werken. Ik bemerkte ineens een zekere haast. De anderen zeiden dat ze zo zouden gaan, maar ik was totaal mijn orientatie kwijt. We zouden daar dus logeren, maar ik wist niet welke spullen ik mee moest nemen. Ik moest mezelf even klaar maken en oriënteren, maar ze zeiden dat er in het centrum waar we nog waren een orkest van klassieke muziek zou komen, en zodra ze beginnen te spelen dan moest je blijven waar je was. Het was een soort Beethovens orkest, maar ik had zoiets van : 'Ik ga daar gewoon langs.' Ik vond het vreemd. Toen was er een stuk wat ik me niet meer kan herinneren, maar we kwamen uiteindelijk aan in dat andere centrum achter het natuurgebied waar de talmoedische tandartsen bezig waren het duivelse werk van de aardse tandartsen te vernietigen. Ze hadden daar allemaal apparaatjes voor. Mensen kwamen daar en in hun monden zat allemaal zachte troep wat van de buitenkant leek alsof het hard was, maar het was zacht, en het was zoet, als taartvullinkjes, door aardse en duivelse tandartsen aangebracht. Het was er gewoon aangeplakt. Het hield de tanden onder een soort betovering, en zorgde ervoor dat de mens telkens weer terugkeerde naar de duivelse, aardse tandartsen, dus de talmoedische tandartsen moesten die rotzooi verwijderen en gaven natuurlijke herstelmiddelen. De droom eindigde en liep over in een andere droom waarin we naar de zee gingen, en vanaf een heuvel kon ik de prachtige 'witter dan wit' vissen zien die daar rondsprongen, een soort dolfijnen.

Dit was dus allemaal op de planeet Talmoed, een hemelse planeet.

Hoofdstuk 23. Pas Op Voor de Muffins

Voordat ik die droom had had ik een andere droom over de planeet Talmoed. Het ging over een globale Amerikaanse superster die geliefd was in alle culturen en religies en hen in principe tezamen bracht, dus we spreken over iets massalers dan Jezus of Mohammed, als een soort Krishna of Osiris, maar hij was en is ook verschrikkelijk gehaat en vervolgd. Hij was niet één met de massa's. Hij was uniek en een pionier, en in het huidige tijdperk één van de grootste fenomenen die de wereld heeft gekend. Dat even voorop, maar ik droomde dus over hoe hij tot de aarde kwam, want hij was niet van deze wereld, maar een grote buitenaardse entiteit. Dit wil overigens ook niet zeggen dat hoe bekender iemand is hoe beter iemand is, want vaak is het tegendeel het geval, zoals Friedrich Nietzsche zei : ""In eenlingen is krankzinnigheid zeldzaam, maar in groepen, partijen,

naties en tijdgebondenheid is het de regel." Maar deze persoon was dus niet slechts beroemd, maar ook zeer berucht, en hij was altijd anders. Je kon hem niet in een hokje drukken. Ook was hij een 'trickster', a 'bag of tricks', als een jokerkaart. Het was niet iemand die de massa's volgde, liep niet met de mode mee, maar maakte de mode, maar op zo'n manier dat niemand hem ooit kon aanraken. Niemand maar dan ook niemand kon op zijn level komen. Daarom was hij zowel geliefd als gehaat.

Ik werd dus helemaal teruggeleid naar de planeet Talmoed, en ik zag een bijzonder kind, met bijzondere gaven. Het was dus een buitenaards kind, een zogenaamd weerkind (vgl. weerwolf), een hybride, want hij kon ook veranderen in een soort klein knaagdier met hele grote rechtopstaande oren, als een soort gerbil (soort woestijnrat, springmuis, wat dus geen echte ratten of muizen zijn), maar dan met veel grotere oren. Het was dus een soort magisch woestijnknaagdier, met hele bijzondere, magische ogen. Ik was bij hem en zag hoe hij in zo'n dier veranderde. Ik wilde het dier knuffelen, maar ik wist intuïtief dat als ik het beest zou oppakken, dan zou hij gaan poepen, wat ook een soort beveiligingsmechanisme is van die dieren. Ik pakte het beest dus op, maar hield het een beetje van me vandaan, en ja hoor, hij begon te poepen. Mensen begrijpen dit niet. Ze begrijpen niets van de buitenaardse werkelijkheid en hebben altijd hun oordeel klaar.

Daarna had ik dus de badkamer droom. Er was dus iemand in huis en ik was nog niet aangekleed, en ik keek in de spiegel, en er zat allemaal cake-glazuur op mijn gezicht. Het leek hard, maar het was zacht. Ik probeerde het eraf te halen, maar het werd alleen maar erger. Toen heb ik alles eraf gewassen. Het is een zoet mengsel wat aardse tandartsen in de geestelijke wereld gebruiken, en iedereen zit eronder. De mens moet gewassen worden in de Talmoedische wateren van de buitenaardse natuur. Talmoed betekent studie. Het is een strijd tegen de muffins, de 'cupcakes', oftewel de cakejes die gebruikt worden om verwende kinderen mee te kalmeren om ze nog verwender te maken, in plaats van hen het natuurvoedsel van de studie te bieden.

Hoofdstuk 24. Besneden of afgesneden ?

De metaforische offerdienst is dus een allegorie over het loskomen van demonen en het vertalen van hedendaagse situaties. Het is geenszins letterlijk. Israëlieten zijn geen literalisten. In de Talmoed wordt ook gesteld dat onbesnedenen niet kunnen offeren, in het boek Pesachim, maar ook de besnijdenis moet niet letterlijk genomen worden. Het gaat om de besnijdenis van het hart. Onbesnedenheid komt voor daar waar een persoon te bang is om besneden te worden, omdat hij getuige is geweest van een dodelijke afloop van de besnijdenis. Er is een bepaald percentage van besnijdenis met dodelijke afloop, en dan hebben we het over de letterlijke besnijdenis. Vandaar dat het vergeestelijkt moet worden. De mens sterft aan zichzelf door de besnijdenis van het hart, en dit is belangrijk voordat de mens zich met de verdere offerdienst, oftewel de demonologie, gaat bemoeien. De offerdienst betekent juist het komen tot het metaforische, en zo wordt de mens introspectief. De westerse mens heeft de demonologie overboord gegooid en dus ook daardoor de metaforiek en de introspectie, en werd tot een lopende muffin.

De offerdienst is dus een metafoor van het commentaar, de uitleg, binnen de context van studie

(talmoed). Dan is er dus een groot verschil tussen het vleselijke commentaar en het natuurlijke commentaar, zoals er ook een verschil is tussen de vleselijke talmoed en de natuur talmoed.

Ook wanneer er verkeerde bedoelingen zijn is de offerdienst ongeldig. Pesach is het feest van de uittocht, en leidt de Israëlieten tot de woestijn, tot de wildernis, tot de vermindering, waardoor ze uiteindelijk het beloofde land zouden ingaan. Het is een feest van ongeveer een week, en draait om een lam, om het sterrenbeeld aries dus, maar dit kan ook een ram zijn, zoals Ra in de onderwereld in een ram verandert. In Egypte waren er allerlei feesten rond de dood en opstanding van Osiris, zoals het Sokar feest wat in de grotere context van de woestijn gebeurde. Oorspronkelijk was het paasfeest dus een feest van de woestijn. Iemand die aan zichzelf stierf ging de onderwereld in en werd door Anubis door de woestijn geleid tot de wet. Het christendom sneed zowel de Joodse als Egyptische wortels weg. De mens werd dus niet slechts geroepen tot de natuurwet, maar tot de natuurstudie (talmoed). Dit zou de ware 'opstanding' teweeg brengen, als de opstanding van Osiris (Wasir). Dus niet door een opzegversje zoals in het christendom, maar door studie hebben wij deel aan de opstanding. Daar komen de gedraaide hoorns van de ram bij kijken, want er moet heel veel teruggedraaid worden, als onderdeel van de studie. Dat is dus ook de diepte van de doornenkroon die Christus moest dragen. Zo werd er een deur geopend van Paulus die de wet verdiepte. Maar de Israëlieten hadden een veel dieper pad : van de Talmoed wat terug zou leiden tot de ware Egyptische fundamenteën. Daarom is er altijd een grote oorlog geweest tussen het jodendom en het christendom, omdat Jezus en Paulus het offer wilden staken. Vooral in het Westen werd dit gebruikt om te leven vanuit genade in plaats van studie. De hemelse studie, talmoed, betekent geen letterlijke studie, altijd maar in de boeken zitten, maar is een natuur-entiteit, een gids door het leven, de levensnarrator, de verteller. Er zijn allereerst een heleboel dingen die de mens moet afleren. De studie geeft dus ook inzicht in wat ware studie is. Allereerst is dit demonologisch en profetisch, maar op die basis kan een mens naar de bibliotheek gezonden worden en tot zekere boeken. Het belangrijkste is dus de hemelse boeken, de ibis die boven het lagere aardse zweeft (Thoth, Duaty). De hemelse studie leidt dus allereerst tot de hemelse bibliotheken.

Daarom wordt er in de Talmoed gezegd : 'Sta op, besnijd jezelf en offer het pesachlam.' Dit wordt niet letterlijk gedaan, want het is ook niet letterlijk bedoeld. Als je je hart besnijdt dan zie je zelf wat het betekent. De onbesnedene mag niet offeren, omdat de onbesnedene niet weet wat offeren inhoudt. De onbesnedene is een dwaas. Zij die zichzelf niet besnijden en niet offeren, worden overgeleverd aan 'kareth', het afgesneden zijn. Dat is wat het christendom is. Ze willen de genade, de muffins, niet de besnijdenis en de studie. Het zijn zoetekauwen.

De mens is dus een balling van het christendom, en er zal dus een nieuwe exodus moeten plaatsvinden, waarin het van belang is de ware betekenis van de pesachweek te kennen. Zo niet, dan zal kareth nog dieper intreden. Christenen zijn dus geen besnedenen, maar afgesnedenen.

Israël is één van de meest vegetarische landen, en Tel Aviv wordt weleens de vegetarische hoofdstad van de wereld genoemd. Veel Joden zijn vegetarisch. Ze weten dat de shechita, de slachtwetten, niet letterlijk zijn, maar metaforisch. Er zijn zoveel ingewikkelde slachtwetten dat je er duizelig van zou worden, en al gauw zou het als piggul bestempeld worden, oftewel een gruweldaad. Een klein foutje en je zou schuldig staan aan zware godslastering, en dat is maar goed ook. De teksten gaan over psychologie en demonologie, en de gevolgen daarvan zijn gewoon te zwaar als men daar fouten mee maakt. Daarom is studie de enige weg, oftewel talmoed, de hemelse studie. Ook ligt er het gevaar van de nosar, het eten van een offer na de verstreken tijd, wat dus ook 'te laat' betekent, luiheid, ondermoed, verwaarlozing van de demonologie. Het aardse vlees eten is ook een vorm van piggul en nosar. Het is zwaar misbruik van de shechita. Het ware offeren is in het boek Chullin van de Talmoed beschreven als de besnijdenis (van het hart). Het is weer het verhaal van de balk en de splinter. De besnijdenis is de introspectieve psychologie, en waar dat niet gebeurt begint de mens te projecteren, en raakt verstrikt in piggul en nosar. De slachtwetten in het boek Chullin zijn zo absurd, langdradig en ingewikkeld dat Israëlieten alleen daarom al vegetarisch leven, en het laat ook zien dat er iets veel belangrijkers is dan rechtvaardigheid, en dat is kennis en studie, want in deze wereld lijden wij onrecht, en dat heeft een bedoeling.

De slachtwetten waren dus metaforisch voor besnijdeniswetten waardoor de mens loskomt van het vlees, van de zonde en allerlei leugenachtige projecties. Door de slachtwetten gaat de mens de vermindering in. Het is tegen hemzelf gekeerd. De mens moet het mes leren kennen, de chullin. Zoals de talmoed metaforisch verpersoonlijkt is als een godin, zo zijn ook de afzonderlijke boeken zoals de pesachim en de chullin godinnen. Het gaat erom een levende relatie met die boeken te hebben opdat je ze niet verkeerd interpreteert. Het gaat dus om de hemelse kernen van deze boeken. De chullin leidt helemaal terug tot de ragnarok van de oertijd, de tahulen.

Deze natuurwetten waarmee de mens is omringd zijn bedoeld om de mens te verwarren, zodat de mens niet overmoedig wordt, maar voorzichtiger en voorzichtiger. Het mes is op de mens zelf gericht, niet om de mens te vernietigen, maar om de mens te bevrijden van het ego, van de onwetendheid. Het mes zal zo de mens leiden, en de mens zal leren het mes te hanteren. Dat is ook wat de oerletter R is in de oer-hieroglyphen. De letter staat voor de psalmen, maar de hieroglyph van deze letter is een mes of iemand die een mes hanteert. R, Rw, Ra, ging door de onderwereld opdat zijn ego afgesneden zou worden, opdat hij wedergeboren zou worden. Ra is zowel een schepper als een oorlogsgod. Er is geen schepping zonder geestelijke oorlog. Eerst is het mes op Ra zelf gericht, om hem van de geprojecteerde vijanden te verlossen, en pas daarna leert hij het mes te hanteren, dus nadat hij het mes zelf heeft gevoeld, om vervolgens in het mes te veranderen. Het mes staat dus nooit op zichzelf, maar gaat dus altijd door deze fases heen, om misbruik te voorkomen. Het mes is er niet om de mens te vernietigen, maar om de mens te tuchtigen, te beveiligen. Daar gaat ook het boek Spreuken over, oftewel het boek Mishle in het Hebreeuws. De mens moet allereerst de werken van het mes aanvaarden. Het mes is de ouders, en later ook de levenspartner. De mens moet een relatie aangaan met het mes, het mes leren kennen. Het valse mes moet overwonnen worden. Dit is een ontmaskeringsproces wat plaatsvindt in de studie.

Hoofdstuk 26. De Talmoedische Dagen van de Week omtrend het Metaforische Huwelijk tussen God en mens

De Talmoed, het Nieuwe Testament van de Joden, oftewel het immens grote commentaar op het Oude Testament, op de Tenach, bestaat uit zes hoofddelen, waarvan Nashim, de vrouwen, over het huwelijk, het derde deel is. Dit zijn allemaal zwaar allegorische teksten. Ketubot is het tweede boek van de Nashim, en gaat over huwelijksovereenkomsten, over hoe levenspartners met elkaar om behoren te gaan, maar dit is niet eens letterlijk, want het huwelijk is allereerst de relatie tussen mens en God. Als die relatie tussen hemel en aarde er niet is, dan zijn alle andere relaties waardeloos. Het huwelijk is dus het symbool van de wijsbegeerte, de relatie tussen mens en de hemelse kennis. Richt je dus allereerst daarop, en daaruit voortvloeiende pas de relaties met andere mensen. Zoekt eerst het koninkrijk van God, en de rest zal je wel of niet gegeven worden, want ieder mens gaat een uniek pad in het leven.

De volkeren staan niet op zichzelf, maar worden door elkaar uitgelegd. Daarom zal het nooit volkomen Joods zijn. In het eerste hoofdstuk van het boek Ketubot wordt gesteld dat een vrouw op woensdag trouwt, en een vrouw die met de dood te maken heeft gehad door een sterfgeval trouwt op donderdag. Wat betekent dit? Woensdag is de dag van Wodan in Zuid-Germanië, Odin in Noord-Germanië, de god(in) van het dodenleger, van de wilde jacht op het kwaad, oftewel de Germaanse demonologie. Vaak blijkt het dat de Germaanse metaforische mythologie parallel loopt aan de Israelitische traditie, zoals de Germaanse strijdgodinnen, de valkyries, die de gesneuvelden uitverkozen en opnamen van het strijdveld om hen tot het valhalla, de Germaanse hemel, te nemen, parallel lopen aan de Hebreeuwse naam van het offerboek Leviticus, Vayikra, de roependen. In beide gevallen gaat het om het zelfoffer, het afleggen van het ego, voor het hogere goed. Zo loopt Odin parallel aan de paradijselijke hof van Eden, en aan Dina, de dochter van Jakob, een beeld van de exegese, de schriftuitleg, het hemelse commentaar, in de Israelitische talen, de dn-wortel.

Symbolisch gezien komt de mens dus tot woensdag en begint zijn studie, als een huwelijk met de hemelse studie, waardoor hij uiteindelijk aan zijn ego afsterft, aan zijn onwetendheid, om zo de donderdag in te gaan. Donderdag is de dag van de Germaanse god(in) Donar, of Thor, de zoon van Wodan (van Odin). Thor was de god(in) van de donder, en van het recht, van de wet, zoals in Israel de Thora de Israelitische wet is. Thor was moeilijk opvoedbaar, liet zich dus niet beïnvloeden door mensen, en was altijd in gevecht met reuzen, om orde in de chaos te scheppen. Hij werkte samen met Loki (vgl. logos, het Woord), de Germaanse trickster (raadselaar).

Als de broer van een man sterft, dan is er in de Thora soms sprake van een zwagerhuwelijk, waarin de man dan de vrouw van zijn gestorven broer overneemt, in sommige gevallen, opdat er een nageslacht is. Je zou dan ook kunnen denken aan het tegenovergestelde, dat de vrouw van de man sterft, en haar zus het van haar gestorven zus overneemt. Maar wat betekent dit geestelijk? In de diepte gaat het hier om het afsterven van het ego, van de onwetendheid, waardoor de mens dieper tot God komt, tot een ander deel van God, wat hij eerst nog niet kende. In het huwelijk kunnen er soms veel dingen fout gaan, zoals bijvoorbeeld dat één van de partners psychisch ziek wordt of van God afvalt, en dat er dan een scheiding plaatsvindt, wat ook een soort sterven is. In de Talmoed is dit allemaal de overgang van woensdag tot donderdag. Ineens ben je dan met een andere levenspartner, of ineens heb je toegang gekregen tot een ander deel van God, een dieper deel. Dit kan ook binnen een relatie plaatsvinden, dat je elkaar door alle moeilijkheden heen op een nieuwe en diepere manier leert kennen, of gewoon op een andere manier, en dat de relatie op een andere manier voortgezet wordt.

De Talmoed stelt dat zondag, maandag en dinsdag de drie dagen van voorbereiding zijn als het

huwelijk plaatsvindt op woensdag. Dinsdag is de dag vóór het huwelijk. De Romeinen noemden deze dag 'Martis dies', genoemd naar de oorlogsgod Mars, en de Germanen noemden de dag naar hun oorlogsgod Tyr, ook de god van zelfopoffering. Dit betekent dus dat het huwelijk het ingaan van de oorlog is, de demonologie, de oorlog tegen het kwaad. De huwelijkspartner is hierin een wapen wat altijd eerst tegen het zelf, het ego, is gericht, zodat de mens aan zichzelf sterft in de overgang tussen woensdag en donderdag. In die nacht wordt de mens dus opgenomen door de valkyries, de Germaanse strijdgodinnen, omdat de mens aan zichzelf is afgestorven op het strijdveld. Dit is een groots gebeuren in de Germaanse mythologie. Dinsdag en woensdag zijn dus oorlogsdagen, en donderdag is de dag van de metaforische dood, de dag van verandering, de dag van de hemelvaart. Dit is ook zo in de christelijke traditie.

De maandag, twee dagen voor het huwelijk, en een dag voor de oorlog, is belangrijk ter voorbereiding van de geestelijke oorlog, binnen de voorbereiding op het huwelijk. De mens mag namelijk nooit zomaar de oorlog binnenstappen, want dan zou hij het kunnen verletterlijken of de verkeerde wapens grijpen, en tegen de verkeerde strijden. De oorlog vereist dus voorbereiding, richting. De maandag staat in verband met de maanziekte, de vallende ziekte, de epilepsie, de slaap. Adam moest eerst in een diepe, paradijselijke slaap vallen voordat hij Eva kreeg als hulp, die in de gnosis de godin van de kennis is. Deze paradijselijke slaap bewaakt ons voor overmoed en misleiding. De zondag is de eerste dag van de voorbereiding, de brondag, waarop de mens moet komen tot de bron van de natuur, tot het toetsen. De mens mag niet overmoedig vertrouwen. Er zijn teveel gevaren, teveel misleiders. De brondag is de dag van de urim, van het onderzoek. De bron komt deze toetsers tegemoet en geeft het haar beminden in de slaap.

Hoofdstuk 27. Het Hemelse Huwelijk in de Egypto-Talmoedische Context

Telkens wanneer de mens zondigt pleegt de mens overspel, en brengt zo demonen voort, vruchten van een overspelige relatie met de zonde, de mamzerim.

De relatie met God, uitgebeeld door het huwelijk, is ook om de valse ouderbanden te verbreken. De Talmoed heeft het erover in het boek Ketubot van de Nashim dat als de dood van een ouder optreedt in de voorbereiding voor het huwelijk, dan moet het huwelijk of uitgesteld worden, of eerder plaatsvinden. Afhankelijk van welke ouder het is, is er ook een geval dat het huwelijk eerder plaatsvindt, en dat er dan zeven dagen van het bruiloftsfeest zijn, en daarna zeven dagen van rouw, en gedurende deze dagen zijn zij niet alleen bij elkaar. Het zijn de dagen van honger, van vermindering, waarin zij eerst loskomen van de valse ouderbanden.

Ketubot is de Talmoedische huwelijks-overeenkomsten. In Egyptische context hebben we het dan over Ketu, de baarmoeder, wijzende op Ser-ketu, de scorpioenengodin van de baarmoeder, die de mens steekt om de mens te vormen. Dit steken is ook om de mens te verbinden aan de godin en in de juiste relaties. Bot, de b't wortel wijst op de pottenbakker die Osiris vormde (bet), wat in de onderwereld gebeurde, in de aarde (ba-t). De baiu-ta zijn de zielen van de aarde, en baiti is de dubbele ziel, wat ook weer een beeld is van het huwelijk, want het gebeurt in de mens zelf, waarin

twee delen van de mens met elkaar verenigd worden, waardoor de mens tot verlichting komt, tot bewustzijnsverruiming, tot kwaliteit in plaats van kwantiteit. De mens komt tot ba-t, en wordt afgesneden van het lagere, van het vorige, want de b-t is ook een mes, een godin van de oorlog en de jacht, Bata. De mens komt zo tot de dualiteit, tot de huwelijksstaal, de ba-t, het huwelijksgeroep, wat ook verbonden is aan de valkyries en Vayikra, de hebreeuwse Leviticus, het boek van de metaforische offers. Het huwelijk is zo'n offer, ook in de Egyptische context (but). De mens wordt in de Egyptologie door het huwelijk losgescheurd van zijn eerdere leven door de Beh-t vogel, als een soort opname. Het huwelijk is dus niet slechts een verzoening, maar ook een verscheuring. Het is de basis van het Egyptische en Israelitische woord voor huis, bet(h), wat verbonden is aan het Egyptische woord voor overvloed, bah-t.

Het huwelijk is in de Egyptologie verbonden aan het koord of de slang met twee koppen aan elk uiteinde, de baa-taa. Bat, bati wijst op het Noorden, en was een naam voor koning van het Noorden. Het Noorden is een beeld van de verborgenheid, voor de opslagplaats, waartoe de mens toegang krijgt door het metaforische huwelijk, door de bath-opname, als een soort ballingschap (bath, vergelijk bayith, gevangenis in het Hebreeuws, en huis in de onderwereld). De mens sterft door het huwelijk een bepaalde dood aan het ego, want ba-t, huis, kan ook graf betekenen, en honing. Bathit was een titel van Isis-Hathor. Hathor is de godin van het huis, van de huiselijke overeenkomsten en dus ook van de huwelijksovereenkomsten, zoals het Hebreeuwse Ha-Thora de huwelijkswetten, plichten, rechten en overeenkomsten zijn tussen God en mens, wat oorspronkelijk dus een Egyptische hemelgodin is, godin van het hemelse huis en de vruchtbaarheid.

Hoofdstuk 28. Anubis, God's Spoorzoekende Hond - Een Kompas in de Nacht - Een Gave van God

Je gaat naar de slager om een pond vlees te halen. De stad doet alsof het de normaalste zaak van de wereld is, maar je staat dan wel schuldig aan het 'verwisselen van de offerdieren', volgens de Talmoed, en je kan een straf van veertig slagen verwachten om het af te leren. Ga je dan nog door, dan wordt de schuld groter en ook de straf. Het kan de stad allemaal niets schelen. Ze zien het oordeel van God niet, en feesten rustig door, ze draaien hun hand niet om als er een dier wordt doodgereden, maar als hun Liesje vies wordt of een tik heeft gehad, dan schreeuwen ze moord en brand, want Liesje mag niet vies worden. Zo wordt Liesje dagelijks gevoed met de lijken van dieren, van verwisselde offerdieren, want niet het dier moest sterven, maar het ego. Dat is hun zonde.

Zo hopen de kankercellen zich op in Liesje en vergroot het dagelijks de kans dat Liesje een hartziekte zal krijgen. Het is pure kinderhaat. Verder wordt Liesje zeer religieus opgevoed en wordt geleerd in God te geloven, op God te vertrouwen, maar als Liesje dat niet doet, dan zal Liesje voor eeuwig in de hel geworpen worden. 'God is liefde, Liesje, maar als je je bordje vlees niet netjes opeet, dan zul je voor eeuwig branden in de hel.' Zo werd ik opgevoed. Zo worden vele kinderen opgevoed. Slachtoffers worden vaak niet serieus genomen, worden vaak niet geloofd, ook niet als er keiharde bewijzen op tafel worden gelegd. Van de mensen moeten we het niet hebben. Je kan wachten totdat je een ons weegt, en de duivel speelt hier voor God.

Arme Liesje. Zo raakt Liesje op latere leeftijd aan de drugs, komt in de criminaliteit terecht of krijgt zware psychische problemen. Of Liesje zet de traditie van haar ouders voort, en stelt ook haar eigen kinderen bloot aan zwaar psychisch letsel, en dan staat Liesje ook zelf schuldig aan het verwisselen van offerdieren, zoals de Temurah van de Talmoed stelt, en krijgt Liesje veertig slagen in een poging om het haar af te leren. Metaforisch natuurlijk. Maar hoort Liesje de slagen van de gesel wel, of is Liesje al doof geworden zoals de rest van de stad ? Is Liesje misschien al een muffin-christen geworden ? Lekker gebakjes eten om het af te leren. Wat af te leren ?

Volgens de Temurah is dit allemaal het uitstel van het offer. De mens moet zijn ego opofferen, maar de mens houdt zichzelf stevig vast aan het ego. 'Nog even zondigen,' zegt de mens. 'Toe, nog even maar.' En de christenen zeggen : 'Oh doe maar, want alles is toch genade.' En : 'Wij zullen altijd blijven zondigen.' Maar als je 'zondigt' tegen hun eigengemaakte wetten, dan is ineens het huis te klein. Dan laten ze je alle hoeken van de kamer zien, en dan is geen gesel te zwaar, zelfs niet die van de eeuwige hel. Toch durven ze dan nog met hun zure mondjes te zeggen dat God liefde is. 'Toe maar, zondig maar, neem maar van de verboden vrucht, maar kom niet aan onze heilige huisjes.' Het is bijna alsof je een stripboek leest van FC Knudde of ander aburdisme. FC Muffins is aan zet, maar snoep en gebak is je vriend niet. Het heeft je de oorlog verklaard, en verleiding en misleiding is altijd het beste wapen. Hallo ? Wakker worden. De duivel krijgt je het makkelijkst door te komen als een engel des lichts, met name iets wat algemeen aanvaard is, want dat trekt zo lekker mee, lekker makkelijk de massa volgen, zo zacht en soepel. Lekker kip eten. Het eet zo makkelijk weg. Het gaat de stad om kwantiteit, niet om kwaliteit. Want kwantiteit is het gemak, alles al voorgekauwd, LEKKERE MUFFINS. Eet smakelijk, mijnheer, welkom in ons TWEEDEHANDS VOEDSEL RESTAURANT. Slapen we door of worden we wakker ? De massa's volgen is vreten wat een ander al heeft uitgekotst. Voorgekauwde kip, lekker. Lekker zacht en romig, slikt makkelijk weg. Lekker kip eten, gebakje erbij, oh wat is het leven toch zalig.

De parasieten zitten al in het lijk van de kip, maar het kan de mens niet schelen, want de mens is al dood. De mens is al een zombie. Zo was ik opgevoed. Niemand maar dan ook niemand zei er iets van. Een jongen in mijn klas was vegetarisch. Ik wist niet eens wat het was. Het was me nooit uitgelegd. Pas toen ik jong getrouwd was zei mijn Surinaamse levenspartner na ons trouwen dat ze een boek had gelezen genaamd 'Een Leven Lang Fit' en het ging over de gevaren van vlees eten voor de gezondheid, en dat vlees eten niet hoorde bij de mens, en pas toen begon het balletje bij mij te rollen. Iemand moest mij dus wakker schudden, want ik was gebrainwashed door mijn opvoeding, idiote ouders die vlees eten als de normaalste zaak van de wereld zagen, aan hun hoge hitler tafel (een bar). Maar ja, de massa doet het, dus ook maar doen. Lekker makkelijk. Dan moet je met een vader opgroeien die bij alles wat je zegt en wat hem niet zint zegt dat als hij er tien anderen bij zou halen, dan zouden die ook net zoals hem denken. Hij dacht dat iedereen net zoals hem dacht. Dat is natuurlijk niet zo, maar ook al zou het zo zijn, dan is dat een kwantiteits-motief, en geen kwaliteits-motief, en dat noemt zichzelf dan 'leraar'. En ik moest ook maar 'leraar' worden, en dat werd ik ook, maar niet van zijn kerk, en niet bij de 'gedwongen scholengemeenschap' waarin hij werkte, dus was het nog niet goed.

Temurah, temurah, hij heeft offerdieren lopen verwisselen. En die Surinaamse partner ? Die verwierp haar Surinaamse achtergrond en natuurprincipes en ging weer vrolijk vlees eten, buigende tot de stad. Maar dan gaat het niet om wat anderen doen en wat voor keuzes ze maken, maar het gaat erom dat ik zelf volhardt in het goede. Als iedereen om me heen in de sloot springt, dan spring ik ze niet achterna. Het kwantiteits-excuus is niet aan mij uitbesteed, want ik weet dat het een duivels excuus is, en niet erg slim. Het is het verwisselen van de offerdieren. Het roept de wraak van de godin Temurah op. Studie is wat zij wil zien, en niet het spijbelen op kwantiteits-feestjes. Ze doen het allemaal hun eigen kinderen aan, pure kinderhaat, pure kindermishandeling, het letsel aanbrengen tot kinderen met lange duur, of zelfs voor hun hele leven, want je kunt eruit ontsnappen, maar hoe krijg je het uit jezelf ? En wat als de kinderen gaan doorkrijgen wat hun ouders hun

hebben aangedaan ? Waar alle overmatige muffin-verwennerij hen heeft geleid, zonder dat die ouders hun kinderen onderwezen over wat er gaande was ? Die kinderen zullen bij wijze van spreken opgroeien als beren en zulke muffin-ouders met huid en haar verslinden. Muffin-ouders, ja-knikkende opa-ouders die hun kinderen de demonologie niet leren. Een godgruwelijke bloedschande is het ! Daarom ligt deze wereld in complete puin !

'Ja, nee, Liesje mag niet vies worden,' zeggen ze dan. Maar als Liesje groter wordt en tot een volwassen beer is geworden zal ze hen verslinden. Het kan toch ook niet anders ? Parasieten zijn tot deze aarde gekomen en hebben een doorgang gevonden door aardse moederschoten. Dit is een planeet van parasieten. Laten we er dan niet met de botte bijl er op inhakken, maar studeren en nog eens studeren. Laten we het niet verletterlijken en de aardse strijd aangaan, want de strijd is geestelijk, en allereerst moeten we los komen van ons eigen ego, anders zullen we nooit het ego van de ander helder zien. Weer het balk en splinter verhaal. Maar de geestelijke strijd is noodzakelijk, en die is dus allereerst tegen onszelf gericht, tegen het vlees. Het oordeel begint in God's huis, en als God ons niet zou tuchtigen, dan zouden we bastaarden zijn, dwazen. 'Mijn naam is haas, ik weet van niks. Is hier wat gebeurd dan, daar weet ik niks van.' Slachtoffers worden vaak niet gehoord, wordt vaak niet naar geluisterd en vaak niet serieus genomen, zelfs als er keiharde bewijzen op tafel liggen. Geef mijn portie maar een fikkie, ome Jan.

En zo gaan de feestende massa's de afgrond tegemoet, en moeten de ontwaakten dit met lede ogen aanzien. Maar het kan je ook creatief maken, want er is veel, veel meer aan de gang. Het gaat om het vinden van balans hierin, en daar kan de Talmoed bij helpen. Israel is een bron van bovennatuurlijke en buitenaardse creativiteit, en daarom heb ik altijd veel van Israel gehouden.

Laat het duidelijk zijn dat bovenstaande een prisma is wat licht splitst en afbuigt waardoor deze afgeweken realiteit is ontstaan. Tegen deze steen valt dus niet te strijden, maar deze steen moet bestudeerd worden. Alleen studie is de oplossing, en dat is de kern van de demonologie. Het gaat om ontmaskering en ontdekking, het oplossen van raadsels. Daarover gaat ook het gehele Anubis mysterie. Het is padvinderij, spoorzoeken. Dat is waar de hond een beeld van is. Alleen speurneuzen zullen hier doorheen kunnen komen. Toen mijn oma het had over het boek 'Snuf de Hond' toen ik een klein kind was, en dat ze mij dit boek zou geven kon mijn wereld niet meer stuk. Het brak gewoon al mijn fantasie los en er ging een nieuwe wereld voor mij open. Ik kan me niet herinneren dat toen ik het daadwerkelijk kreeg dat ik het ook heb gelezen, maar ik behandelde het boek als een relikwie, als een totem, als een gids. Het boek sprak tot mij zonder dat ik het las. Het was een grote ontmoeting met Anubis die mij door dat verschrikkelijke labyrint waarin ik zat opgesloten zou leiden.

Anubis, de hond van God, is één van de beste gaven die God haar kinderen geeft. Ja, het kan je wereld in diggelen slaan, je wereld compleet uit elkaar scheuren, want het breekt dwars door de muren en glazen wanden van de stad heen, alles waarvan je dacht dat het de waarheid was omdat je zo was opgevoed, maar dan leidt de hond van God je op een vast pad, terug naar de natuur-oorsprong. Ik dank God nog elke dag voor het zenden van Anubis. Anubis kan door ieder mens heenwerken, door zowel vriend als vijand, dus wees opmerkzaam. Het is niet zwart-wit. Anubis, de Hond van God, is met ons.

Misschien voelen we de geselslagen van God in ons leven. Dan mogen wij weten dat dit Anubis is die door onze gevangenismuren heenbreekt, de hemelse hond die God speciaal voor dit doel heeft uitgezonden. Laten wij de taal van de hemelse geselslagen leren, en deze slagen in grote dankbaarheid aanvaarden. Zij zijn er om ons te leiden en te beschermen.

Hoofdstuk 29. Terug Naar Israel

Het afschuwelijke bloeddrinken van Jezus' bloed. Waar komt het vandaan ? Het is een verdraaid verhaal. Heel lang geleden was er het Israelitische dodenboek in het voortijdse Afrika. Sur is het voortijdse Israelitische Afrika. Allereerst is het belangrijk te beseffen dat de leugen altijd de waarheid in zich draagt, omdat het verdraaide waarheid is. Laten we dus eerst kijken naar het Jezus verhaal zelf. De kerk moet het bloed drinken van Jezus, en dat gebeurt ook telkens weer bij het ritueel van het avondmaal. Ook eten zij zijn vlees, oftewel kannibalisme, en ze geloven dat dit de enige weg tot de hemel is. Maar de kerk wordt in Openbaring voorgesteld als een vrouw, zowel de moeder als de bruid van Jezus. Jezus wordt voorgesteld als een geslacht lam. In principe is het een vrouw die haar zoon opeet, of een bruid die haar man opeet. In de natuur gebeurt dit ook bij sommige spinnensoorten waarvan het vrouwtje het mannetje verslindt na het paren. Het is de duisternis, de nacht, die de dag verslindt. Heel lang geleden was er een krokodillen mythe waarin de krokodillengodin haar zoon verslond om hem in te wijden in de mysterieën, maar dit was iets metaforisch. In een andere mythe deed ze dit bij haar man. De krokodil staat voor de exegese, de schriftuitleg, de vertaling. We spreken dan over het voortijdse Israelitische Afrika, over het Israelitische Dodenboek (Sur). Het is net als Ra die door zijn moeder Noet wordt opgeslokt om een tocht te maken door haar lichaam, de onderwereld, in de Egyptische dodenboeken. Zo is er wedergeboorte. Het is een cyclus. Telkens weer wordt hij door Noet opgeslokt en gebaard. Het leidt dus helemaal terug tot de krokodillen mysterieën, tot Sebek. Sebek of de oerkrokodil, is dus het voorportaal van de baarmoeder, als de verslinding. Dit is puur demonologisch.

Het verhaal van het eten en drinken van Jezus is geroofd van de Hafereth mythe, en toen verdraaid. Het komt uit het boek van de nacht mysterieën in het Israelitische dodenboek van het voortijdse Afrika. Er is een duidelijke link met Osiris :

De Nacht Mysterieën

I

Het is nacht. Hafereth komt thuis tot zijn moeder, de krokodillengodin.
Hij komt tot haar tent, en gaat die binnen.
Hij legt een pot neer, en een mand, die hij had meegenomen.
Hafereth loopt dan de tent weer uit, maar zijn moeder roept hem terug.

II

Hafereth slaapt bij zijn moeder in de tent, en ontvangt een droom.
In deze droom is hij een prins.
Als hij wakker wordt is hij weer arm.

III

Hafereth gaat naar de rivier.
Zijn moeder is daar ook. Zij is een krokodil.
Als hij dan in het water stapt, verslindt zij hem.

Zij trekt hem naar beneden naar de onderwereld.
Hier is hij een prins die over de doden moet oordelen.

IV

Hij weet niet hoe het moet.
Hij doet daarom niets, en zit maar op zijn troon.
Op een nacht komt zijn moeder weer tot hem.
Dit gebeurt in een droom.
Zijn moeder is weer in krokodillengedaante en verslindt hem weer.
Als hij wakker wordt weet hij ineens hoe het moet, en begint met het oordelen van de doden.

V

Hafereth schrijft vele boeken, over zijn moeder,
en ook over het oordelen van de doden.
De zielen in de onderwereld moeten deze boeken lezen en zich aan de wetten houden.
Maar Hafereth voelt zich erg alleen.
Hij heeft geen vrouw.
Dan op een nacht heeft hij weer een droom.
Zijn moeder komt weer tot hem en verslindt hem weer.
Als hij ontwaakt heeft hij een vrouw.

VI

Zijn nieuwe vrouw is ook een krokodillengodin.
Zij helpt hem met het oordelen van de doden.
Maar op een dag verslindt zij hem.

VII

Nu is hij alles kwijt.
Hij is zijn troon kwijt.
Hij is armer dan ooit tevoren.
In de nacht komt zijn vrouw soms tot hem in een droom, en verslindt hem dan.
Het gaat steeds slechter met hem.
Hij weet niet waar hij is.
Alles is duister.

VIII

In deze duisternis maakt hij zijn eigen tent, in grote eenzaamheid.
Later komt hij erachter dat hij dicht bij een rivier is.
Het begint weer dag te worden.
De rivier zit vol met krokodillen.
Ze komen uit het water en omsingelen zijn tent.
Dan verslinden zij hem, en hij vindt het ware geluk,
diep van binnen, als een opwellende rivier.

IX

Hij wordt wedergeboren in de schoot van de krokodillengodin,
en dan begint alles weer bij het begin, maar niemand kan zijn geluk nog stelen.
Altijd is hij nu de gouden prins van het geluk.
Een koninginnenkind is hij,
Het kind van de krokodillengodin.
Hij heeft het geheim van het leven gevonden.

Ook het verhaal van Ra en Noet kunnen we hierin terugzien.

In de Talmud gaat het boek Bava Metzia over de eerlijke verdeling van bezit en over het hemelse bezit en de hemelse bezitter waaraan al het bezit getest moet worden, want soms verliest iemand bezit, soms is er sprake van roof, met alle gevolgen daarvan. Er is op aarde heel wat getouwtrek wanneer het om bezit gaat. Dan moet de mens teruggaan naar het huis van de wet, en de wet moet altijd getoetst worden aan het huis van studie. Zoals we op aarde zien wordt er veel geroofd door de roofwetten op aarde, door het aardse huis van de wet. Daarom moet de mens terugkeren tot de principes van de Talmud, en zo terug tot het onderliggende Israelitische dodenboek. Zo zal de mens ook inzicht verkrijgen over wat er gaande is. Terug naar Israel, dat is de boodschap.

De mens moet dus de metafoer van het roofdier leren begrijpen en dit niet verletterlijken. Daar waar het letterlijk en eng wordt gemaakt, zoals in het christendom, gaat alles fout. Het principe van het roofdier is dus oorspronkelijk hemels en exegetisch, demonologisch, als een hemelse liturgie van het leven, wat we ook terugvinden in de nacht mysterieën van het oer Afrika. Hafereth komt in de onderwereld, maar heeft geen vrouw, maar krijgt dan de droom over de hemelse verslinding weer en heeft dan een vrouw, net zoals Adam die eerst de paradijselijke slaap inmoest om Eva te krijgen.

Alles heeft zich dus geëmaneerd van de oorspronkelijke Afrikaans-Israelitische vormen tot de christelijke vormen, wat dus eigenlijk een bedriegelijk masker is. Wel draagt het christelijke verhaal deze lijnen nog in zich, dus we hebben het nog wel nodig. Het gaat erom de Afrikaans-Israelitische lijnen dwars door het NT heen te herkennen. Het NT is een piratenstad.

Hoofdstuk 30. De Vogel van God - De Overgang van de Dimensies - Het herstel van de aureool

De natuur vermindert, ook in aantallen,
totdat het vermindert is tot de eenling,
en dan nog is de natuur niet klaar.
De eenling moet ook verminderen, en blijft splitsen,
totdat er weer grote aantallen zijn ontstaan.
Het is als eb en vloed, en zo zuivert de natuur haarzelf.

De natuur doet niets rechtstreeks, maar blijft er omheen cirkelen,
omdat er zoveel verborgen tussenstappen zijn.
De regen is het hart van de natuur.
De natuur is meer-sporig, niet slechts op één spoor.
Altijd maar weer overweldigt de natuur zichzelf.

De man is het nu, de vrouw het verleden.
De man is de dag, de vrouw is de nacht.
De man is het tijdelijke, de vrouw de eeuwigheid.

De man is het tastbare, de vrouw is het geestelijke.
De man is het niets, de vrouw is de vermindering.

De natuur brengt alles in slaap, totdat alles droomt.
Ook de dromen worden verminderd, zodat er nog diepere slaap is.
Je kan nog zo goed de weg weten in deze natuur, maar op een gegeven moment moet je toch vaststellen dat je verdwaald bent.
Je moet dan op een gegeven moment toch vaststellen dat je je grip hebt verloren.

Honderd zestig poorten, waarvan slechts één de ware poort is, en de anderen branden allemaal.

Ik had een droom over het voortijdse India, over een oerplaneet.
Alles werkte door stralen. Ik was in een natuurstad waarin ik meerdere appartementen had, en ik ging gewoonlijks van de ene naar de andere, en terug. Het was hetzelfde als vroeger bij familie in 'de stad van de familie', waar je van het ene naar het andere familie lid ging en terug, en zo was je leven als je daar was, onbezorgde jeugd.

Er was totale vrede. Er waren geen sloten op de deuren, en er waren gewoon deuren tussen de burens, en iedereen liep in en uit. Toch waren er dimensionale afsluitingen, zodat nooit iemand's privacy werd aangetast. Iedereen had dus zijn of haar eigen dimensie. Dat er vrede was wilde overigens niet zeggen dat er nooit onenigheid en ruzie was. Ik keek in mijn appartement naar een video waarin twee mannen ruzie hadden. Ik zag welke dimensie het was. Het waren de burens van schuin boven. Ik kon er makkelijk naartoe via een trap binnen mijn appartement en een balkon. Ik zei tegen hen dat ik een video had waarop ze ruzie aan het maken waren. Ik nam ze toen mee naar mijn appartement en liet hen de video zien, en ze waren verbaasd, en begonnen te lachen en te wijzen. Ruzie opgelost. Ze konden elkaar ineens weer vinden, en ze hadden extra stralen in hun hoofd waardoor ze de juiste verbindingen met elkaar konden maken. Het was het idee wat ik als kind had in de 70-er jaren, dat alles vrede was. Dat was natuurlijk niet zo, maar ik was op die planeet.

Ik ontmoette de vogel van God in de hindoeïstische mythologie, Garuda. Hij had heel veel stralen. Hij bracht mensen over de zee, en gaf hen ook stralen, waardoor ze nieuwe contacten konden leggen. Hij was heel timide. Hij gaf mij een CD-ROM. Dat was in mijn andere appartement. Toen ging ik weer terug dus naar het andere appartement. Onderweg kwam ik iemand tegen die aan het vliegeren was met stralen. Het was prachtig. Ik werd wakker met het nummer 'Where is the Love we Used to Know' uit 1977 van the Delegation. De hele lucht was vol stralen onderverdeeld in dimensies. Je burens zijn de andere dimensie. Garuda is de overgang van de dimensies. Het herstel van de aureool. Honderd zestig poorten in de natuur, die allen branden, behalve die ene ware.

Hoofdstuk 31. De Dunne Lijn Tussen Hemel en Hel - Relaties als Metafoor

De huidige samenleving heeft geen demonologisch fundament, dus de gezinsstructuren zijn vaak demonisch, en veel kinderen groeien op in groot misbruik. Het is een epidemie. Vele kinderen kunnen hun ouders niet vertrouwen, en dat is een groot leed, een leed wat de mens vaak niet bespaard wordt. Er zijn veel valse vader geesten en valse moeder geesten die valse bedoelingen hebben met het kind. Als een kind allerlei dom gebrabbel van religie geloofd dan is dat vaak door

de ouders en dat is te begrijpen, maar als een volwassene zich nog steeds daar aan vasthoudt dan is dat extra kwalijk en ook vaak volharding, gebrek aan onderzoek, gebrek aan groei, en zij hebben dan het bloed van het kind aan hun handen vaak.

Wel mag religie dus verdiept worden, opdat je komt tot de filosofische kern, maar loop nooit met de massa mee in oppervlakkige en eenzijdige religie. Hoe dan ook moet een kind loskomen van valse moeder geesten, en dat gebeurt dan door de al dan niet geestelijke echtgenoot of levenspartner, allereerst dus in de geestelijke wereld, als principe. Dat kan een nieuwe studie zijn, of nieuw werk, een nieuwe woning, enzovoorts. Maar stel je bent bijvoorbeeld getrouwd of hebt een relatie, en je merkt dat alles vast begint te groeien, en dat het ook weer problemen geeft met de relatie, of dat nu in de geestelijke wereld is of ook in de aardse wereld. Misschien dat er teveel ego tussenzit of vlees, wat dan ook weer eerst moet sterven. Metaforisch gezien is er dan het zwagerhuwelijk. De partner is aan haarzelf gestorven, waardoor je ook aan jezelf sterft, en symbolisch even om het voorbeeld van een man te nemen van wie de vrouw is overleden, dan neemt de zus van de overleden vrouw het over. Mijn beide ouders waren verschrikkelijk moeilijk, afstandelijk en onverantwoordelijk, zwaar Nederlands Gereformeerd, alles via het stadse apparaat. Ze konden altijd verschrikkelijk op je emoties inwerken om dingen voor elkaar te krijgen. Altijd maar weer voelde dat aan als een verkrachting. Ze helpen totaal niet, nemen de ander totaal niet serieus, wimpelen altijd alles weg, maar willen vervolgens wel dat je allerlei dingen voor hen doet, totaal opportunistisch. En dan willen die valse moeder geesten allerlei medelijden in je opwekken terwijl je weet dat ze al daar met een mes je opwachten om je nog verder overhoop te steken. De bloedlijnen trekken dan, en je weet precies waar naartoe, naar een slachthuis. Ik noem het beestje maar gewoon even bij het naampje, want dat is wat het is.

Als ze je kapot kunnen snijden dan doen ze het, en hebben dan vervolgens duizend en één excuses, allemaal schoonpraterij, gewitte graven. Ze staan je daar gewoon al op te wachten met hun poken. Als je ze één vinger geeft nemen ze je hele hand, en dan is het 'kip ik heb je.'

Als je dan jong een relatie hebt dan snijdt dat een heleboel valse moeder banden weg, want een man zal zijn vader en moeder verlaten om zijn vrouw aan te hangen. Maar wat als zo'n relatie ineens mis gaat? Dan ben je in sommige gevallen ineens weer aan je moeder overgeleverd min of meer, vooral als je nog heel jong bent.

Toen met mijn eerste langdurige relatie, aan het begin, was ik bij die vrouw thuis, bij haar moeder. We gingen naar boven naar haar kamer, en ik wilde niet meer terug naar mijn ouders. Het voelde als een soort bevrijding. Ik werd volwassen en was bij mijn toekomstige vrouw en zouden een huis nemen in Amsterdam. Ik zat in een soort culture shock. Ik kwam niet van haar kamer af, en had veel huilbuien vanwege wat mijn ouders mij al die jaren hadden aangedaan. Die familie begreep mij heel goed. Ik kwam in principe gewoon vanuit de hel en dit leek de hemel, maar was het wel de hemel? Uiteindelijk na een hele lange tijd komt er dan aan die relatie ook een eind, en dan nieuwe relaties, en weer nieuwe worstelingen met de moeder geesten. Ik begon het ook steeds meer als metaforen te zien: de vrouw of relatie is er dan voor om de eerste valse moeder bindingen te doorbreken, maar dan slaat de valse moeder terug, en je relatie gaat kapot, en je valse moeder sleurt je ergens naar terug, naar een nog wel ergere hel. Dan heb je dus nieuwe relaties waardoor je aan die moeder geesten probeert te ontkomen, maar steeds meer beseft je dat de ware relatie een metafoor is, de gnosis als vrouw, en 'haar zus' is dan gewoon een ander deel van de gnosis. 'De zus' is dus de schaduwzijde van de vrouw die je moet leren kennen, die dan daadwerkelijk al die valse moeder geesten gaat vervangen.

Hoofdstuk 32. Het Belang van de Wet

In een droom bestond Amerika nog niet en was er alleen een oerzee, een zee van zaad, zoals ook de Hebreeuwse bijbel stelt (mayim). Ik was op een soort eiland met veel water, en telkens de dreiging van overstromingen. Het land was eigenlijk gewoon allerlei stroken aan elkaar verbonden, en het was een heel doolhof. Ik was bij een soort dokter en hij had het erover dat er bepaalde traanklieren in het lichaam behoorden te zitten, en hij wees op het mannelijk geslachtsdeel en ook op de tandwortels waar die behoorden te zitten. Hij liet me ook zien hoe het orgaan werkte, heel pulserend. Het was heel verfijnd. Het was een soort zaadklier of werkte er mee samen. Er was in dit gebied slechts één echtpaar die deze klieren biologisch inbrachten. Toen hij de namen zei van die mensen dacht ik dat ik ze kende. Ik zag weer de oerzee, en Amerika was er dus niet, en ik zag alleen maar diepte, enorme diepte. Voordat ik wakker werd had ik daarna nog een droom dat ik in een wildernis was en dicht bij een kamp van wilde vrouwen was, en ik wist dat dit kamp stond voor het bijbelboek Galaten. Het werd ook gepersonificeerd door een wilde vrouw die bijna helemaal naakt was behalve dat haar geslachtsdelen bedekt waren met een witte streep of voorhangseltje. Ze was niet bepaald gastvrij, maar draaide zich al half weg om terug te gaan naar haar kamp, terwijl ze 'ga weg' bewegingen maakte. Dit was niet zozeer naar mij toe, maar als iets algemeen dat ik dit natuurvolk zag wat geen contact had met de buitenwereld. Toen ging alles in de vertraging, alsof het beeld 'bevroor', en toen werd ik langzaam wakker. Ik vond het wel interessant, en wist dat beide dromen met elkaar te maken hadden.

Galaten 3:19

Wartoe dient dan de wet? Om de overtredingen te doen blijken is zij erbij gevoegd, totdat het zaad zou komen.

Het boek Galaten gaat over de komst van het zaad, of eigenlijk het terugkeren tot de oerzee van het zaad (mayim).

Aramees

23Doch voordat haymanu (volharding en getrouwheid in kennis, studie en filosofie) kwam, werden wij onder de wet in verzekerde bewaring gehouden met het oog op haymanu, dat geopenbaard zou worden. 24De wet is dus een tuchtmeester.

22De Schrift heeft alles besloten onder de zonde, opdat ten gevolge van haymanu de belijdenis, sady, het deel zou worden van hen, die haymanu hebben.

Om ons heen zijn er dus een heleboel geestelijke wetten die ervoor zorgen dat het ego van de mens weggestuurd wordt. De wet is dus een gevangenschap, een ballingschap, een tuchtmeester, als een wijnpers totdat het zaad voortkomt. Haymanu is een huwelijk of relatie tussen mens en kennis. Hierdoor wordt de mens ook de zoon van de kennis.

26Want gij zijt allen zonen van God, door haymanu.

Galaten 4:1

Ik bedoel dit: zolang de erfgenaam onmondig is, verschilt hij in niets van een slaaf, al is hij ook eigenaar van alles; 2maar hij staat onder voogdij en toezicht.

7Gij zijt dus niet slechts slaaf, doch zoon; indien gij zoon zijt, dan zijt gij ook erfgenaam door God.

24Dit is iets, waarin een diepere zin ligt. Want dit zijn twee bedelingen: de ene van de berg Sinai, die slaven baart. 25Het staat op één lijn met het tegenwoordige Jeruzalem, want dat is met zijn kinderen in slavernij.

De ene is dus het slavenschap tot de wet, en de ander het zoonschap door het zaad. Zij horen bij elkaar.

De westerse vertalingen zijn allemaal veel te zoetsappig over geloof en Jezus Christus, en brengen het meer als een tegenstelling. Daarom zegt Paulus :

Galaten 5:2

Zie, ik, Paulus, zeg u: indien gij wordt besneden, bent u van Christus los.

Wij moeten dus besneden worden in ons hart om los te komen van westerse zoetsappige Christus-verhalen die ons willen lossnijden van de slavernij tot de wet. In de evangelieën zegt Jezus dat hij niet gekomen is om de wet te vernietigen maar te vervullen, te verdiepen, en hij zegt zelf dat hij niets kan doen wat hij niet eerst God ziet doen, en niet kan spreken zonder God, dus Jezus is een slaaf tot de wet. Westerse christenen zijn vaak vies van de wet, want Liesje mag niet vies worden. Dit komt allemaal door slappe vertalingen geheel uit z'n context gerukt, en doordat ze zo Paulus tegen Jezus hebben opgezet. In Galaten gaat het om het zaad van het zoonschap en de slavernij tot de wet. Zij versterken elkaar. Vandaar dat dit volk van wilden nog onontdekt is.

De Westerse Galaten is als het snoephuisje van de heks van Hans en Grietje. De mens is zwaar vergiftigd door dit boek. Vandaar dat de mens terug moet keren tot de oerzee, tot mayim, om door het zaad tot leven te komen, tot zoonschap en tot slavernij aan de wet, zoals Jezus in de evangelieën is. Toen iemand aan Jezus vroeg wat hij moest doen om behouden te worden wees Jezus hem terug op de wet.

Hoofdstuk 33. Christen en Wet - De Terugkeer tot de Aartsmoeder

Wat Mozes ontving op de berg is een voorbeeld voor ieder mens : de mens moet net als Mozes de wet ontvangen. Het is het mooiste wat er is als de hemelse wetten in je hart worden gegraveerd. Je kan dan niet anders dan het te doen, en je wil ook niets anders. De wet is het mooiste wat er is, en zo verafschuwd door de christenen.

'We kunnen de wet niet houden' is een leugen. De wet doet ons de wet houden, en we moeten zelfs de wet worden.

Als je de wet hebt ontvangen dan ben je bezit van de wet, en dan wordt je de wet. Maar sluit de wet

niet op ? Ja. En scheidt de wet niet af ? Ja.

De wet ontvang je alleen als je je als Mozes hebt afgezonderd om de berg op te gaan, helemaal alleen. Je kunt de wet niet ergens kopen bij de Trekpleister of de supermarkt.

Wat een prachtig iets, die wet. Gelukkig maar dat het bestaat, anders zouden we in grote problemen zijn. Anders zouden we helemaal niet bestaan. Oh, christenen hebben op de wet gepist. Zo erg haten ze de wet. Ze kunnen de wet niet luchten of zien. Ze hebben altijd wel hun babbels klaar als iemand over de wet begint. De wet is iets verschrikkelijks in hun ogen, bijna als de duivel. De genade kwam om het te vervangen, het geloof. Maar het was een misvertaling. Oops.

Dat is nou jammer als je favoriete boek van je favoriete schrijver een vervalsing blijkt te zijn, een misvertaling.

De christen en de wet, elkaars grootste vijanden. Christen en wet, een grote tegenstelling.

In Galaten is de sleutel tot de wet het zaad en de besnijdenis van het hart. Met Galaten gaan vele christenen de mist in, maar het moet gelezen worden in het perspectief van Romeinen 2:13 - 'Want niet de hoorders der wet zijn rechtvaardig, maar de daders der wet zullen gerechtvaardigd worden.' En Romeinen 3:31 : 'Veeleer bevestigen wij de wet.' Paulus was dus ook in strijd met wetteloze christenen en een wetteloze geloofs-christus van zoete, lieve genade. Het zaad bekrachtigt de wet, en de wet bekrachtigt het zaad, en dit zaad is het zaad, zara (Aramees) van Abraham, Sarah dus. Ook zegt Galaten dat het zaad, zara, van Abraham Christus is. Christus is in dat opzicht dus een vrouw, een aartsmoeder, Zara, Sarah, en dit is de oerzee van zaad waartoe Abraham kwam, waarvan Sarah een personificatie was, zijn vrouw. Ook het woord 'mayim' wordt soms gebruikt voor de oerzee van zaad.

Door Abraham komt de mens tot gerechtigheid, wat ook terugkomt in Psalm 1 waarin de rechtvaardige is als een boom geplant aan waterstromen. In de grondtekst gaat het hier over zaadstromen (mayim), en is de boom een beeld van de oprijzende vruchtbaarheid. Het is allemaal beeldspraak, want dit staat ook weer voor de opname. Abraham werd door Sarah, de vrouwelijke Christus, opgenomen, door het zaad, zara :

Galaten 3:14 - Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen in Jezus Christus (het zaad, zara, Sarah, zijn vrouw).

Ook wij mogen als Abraham komen tot de oerzee van zaad, Sarah, om door haar opgenomen te worden. Dit zaad verbindt ons aan de wet, zoals ook Mozes de wet ontving. Zo wordt de wet in ons hart gegraveerd.

Hoofdstuk 34. De Zaad theologie en de vrouwen exodus uit de patriarchie - De worsteling met Jom

In het originele Aramese NT wordt in Galaten Jezus de 'Sara, het zaad, van Abraham' genoemd. Dat

is zijn vrouw, als de personificatie van de oerzee van zaad. Het verhaal van Abraham en Sara was in de traditie opgetekend door Mozes die zijn kennis en geleerdheid in Egypte had opgedaan. Sara, het zaad, heeft zijn Egyptische wortels in het woord 'sar', wat brengen betekent, dragen, opvoeden, de opname, waar ook het Egyptische woord sariu vandaan kwam, de dragers, de wachters. Ook het hebreeuwse Sarah heeft de sar wortel in het Hebreeuws wat wachter betekent. In de Egyptische mythologie was er de godin Saraut die de doden leidde door de onderwereld als een gids. Ook is er de seru wortel van profetie, en de serr wortel van het graveren, want dat is wat Sara, het zaad, doet : het graveert de wet in het hart. Seraa is één van de vormen van Ra.

Het zaad leidt helemaal tot de Hoseaanse mysterieën.

Genesis 3:15

En Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad, Zara; dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen.

Waarom is dit belangrijk ? In Galaten wordt Sarah als 'de vrije' beschreven. In het christendom worden vrouwen stelselmatig als slavinnen beschreven, terwijl dit het verschil is tussen de vleeselijke vrouw en de geestelijke vrouw. Sarah is een beeld van de emancipatie, van de vrouwelijke exodus uit de slavernij tot de patriarchie.

Abraham kwam terug tot die oerzee van zaad, Zara.

Galaten 3

28Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus (Sarah dus, het zaad). 29Indien gij nu van Christus (Sarah) zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte (belijdenis) erfgenamen.

Over Sarah wordt gezegd in Galaten 4 :

26 Maar het hemelse Jeruzalem is vrij, en dat is onze moeder.

Galaten is dus het boek van de vrouwelijke exodus, met Sarah als het centrale archetype, oftewel de oerzee van het zaad. Het wortelwoord van Sarah in het Hebreeuws, sar, betekent ook : God.

Abraham was dus in de oerzee van zaad, maar hem werd land beloofd :

Genesis 13

15want het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven. 16En Ik zal uw zaad, zara, maken als het stof, afar, der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zou kunnen tellen, ook uw zaad te tellen zou zijn.

Afar is Hebreeuws voor het paradijselijke stof van de aarde waaruit de mens werd geschapen. Het Egyptische wortelwoord is 'afa', wat stof en zaad betekent. Ook hafa, Hebreeuws voor Eva, komt hier uit voort. Zara zou dus tot hafa, stof en zaad worden, tot Eva dus, het paradijselijke land in de oerzee van zaad.

Toen sprak de geest van Jom : 'Ik verheug mij teveel in het slechte. Ben je gekomen om mijn troon te stelen ? Wat doen jullie je oude moeder aan. Wat doe jij je oude moeder aan. Heb ik jullie niet grootgebracht in het christendom ? Slechtheid, dat is waar ik mij in verheug. Ik zal vallen, dat is een feit. Het klagen ben ik. Het geklaag van het christendom wat altijd meer wil, meer, meer, meer. Dat is waarvoor ik sta. Kom terug, kom terug. Ik droom, ik droom, ik droom, van mijn troon. Wie heeft mijn troon overhoop gegooid ? Ik kan het niet zien. Er is er een waas voor mijn ogen.'

Ik kan me herinneren dat vele jaren geleden aan het begin van het millennium ik een droom had van een gevecht met Jom, en dat ze mij keihard in mijn ballen kneep, maar nu kon ze mij alleen maar in mijn bovenbeen knijpen. Zij is als de farao op de troon van de patriarchie en wilde het volk niet laten gaan in de vrouwelijke exodus. Ze hief een stok naar mij op, maar plotseling bevroor haar arm, en ze verstijfde helemaal. Deze nacht had ik al een droom van oude vrouwen die mij probeerden te knijpen en te kietelen.

Toen ging de vorstin Jom verder, maar het was nog maar slechts gefluister, wat steeds zachter werd. 'Ik laat het volk niet gaan, ik laat het volk niet gaan.' Maar toen zag ik haar neerstorten. Toen riep ze : 'Wie kan er uit mijn handen ontkomen ? Ze hebben het zaad van Sarah. Maar ik heb hen die mij dienen, en ik zal ze leiden tot mijn kannibalen maaltijd. Ja, eten zal ik hen. Hun vlees zal ik eten. Ik zal hen niet laten gaan, maar wie wil gaan gaat nu maar. Het zaad van Sarah kan ik niet tegenhouden.' En het voelde alsof er zwaarden uit me werden getrokken en hele lange pinnen van een zachtkleurig goudachtig metaal, en ik voelde me even heel slap worden, maar daarna stroomde er een nieuw levenssap in mij, en ik ademde een boslucht in. Het ademen ging traag, ik was onder een hemelse druk.

Psalm 25:13

Aramees

Zaad, Sarah, zal het land beërvan.

Psalm 89:37

Aramees

Zaad, Sarah, zal voor altoos bestaan,
en als een brug zijn van hemelse dagen.

Dit zal worden tot land en zaad, tot afa, oftewel Eva. Het gehele paradijselijke land werd door haar gepersonificeerd. Daarom moest Adam haar ontmoeten door een diepe, paradijselijke slaap, in een droom. Het zijn vormen van Ra die door de onderwereld gaat, en die lijnen zijn nog steeds te ontdekken door het OT en NT heen. Het is het zaad van Sarah en van Eva opdat de mens weer in contact komt met het paradijs. Jom is hiervan slechts een klagende, overmoedige, pretenderende schaduw en schijnrealiteit. De klauwen van Jom gaan diep, totdat de mens ontwaakt in het paradijs. Het paradijs is de demonologische mysterieën. Eva is dus waar stof en zaad elkaar kruisen, daar waar land ontstaat, wat ook weer terugkomt in het woord Jehovah, Jah-Eva, de wording van Eva, oftewel de wording van paradijselijk land in de oerzee van zaad.

Hoofdstuk 35. De Immunologie van de Oernatuur

Er zijn prachtige oerwoud planeten waar de mens contact mee kan maken.

De honger is datgene wat de mens door de woestijn leidt, de vermoeidheid, het verminderen.

Het gaat niet om meer kracht, maar om meer vermindering.

Zo komt de mens terug naar de natuur.

De mens moet de honger aanvaarden.

De honger is de gids en wachter, opdat de mens de stad niet meer kan terugvinden.
De honger leidt tot de wildernis.

De honger is de ergste vijand van de stad, want het draagt de natuurkennis.
De mens moet minder worden, terwijl de stad meer wil worden.
Ontwaak, bronnen van de natuur.
Zowel Psalmen als Job (Jove, Jehovah) gaan over de vermindering,
totdat wij weer natuurmensen zijn zoals Adam en Eva.

Zoek de natuur, de dingen van de hemel, en de rest zal je wel of niet gegeven worden.
De natuur neemt en geeft. De natuur weet namelijk precies wat wij nodig hebben.
De natuur zorgt voor ons, terwijl het altijd maar meer willen de mens bedriegt.

De christenen zeggen dat het kruis leidt tot de eeuwigheid,
en het existentialisme stelt dat de existentie, het bestaan, leidt tot de essentie.
Er is tucht nodig, discipline, vermindering, om te komen tot de eeuwigheid,
zoals de nachtmerrie nodig is om tot de droom te komen.

De nachtmerrie leidt tot de code.

Er is geen andere weg.

De mens moet de nachtmerrie weer op waarde zien te schatten, en de nachtmerrie aanvaarden, want
het is de namerie, de natuurstof. Er zijn ook paradijselijke nachtmerries die de mens onderwijzen.
Het is als de bliksem die neerdaalt om de mensen uit de stad te halen.

Vals, overmoedig geluk bedreigt de mens, en is een parasiet die zich camoufleert.

Vandaar dat de nachtmerrie van levensbelang is, als een alarm-systeem.

De mens moet de code weer leren herkennen.

Het is niet wat het is, en wordt door iemand anders gedacht.

Het is dus onderdeel van iets veel groters en niet persoonlijk.

Het is een oorlog, en de nachtmerrie houdt ons wakker.

Dut niet in. Een nachtmerrie is innemend, ontgiftigend, diep, metaforisch, en niet negatief.

Ik heb het leren kennen als de aanraking van God.

Er is een wezenlijk verschil tussen stadse nachtmerries en natuur nachtmerries.

De stad aanbidt de stadse nachtmerries zoals orthodoxe religie (denk aan de eeuwige hel), de dieren
holocaust (vles op je bord), de medische hekserij en de school slavernij. We moeten de grotere
context van de natuur nachtmerrie leren zien. Het is allemaal code. De natuur nachtmerrie gebruikt
het als voorhangsel en als roede tot diepere slaap, want de natuur nachtmerrie ligt in een veel
diepere slaap. Het zijn allemaal lagen van de metaforische werkelijkheid. De stad aanbidt een vals
boek van nachtmerries, maar in de grotere context is dit een code in het boek van de natuur
nachtmerries.

De mens droomt en wordt in allerlei lagere hekserijen gehouden, maar de mens moet dieper slapen
om terug te keren tot de natuur nachtmerries die spreken over het oordeel over de zonde, over het
lagere ego. De nachtmerrie spreekt tot de mens, maar luistert de mens ook? Het is onderdeel van de
nachtmerrie dat zo'n groot deel van de mensenmassa stijfkoppig is. De stad is stijfkoppig, en de
mens zit in die stad opgesloten, snakkende naar de natuur. De droom zal het klusje niet klaren. De
mens moet de nachtmerrie in, aanvaarden, op waarde schatten en herzien. Het is onderdeel van de
natuur taal.

De nachtmerrie - het wil niet zeggen dat het echt is - want het is onderwijzend, werkende met
symbolen.

De nachtmerrie neemt alles als bruikbaar materiaal en verdiept het.

We kunnen niet terug naar de natuur zonder de nachtmerrie.

Alleen de nachtmerrie kan ons over de rivier des doods brengen. Ook de dood is een grote nachtmerrie. Het is een onderdeel van de slaap. De mens moet veel slapen, en dieper slapen, en dan is de nachtmerrie slechts een druppel vallende in de woeste oerzee van de slaap. De slaap is onderdeel van de immunologie van de oernatuur.

Er zijn oerplaneten van slaap die het leven van de mens grotendeels beïnvloeden. De mensheid heeft hiervan nog geen weet, maar wordt door deze verborgen wetten bestuurd, en zal door de filters van de nachtmerries opgestuwd worden tot de hogere dromen van het heelal - een vooruitzicht van grote kennis. De metafysische wetenschap zal zich hiertoe door blijven ontwikkelen, van bewustzijn tot bewustzijn.

Op de nachtplaneten en slaapplaneten ontwikkelen zich de beesten van nachtmerries, de nachtbeesten, die tot de mensheid worden gezonden om cryptisch beveiligde boodschappen te brengen.

Hoofdstuk 36. De Meditatieve Techniek van het Hongeren

De nachtmerrie is als een stalen stok die kaken verbrijzelt, zoals in Psalm 3 en 58 de vijand, het ego, hun kaken worden verbrijzeld. De vijand is de gehele mensheid. Zelfs Job die zonder zonde was werd een vijand genoemd, en ook Jezus die aan het kruis stierf werd tot vijand van God omdat hij alle zonden moest dragen, en zo van God gescheiden werd.

De kaak van het ego moet wel verbrijzeld worden, want het ego van de mens pronkt bandeloos met zijn mond in de stad en kent de wachter van de mond niet.

Er zijn dan weer planeten die het slapen van de mens beïnvloeden, maar wat weet de mens van deze planeten af ?

En dan loopt de nachtmerrie ineens over in de droom, maar voor hoe lang is dat, wetende dat er in deze wildernis zoveel gevaarlijke gecamoufleerde parasieten op de loer liggen ?

Wat leren we hier ? We leren hier dat het niemand wat kan schelen, en dat we de goedkeuring van mensen niet nodig hebben, want ze zullen het toch altijd ontkennen. Dat is het pad van de eenling, de ontwaking van de eenling, het pad van de honger-natuur, wat al door Nietzsche en Darwin in de jaren 1800 werd gepredikt. Verwacht niets van de mensen, maar ga je eigen weg, de weg van de vermindering (ramadan, ragnarok, het grote tahulen). Het gaat veel dieper dan zomaar een nachtmerrie, en dit is een gebied zelfs dieper dan de hel. Dit is de grote tantalos-natuur, de honger-natuur, waar alles wat je probeert te grijpen van je wegglijdt. Je kunt er boos om worden, maar het zal steeds erger worden. Je kunt proberen met ze te redeneren, maar ze staan niet open voor reden.

Het is dus een pad dieper dan slapen, want slapen doet iedereen. Het is het pad van de vermindering, de honger, waardoor de diepere honger-natuur in je opwelt. Alles groeit hier door honger. Door het parasiteren ontstaan er illusieve werkelijkheden.

Het gaat dus niet om een stoel in het weiland te zetten en dan op de stoel te wachten op God. Neen. Het gaat niet slechts om het wachten. Het gaat om het verminderen, om alles los te laten. Dat is een meditatie en een discipline die de innerlijke natuur bronnen opwekt. Maar dan wordt de mens dus wel op de proef gesteld. Op de hongerpaden staan dan een heleboel afleiders, vaak zwaar gecamoufleerde parasieten. En al die valstrikken leiden terug tot de stad.

Niet overmoedig bidden en strijden, maar hongeren, totdat je ijlt van het hongeren.

Het heeft geen zin mensen te proberen te overtuigen, en het heeft ook geen zin goedkeuring van mensen proberen te krijgen. Mensen zijn parasieten. Het gaat mensen niet om de waarheid maar om de controle die ze kunnen uitoefenen, om hun macht die ze zich inbeelden. Ze hebben daarbij lak aan wat jij denkt of wil. Als ze een gelegenheid zien om te bedriegen, dan zullen ze die gelegenheid met beide handen aangrijpen.

Voor degenen die willen ontsnappen aan de matrix van materialisme is er een heel traject van honger planeten terug naar de honger natuur, wat resulteert in de neername tot de onderwereld in plaats van de opname.

Hongeren omdat het anders niet veilig is. In de leegte die dan ontstaat ontstaat een nieuwe werkelijkheid, een veilige werkelijkheid. Hierin wordt je bewustzijn gewaarborgd. Laten we beseffen dat de parasieten om ons heen de eeuwige slaap en vergetelheid tegemoet gaan, maar ze dragen wel fragmenten van parallelle werelden. Alles maar dan ook alles gaat gerecycled worden. De werkelijkheid waarin we nu leven zal eraan gaan, zal veranderen, door de verdieping. Er zal contact gemaakt worden met parallelle werelden, als een grote overstroming. Meer inventariseren, meer dingen metaforisch bekijken. Dat kan alleen als je begint te 'honger', wat een bepaalde meditatieve techniek is. Hongeren, oftewel minderen, is dus het contact maken met vergeten en verloren realiteiten.

Hoofdstuk 37. Na Judas en Pilatus

Als wij ons afscheiden van de materialisten en het hongerende smalle pad van de eenling door de enge poort gaan, dan zullen wij altijd te maken hebben met een Judas en een Pilatus. De Judas verraadt ons en brengt ons in grote problemen, terwijl de Pilatus onverschillig hierover is. Het pad van de hongerende eenling gaat dus door Getsemane en Gabbatha tot Golgotha. Wij worden tot buiten de poort geleid, maar zijn dan pas werkelijk binnengegaan, tot de honger wildernis. Hier sterven wij aan onszelf opdat we aan de natuur bronnen deel hebben. Maar dit heeft dus een hele hoge prijs. Velen willen deze prijs om anders te zijn niet betalen.

Vaak willen we onze mond openen als we in het Gabbatha met leugens over onszelf worden geconfronteerd en vals worden beschuldigd, als er kleinerende opmerkingen naar ons worden gemaakt, maar vaak is het beter om te zwijgen, opdat we niet met de wolven onderhandelen, zoals het eeuwig evangelie stelt, en ook Jezus hield zich stilzwijgend. Dit is vaak moeilijk als we woede in ons voelen opborrelen, als we al het onrecht zien wat ons wordt aangedaan, maar het EE zegt hierover in Savaninen 18 :

12. Stopt dan met uzelf te verontschuldigen en rechtvaardigen voor de wolven. Lijdt liever onrecht om de wil van de Heere, opdat gij geen handel met de vijand drijft en als één van hen wordt aangezien. Zij eten uw vlees toch wel. Weest zwijgzaam en laat uzelf kruisigen zoals zij dat met de Heere deden. 13. Weest dan zwijgzaam voor de wolven, zoals de Heere dat was, opdat gij genade zult vinden voor de troon van God.

Niet alleen van voedsel zal de mens leven, en zeker niet alleen van het woord zal de mens leven, maar bovenal door het hongeren in stilzwijgen. Het natuurwoord wordt geboren in de stilte. De stilte is een groter wapen dan het woord. Spreken is zilver, zwijgen is goud. Maar een stilte die niet hongert, die niet mindert, wordt tot onverschilligheid. Ook de duivel zwijgt, de geest van Pilatus.

Door het hongeren kunnen we Moeder Honger in ons hart ontvangen. Zij is de natuur bron die de stad overwint. Zij overwint het materialisme. De honger zee zal overstromen, en er zal een nieuwe schepping zijn.

Hiertoe, over deze principes, kwam de Vur. De mens is verdwaald in een spel, vastgeraakt in een spel, en moet terug naar het menu, de inventaris. De inventaris wordt in de Vur vergeleken met een kunstmuseum vol schilderijen. Alles zal weer achter glas gaan. Het is een spel, een soort virtual reality, maar eerst moet de mens de weg terugvinden naar het centrum, waar alle icoontjes zich bevinden, het startpunt, het menu. Ook is het tegelijkertijd het eindpunt. Dat is de eindbestemming van de mens. Het is iets van de natuur, maar de stad heeft er een karikatuur van gemaakt, als een schaduw. Dit proces beschrijft de Vur uitvoerig. Telkens weer gaat het in de Vur over schilderijen waar men in en uit kan gaan. De mens zal dus moeten terugkeren tot de hoofdcabine. Dit is een tocht door de Vur. De mens is verdwaald in religie, maar moet terug. Deze virtual reality capsule is een machtig natuur verschijnsel, wat diep in de mens verborgen ligt, en wat alleen geopend kan worden door het hongeren, het verminderen, het afstand doen van het materialisme, om zo de diepere dingen te zoeken. Dit is een proces van metaforiseren en inventariseren. Al die paadjes van het spel zijn metaforisch, en de mens moet telkens weer terugkeren tot het menu, net zoals waken en slapen zich afwisselen. We hebben het dus over boeken die open en dichtgeslagen kunnen worden.

De Vur begint met het boek 'De Orkaan', wat over de brug tussen het menu en het spel gaat, waarover mensen afdalen. Let wel : dit zijn meerdere spelen. Het is als een spelcomputer. Het doel hiervan is studie, het leren, niet het hedonisme, niet het materialisme. Het ware geluk is in de opbouw en het verfijnen van de inventaris, van het menu. Je kunt dus steeds meer bijverdienen en verdiepen. Je krijgt er steeds meer icoontjes bij, steeds betere icoontjes. Dat is de eindbestemming van de mens wat voor eeuwig door kan groeien. De mens gaat dus niet met pensioen, maar tot de eeuwige sabbath. Dat is een groot verschil. De Orkaan wordt beschreven als degene die door het glas heenbreekt, en de ware brug maakt, want er zijn ook een heleboel valse inventarissen die afgebroken moeten worden, oftewel de muren van de stad. De Orkaan neemt de steden in, zegt de Vur (1:15). Het is de slager van de herinneringen. Het is een natuurkracht die nodig is. Aan het einde van het boek de Orkaan, het eerste boek, vindt de ik-persoon die door de Orkaan was opgepikt een grot met schilderijen aan de muren, en de ik-persoon komt erachter dat het een wereld in een schilderij was waar de ik-persoon vandaan kwam, dus de ik-persoon was eindelijk in het menu, de inventaris, terecht gekomen.

Over de Orkaan werd al in een eerder vers gezegd :

1:19. Ik ben je slot en sleutel,
Ik ben je hart,
Ik ben je sieraad, jouw verscheurende,
Ik ben je pijn en vreugde,
Je nachtmerrie en je paradijs droom

Er werd dus al een soort slaap situatie geschetst waarin de ik-persoon in een soort droom wereld terecht was gekomen, afgewisseld met nachtmerries, maar dit is ook weer een metafoor van de honger brug tussen het menu en het spel. Telkens weer daalt de speler af en gaat weer terug. De slaap is de schakel, als metafoor van de honger, als een soort reset ook. Er is dan even helemaal niets, of bijna niets.

'Je kan niet zomaar grijpen en gebruiken' is dan de boodschap van het tweede boek van de Vur, de Rode Hei. Heel veel dromen en nachtmerries van de mens zijn veroorzaakt omdat ze teveel van een bepaalde stof hebben genomen. Het boek gaat over de ontmoeting met de natuurgids, en komt dan tot de eindconclusie : 'Voorzichtigheid is de moeder van de waarheid.' (2:21)

Ook wordt de inventaris vergeleken met een kaartensysteem in boek 3, de Wilden. Deze kaarten zijn onderverdeeld in cyclussen, en staan zelf ook voor cyclussen. Door lijnen, bruggen, is er verbinding tussen de cirkels, en tezamen vormt dit een natuur-medicijn. Het komt dus tot de conclusie dat de opbouw van de inventaris geneeskrachtig is.

Als we in de gangen van de schilderijen terecht komen dan is het belangrijk die gangen door te lopen tot het centrum. Dit is waar boek 111, de Ontwaking, over gaat. De mens moet in de ontwaking komen tot het inzicht dat alles om de mens heen onderdeel is van de inventaris, en de mens moet dit leren herkennen. De inventaris is er al, en dit is een grote buitenaardse macht die de mens helpt. Dat wat we om ons heen zien gebeuren is als een ontwakingsdans, opdat de mens tot de inventaris ontwaakt. Alles is dus al gebeurd. Alles is al in kannen en kruiken. De mens krijgt dan de opdracht om door te lezen, opdat het natuurmysterie zich vanzelf oplost (111:5).

Telkens maar weer afdalen om de inventaris te bouwen. We moeten het verdienen in het spel. Daar gaat boek 44, de Narcis over :

2. Aan het nachtijs komt geen einde,
Het wonder geschiedt binnenin,
De narcis verkondigt het einde van het spel,
En dan is alles in de boeken

3. Het laatste wat je tot me sprak is nu een schilderij,
Ik staar ernaar en het doet me niet meer pijn,
Ik kan nu afstand nemen, maar ik tril nog steeds na

4. Ik weet nog wel dat ik bloedend uit dit schilderij kwam,
Met scherven in mijn hand,
Maar nu gaat het beter met mij

Het gaat erom de kunst in alles te ontdekken. Het schilderij is er niet als we niet eerst het schilderij zijn binnengegaan. Het moeilijke, slopende spel waar we dan doorheen zijn gegaan is dan tot een verhaal geworden, achter een scherm. Bloed betekent dat er een muur is doorbroken. Het boek

noemt hiervan ook als metafoor het morgenrood :

10. Alles gaat in cirkels hier,
Het leven houdt op en gaat dan door,
De narcis houdt de schepen af van het geheim,
Alleen het morgenrood zal het zien

11. De eeuwige nacht van ijs,
De leugen overvloeiende in de waarheid,
Totdat het rode ontwaakt,
Tot rode bloemenvelden ging ik,
In het huis van de rode zon

12. De zon van rode bloemenvelden,
Als een geheim opwellend in de lucht,
Waar zoveel stemmen haar hebben doen ontwaken

13. Tot de schutting gaan wij, tot het hek, en dan er overheen,
Wij rennen tot een nieuw geluk,
Tot de speelkaarten van de rode nacht

Het oprichten van de schermen van de inventaris wordt ook wel metaforisch het mysterie van de vrouw met de rode laarzen genoemd in de Vur. Zij breekt de valse muren af, en brengt dan door verhalen alles achter glas.

Boek 120. Het Bloed

2. Schud alles van je af,
Draai in cirkels om alles los te laten,
Op de berg zullen we elkaar ontmoeten

3. Iemand slaat op je in met vuisten,
De vrouw met de rode laarzen richt het beeldscherm op,
Nu is alles achter glas verborgen

4. We mogen er alleen naar kijken, maar niet aanraken,
Alles is onder Haar hoede

Deze vrouw is dus ons eigen hongeren, het minderen door het mengen (draaien en schudden). In het boek 'Het Wonder van de Vur', het commentaar op de Vur wordt gesteld dat het communisme een metafoor is van het rode glas van de verhalen : 'De vijand kan alleen spelenderwijs verslagen worden. In het spel worden alle nodige onderdelen zichtbaar, en het uiteindelijke kunstwerk. Zij leidt tot het rode, het verhaal. Het verhaal is erg communistisch, in tegenstelling tot racistisch, want het verhaal laat de archetypes zien die zich in iedereen bevinden. Dingen worden niet meer horizontaal beoordeeld, maar vertikaal, hermitatisch, oftewel door de hoge zelfverwezenlijking in plaats van door laagblijvende projectie.'

Het communisme legt namelijk de nadruk op de gelijkheid en het principe, niet het persoonlijke. Daarom gaat niemand in principe afzonderlijk door dingen heen. Er is altijd het rode glas van de verhalen, maar dit wordt schijnbaar persoonlijk in het spel, wat het mysterie van de vrouw met de witte laarzen wordt genoemd in de Vur. Als wij te diep in het spel zijn verdwaald worden wij altijd weer teruggeroepen tot het rode, wordt alles weer achter het rode glas gezet, achter het

beeldscherm, als het kijken naar een verhaal, als het lezen van een boek. Dan worden wij weer opgenomen door de grote metafysische machines van het metaforische communisme. Dit proces wordt ook beschreven door boek 19, de Golf :

8. Zoveel pijlen schieten er door mijn hoofd.
Ik verlies mijn zicht. Ik kijk naar mijn hersenen, als naar bloesem,
Ik ben niet meer in de zee.
Dromend glijd ik in een oerwoud,
als aan de drugs,
maar het brokkelt af in mijn handen,
totdat alleen een rode lijn overblijft.

9. Rood zover het oog reikt, die rode lijn,
Als een rood pad door de wildernis.
Vier pijlen had zij op haar boog,
die dwars door mijn hoofd gingen.
Ik staar naar de pijlen. Zij hebben mijn leven gered.
Ik kus ze, en wikkel ze in. Ze brachten mij over de zee.

10. De nachtmerrie brak zij af. Zij was één van de vier pijlen. De vrouw met de boog had zo lang aan haar gewerkt. Dagen en nachten was zij bezig haar te decoreren. Zij maakte de juiste insnijdingen, de juiste bochten. Deze pijl was haar paspoort en sleutel.

Dit is allemaal ingebouwd in de natuur. De mens leeft altijd in de context van de hogere kennis, de Vur.

13. Maar soms kwamen de herinneringen terug,
als grote oorlogen.

14. Ik nam alles aan wat ze zei. Zij was mijn religie. Zij was de derde pijl.
Maar het was nog steeds in mijn hoofd. Alles draaide.
Ik was er niet van overtuigd dat dit echt was. Maar wat was dan wel echt ?
Het weefde de dimensies door elkaar, en bouwde een nieuwe wereld.
In mijn hoofd brokkelde het allemaal af, alsof het nooit door kon komen.
Ik zweefde tussen twee realiteiten. Niets kon ooit echt worden.
Er werden gewoon werelden overheen gebouwd.

15. Fragiele draden door mijn hoofd. Het is achter glas, en iedereen voelt hopeloos.

Zoveel dromen springen kapot wanneer het langskomt.

En men weet nooit wanneer het komt.

16. In een zee van leugens lag ik,
maar de pijn maakte alles anders ...

17. Mijn hart sterft de hele tijd, totdat ik de rode lijn weer zie,
en het grijze wegvaagt,
En dan slaapt de stad,
bedekt onder sneeuw.

18. Tussen de prachtige bomen staat ze,
met prachtige struiken,
totdat ik afbrokkel

19. En alles wat ik kan doen is grijpen,
maar dan brokkelt mijn arm af,
en dan alles om me heen.

20. De zee der leugens spreekt tot mij.
Maar ik kan niet terugspreeken.

Hier zien we de strijd tussen verhaal en spel. Telkens weer worden we teruggesleept tot het menu, tot de inventaris, maar de inventaris moet telkens weer gezuiverd worden en opgebouwd. Vandaar dat alles telkens weer afbrokkelt.

Hoofdstuk 38. De Geboorte van Anubis - De Hond van God die het Oordeel zal brengen over Izebel

De medische industrie van vandaag heeft het kaliber van een flutromannetje. Er zit geen diepte in. Ook kerken zijn vaak niets anders dan flutromannetjes, zoals de doorsnee mens, allemaal goedkope, waardeloze troep die ze elkaar proberen te verkopen, stinkende rotzooi om hun zielen nog meer uit te doven. Dit zijn de geesten waar we recht tegenover staan, de projecties, de afleidingen, de

afzwakkingen, de karikaturen. Wie hier voor valt heeft geen hoge waarden en prioriteiten gesteld. Het heeft allemaal een hoog snoepgehalte, en de ware immunologische stoffen zijn eruit verwijderd. Deze stinkende drap dienen ze elkaar op, met een dropsmaakje. Vies, smerig, en dan maar liegen en bedriegen om het te kunnen verkopen. 'Oh, die en die zeggen het, dus het zal wel goed zijn.' Het alcohol gehalte is hoog, en zo kan er ongemerkt drugs worden gespoten. Het is de roddel industrie. Het zijn leeghoofden. Er zit niets in. Ze vergiften de kinderen. Ze gebruiken veel stopwoorden, trigger-woorden, om de mens vast te houden in de matrix van uiterlijkheden en vormen. Het zijn zwaar chemische formules om de beheksing stand te doen houden. Ook het school systeem heeft het niveau van een flutromannetje. Ze delen de kinderen echt niet mee waar het werkelijk om gaat. De kinderen worden zwaar afgeleid. Zo is ook hun evangelie een flutromannetje. Snel dit, snel dat, klaar. Oh, kom maar eens kijken, alles gekregen van de beste sint.

De geestelijke gezondheidszorg industrie is een industrie van spot, als het spotkleed en de spotkroon die een mens opgezet krijgt wanneer hij hulp nodig heeft. Mensen worden daar vaak niet eens geholpen, maar moeten degenen die zich zorgverleners noemen vermaken en babysitten, en die worden zo slapend rijk. Dat is het pad van spot van het kruis, want de hulpzoekende mens die bij deze industrie aanklopt is gewoon een stuk vlees, als een melkkoe, en dat willen ze zo houden. Vaak worden ze nog dieper de put ingetrapt door deze industrie, en worden ze door stad en land gereden op de spotkar. Deze industrie maakt zichzelf groot en opgeblazen door kleineringen en betuttelingen, en door de meest genieperige roddel die je je maar kunt voorstellen, wat moet dienen als flutromannetjes voor het grote publiek. Pure waanvoorstellingen. Ik heb het verhaal van het kruis altijd treffend gevonden, maar later niet meer de religie en de industrie die daarom heen werd gebouwd. Het is een industrie van leedvermaak. En dat wordt allemaal gecamoufleerd en kinderen met de paplepel ingegoten. Het is rampentoerisme, snoepreisjes, en het spekken van de portemonee door bedrog en oplichting. Maar dit is het pad van het kruis, en dan is de vraag : aan welke kant sta je ? De Judassen en Pilatussen die in deze industrie werken gaan er niet mee weggomen. Maar de mens moet hier doorheen, en dat wil zeggen dat de hele samenleving functioneert als zo'n opvangcentrum, zelfs de woningbouw. Buitenaardsen hebben alles bezet en ingenomen, hebben alles al uitgemeten en geëtiketteerd.

Ook kerken werken zo. Ze maken een ubermensch en een untermensch, een topdog en een underdog. Het kost ons alles om door de enge poort te gaan. De kerken delen andersgelovigen het spotkleed uit, zoals de geestelijke gezondheids industrie het spotkleed uitdeelt aan de hulpzoekenden. De scholen delen hun spotklederen uit aan de moeilijk opvoedbaren, hen die niet vallen voor het systeem. En zo zijn al deze marktsystemen druk bezig, dag in dag uit, om hun rotzooi en troep op anderen te projecteren. Zij weten het altijd beter, want zij worden ervoor betaald. Zij hebben hun loon al. Laten wij niet dit bloedloon aannemen, maar gaan voor het hemelse loon. Laten wij het spotkleed en de spotkroon geduldig dragen, opdat wij deel hebben aan het lijden van God, en toegang hebben tot de hemelse kennis. Het is maar een verhaal, een spookverhaal, en op een dag zal alles achter glas gaan. Dat is het uiteindelijke doel van de vrouw met de rode laarzen in de Vur. Het is de komst van het morgenrood, na een lange, allesvernietigende nacht, wat ook zal leiden tot het avondrood, want er zal een nieuwe nacht komen waarin alles anders zal zijn. Al deze liegkonijnen gaan achter glas, al deze leugenvlinders. Maak u klaar voor de hemelse dierentuin, het hemelse museum. Al deze gifkickers en gifpadden die als zombies uit het water kwamen en de weilanden ingingen om landhuizen in te nemen door de desbetreffende families uit te moorden, om zo doktertje te spelen, zullen achter glas gaan, achter slot en grendel, om door demonologen bezichtigd te worden, opdat zij het hun kinderen kunnen leren, zodat deze fouten nooit meer gemaakt worden. Ook de hond van God zal komen tot deze artsenfamilies, deze medische aristocratie, om de medische hekserij te bezoeken. Anubis is de hond van Golgotha die daartoe uitgezonden wordt. Hij heeft daar een neus voor. Na de paastijd waardoor de aarde heengaat zal er een groot oordeel komen over deze industrie. Dit oordeel staat ook in de bijbel opgetekend. De hond van God zal door de weilanden rennen op zoek naar deze afgezonderde griezelandhuizen. De

honden van God zullen door de straten rennen. Dan zal er weer een groot pasen zijn. De boodschap van het kruis en het spotkleed zal uiteindelijk het vlees, het ego, vernietigen. Dit is ook het brullende medische vlees, het medische markt-ego.

Het hondenleger van Gideon, de toetsers, gaat komen. En in Prediker 9 staat de spreuk :
'Een levende hond is beter dan een dode leeuw.'

Ook speelt de hond een belangrijke, voleindigende rol in het oordeel over Izebel. Zij werd uiteindelijk verslonden door honden. Zij was de vervolger en onderdrukker van de profeten en de godsvruchtigen.

I Koningen 21

23En ook aangaande Izebel heeft de Here gesproken: de honden zullen Izebel verslinden aan de voorwal van Jizreël.

Jizreël betekent het zaaien in de grondtekst, en het afzonderen. Ook betekent het zwangerschap, dat er een nieuw kind zal komen. Daarom moet het volk van de Vur, van de gnosis, de hemelse kennis, volharden op het smalle pad van de eenling, en de volle prijs van spot betalen, want dit is het zaad dat overwint, en geboorte zal geven aan de honden die Izebel zullen verslinden, oftewel de geboorte van Anubis, de hond van God. Het zaad moet gezaaid worden op de akkers van spot, anders zal het zaad niet sterven en geen leven geven. We hebben het dus over een absolute noodzaak, hoe zwaar dat ook is. Het lijden van de tegenwoordige tijd weegt niet op tegen de eeuwige heerlijkheid die geopenbaard zal worden.

II Koningen 9

10En Izebel zullen de honden verslinden op de akker te Jizreël, en niemand zal haar begraven.

35Zij gingen heen om haar te begraven, maar vonden van haar niets dan de schedel, de voeten en de handpalmen. 36Toen zij terugkwamen en hem dat berichtten, zeide hij: Dit is het woord, dat de Here gesproken heeft door zijn knecht, de Tisbiet Elia: Op de akker te Jizreël zullen de honden het vlees van Izebel verslinden, 37en het lijk van Izebel zal op de akker te Jizreël zijn als mest op het veld, zodat men niet kan zeggen: Dit is Izebel.

Dit staat in de demonologie ook in verband met Jom die door haar eigen honden werd verslonden. In de Griekse mythologie was de jachtgodin Artemis aan het baden. Actaeon was haar aan het bespieden en probeerde indruk op haar te maken door te roepen dat hij een beter jager was, en als straf werd hij door zijn eigen honden verslonden. Dit is een metafoor van de medische industrie die zich boven God probeert te stellen.

Het is dus van belang niet mee te doen met hoogmoedige spelletjes, maar het spotkleed te dragen, opdat de hond van God voor ons zal strijden. Misschien is je wijngaard afgenomen, net als van Naboth, maar Izebel zal hier niet ver mee komen. Zij die het spotkleed dragen hebben het zegel van God als het oordeel komt. Laten wij ons door het spotkleed en de spotkroon te dragen afscheiden van het kwaad en ons daardoor laten tuchtigen, opdat wij niet onder het zware oordeel gaan komen wat over het kwaad zal komen. Het is beter te sterven als iemand die goed doet dan te sterven als iemand die kwaad doet. Dat is een heel groot verschil.

Hoofdstuk 39. De Verborgen Psychologie van de Hond

De hond representeert een gids door het dodenrijk, door de onderwereld, in de Egyptologie, een orgaan verbonden aan de lever, een heel gevoelig orgaan, als een wegbereider, een tunnel, een zoekmechanisme. Het is het orgaan van de verteller, de omroeper. Het is een orgaan wat een lichaamseigen morfine afscheidt, als onderdeel van het immunologisch systeem. Het is een lichamelijke scanner, en het werd uit de mens gehaald. Hierdoor groeide de mens doelloos en gidsloos op, omdat het demonologisch orgaan in de mens was gestorven. De hond wijst nog terug naar dit orgaan, zoals in de Egyptische dodenboeken, maar de mensen spelen liever kerkje.

De terugkeer van de hond betekent dus de terugkeer van het gidsen orgaan, de navigator van het menselijk lichaam, het lichamelijke kompas. Hierdoor krijgt de mens zijn oriëntatie vermogen terug en zijn identiteit.

In de oertijd werd dit orgaan voorgesteld als een vrouw die in een hyena veranderde, zoals ook Anubis half mens half hond is.

Hoe gaat dit psychologisch in zijn werk ?

In de roddel industrie wordt je op de spotkar rondgereden, maken mensen een andere versie van je, en kom je in hun levens binnen, in hun woningen, en zij verdienen hieraan en vergroten hun status en eer door jou te kleineren, waardoor je de wereld ontdekt, en een overzicht krijgt, waardoor je gevoelig wordt voor het pad.

Als er over je geroddeld wordt dan kunnen je hersenen dit niet oppikken en niet vertalen, maar als onderdeel van het immunologische systeem vertalen de hersenen dit als een hond. Als je dus een hond ziet of over een hond droomt, dan wordt er dus over je geroddeld, maar het is tegelijkertijd je medicijn en raadgever. Het is dus een soort shamaans masker. Laat mensen maar over je praten, want zo ontvang je alomtegenwoordigheid en kun je spioneren en ontdekken, en zo maak je anti stoffen aan, en zal de hond in je geboren worden, je navigator orgaan, je radar en scanner. Dit is dus een algemeen psychologisch verschijnsel, niet persoonlijk. Roddel is negatieve publiciteit, maar uiteindelijk is dit om de stad in te komen en in te nemen. Dan is de hond daadwerkelijk door de glazen wand heengebroken.

Kun roddel dan ten goede werken ? Verpakt in roddel worden boodschappen gecodeerd gezonden. Alleen de hond zal het kunnen ontcijferen. Laten we er daarom niet lichtzinnig, dramatisch en fatalistisch mee omgaan. Dit is dus de diepere achterliggende psychologie van het spotkleed van Jezus, en ook de diepere psychologie van het sprookje van Roodkapje. Alles gaat eerst door de roddel lens heen, opdat de heiligen getest worden en getraind in het ontcijferen van de waarheid.

Hoofdstuk 40. De Psychologie van de olifant

De olifant is iets verwilderds door de paradijselijke lens, als een heenwijzer, een principe waarnaar de mens moet terugkeren, en dit waren zwaar demonologische principes. De mens is door de paradijselijke lens afgeweken tot de andere kant, en alles begon zich te splitsen en op te delen. Nu is de mens in het materiële blok opgesloten en zit muurvast. In India is de olifant nog steeds een vereerd natuur-icoon, maar wat stelt het voor ? De olifant werd geschapen vanuit het vuil van de natuur, vanuit de aarde. Het waren de fallische paradijselijke spieren. Maar hoe werkten deze voortijdse pezen ? Ze ontweken 99% van alles wat op hen afkwam. Ze hielden zich niet bezig met afleidende bijzaken, maar leefden vanuit minimalisme en diep geestelijke bronnen. Niet-fallische spieren zijn materialistisch en reageren voortdurend op alle materialistische prikkels.

De olifant is het lift-orgaan, het droom-orgaan. Het was in de latere oertijd een symbool van de vissersgodin. De slurf beeldde het net uit en het uitwerpen van het net. Maar het komt dus van veel diepere demonologische principes. Het zegel van de olifant moet verbroken worden. Het was een na-paradijselijke heenwijzer.

Hoe werkt het ? Het is het etappe-minderen. Er komt een heleboel op je af, en daar sluit je je voor af, en neemt er maar een deel van, of symbolisch 1 %. Dus je hebt je wanden gebouwd, en er breekt nog een klein deel door die wanden heen, dus daar ga je mee verder. Je neemt het ding in je handen, en neemt daar ook maar een heel klein deel van waar je mee verder gaat, want je kan niet alles zomaar in één keer weggooien. En van dat kleine deel neem je daarna ook maar een heel klein deel, en ook van dat deel neem je maar een heel klein deel, of als je wanden bouwt komt er nog maar een heel klein deel ervan binnen, en daar ga je mee verder, ook weer verminderend in etappes, dus het ding wordt steeds kleiner. Dit wordt in de demonologie ook wel het rijgen genoemd. Je rijgt met steeds kleinere kralen, en komt zo door diepere droom-portalen. Telkens als er nog iets door de wanden heenbreekt dan is dat bruikbaar, herbergt het nog iets wat je nodig hebt, at het dan ook is. Het kan een herinnering zijn die je telkens weer sloopt of nekt, die je stalkt. Neem daar dan een heel klein deel van, en ga verder. Je laat dus steeds meer los, in etappes, totdat je bij de kern aankomt die je nodig hebt en die bij je zal blijven, de diep afgepelde principes van het paradijs. Dat is symbolisch het vissen. Je haalt telkens maar een paar vissen uit die gigantisch grote zee. Alles wordt dus uitgefilterd.

Dit rijgsysteem kwam dus terug in de jaren 1800 door de predikkingen van Darwin, die de natuurlijke selectie leerde. Telkens wordt er maar heel weinig van iets genomen, of enkelingen van de massa's, en daar ga je mee verder, specialiserend, variërend, door ingewikkelde code-systemen in natuurpatronen. Er worden dus geen dingen vanuit het niets geschapen als een tovenaar, maar door de selectie van wat er al is, de uitverkiezing van de natuur. Daarvan is de jacht en de visserij een metaforisch demonologisch principe. Dit gaat door de wetten van camouflage en ironie, het wapen van de zwakken, waarin je dus minimalistisch boodschappen overbrengt door selectief gebruik te maken van de dingen die er al zijn, voor hen die deze taal begrijpen. Het wapen van de ironie kan nooit afgenomen worden. Dit is ook waar het olifanten orgaan voor staat. De mens heeft dus altijd een stille hulp.

Als je dit niet leert, zoals bij de christenen die geloven dat alles maar bij toverslag gebeurt, dan zijn op een bepaald moment je bronnen uitgeput. Ze hebben niet geleerd daadwerkelijk in de wildernis te overleven.

Vaak als we een moeilijk gesprek hebben gehad dan denken we achteraf : 'Oh, had ik maar dit gezegd of dat gezegd,' en hebben we het gevoel gefaald te hebben omdat we met ze meegepraat hebben terwijl we ze hadden moeten bevechten, maar in veel gevallen zijn we gewoon ironisch geweest, en hebben we het aangepakt vanuit het minimalisme. Want natuurlijk willen wij geen handel doen met de wolven. Zij eten hun vlees toch wel, of je nu met ze meepraat of tegen ze vecht, en dan is het soms beter stil te blijven.

Het ware dromen is dus het hongeren, het rijden, waarin je steeds meer loslaat in etappes, en verder gaat met de dingen die er toe doen, en die ook weer selecteert. Dit is de gansa in India, de kennis (sa, egyptisch) van het paradijs (gan, aramees), de olifant. Het indische volk, in het hindoeïsme, heeft een enorme flexibiliteit, aanpassingsvermogen, rijgvermogen, olifantenvermogen, ironie, terwijl ze in het westen star zijn, rigide.

We hoeven India niet met beide handen aan te pakken, maar we mogen ermee rijden. Het zegel van India moet verbroken worden, het is net als de olifant een na-paradijselijke heenwijzer.

Er ligt een hele dunne lijn tussen liegen en ironie, vooral als we naar religie kijken. De mens komt hier niet van los dan door religieuze selectie. Dit is dan het religieuze rijden, het religieuze vissen, in de demonologie, en zo is er ook medische selectie, het medische rijden, het medische vissen, en dit principe kun je ook toepassen op de andere gebieden van het leven zoals familie, school, justitie enzovoorts.

Hoofdstuk 41. De Originele Arameo-Egyptische Galaten

En maar graven ...

Het herstel van het orgaan waar de hond naar wijst, of de oerhyena, is het herstel van de innerlijke detective, want dat is wat de demonoloog is. De demonoloog gaat nooit zomaar roekeloos te werk. De detective is secuur, prikt door dingen heen, en wijst niet zomaar vanuit de losse hand een schuldige aan. De detective is niet bevooroordeeld en doet ook niet aan vriendjespolitiek, en houdt niemand zomaar de hand boven het hoofd. De detective prikt door dingen heen en neemt nooit zomaar algemeen aanvaarde, ingeburgerde, gevestigde waarheden aan. Vaak ontmaskert hij deze waarheden als leugens. Hij zoekt de schuilplaatsen van rovers op en laat niets van ze heel in zijn filosofische betogen.

Galaten 1

1Paulus, een apostel, niet vanwege mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God, de Vader, die Hem opgewekt heeft uit de doden.

Dit staat er in de Westerse vertalingen. Als we het over Jezus hebben, dan hebben we het over de Aramese taal. De Aramese taal komt weer voort vanuit het Egyptisch. Er lopen daarom ook veel parallellen tussen het Aramees en het Egyptisch, zoals de dood in het Aramees mwt is, mot, en

mayta, en in het Egyptisch met en mut, wat ook in verband staat met de wet, m't. In het Hebreeuws, een andere dochtertaal van het Egyptisch heeft het soortgelijke woorden, en betekent de dood ook het hongeren en de hongerdood, dood door gebrek aan iets. In het Aramees is de opwekking uit de dood het aandacht geven (qwm, k'm). De opwekking uit de dood is dus het aandacht geven aan de wet, het hongeren, het minderen, het overpeinzen van de wet waar de psalmen het over hebben. In het Egyptisch is met, de dood, ook het zaad. Het zaad sterft, en dan is er groei, en dit gaat allemaal door aandacht voor de wet. Dat is dus de daadwerkelijke betekenis van de opstanding uit de doden.

Wij moeten alles achterlaten voor de wet, want de wet is het zaad. Wij moeten onszelf verliezen in de wet. Als wij aandacht geven aan de wet, dan zal de wet ook aandacht geven aan ons.

Ik had een droom over Galaten als een vrouw, en ze rende weg, en maakte ga weg bewegingen. Het was een natuurvrouw in de wildernis. Ik had toen weer een droom over dat ik haar vroeg wat er aan de hand was, dat ik het echt wilde weten. Ze was boos over het feit dat de Aramese en Egyptische fundamente van deze teksten waren weggekapt, zodat de betekenis in het westerse christendom verloren ging. Ze zei toen : 'Volg mij,' en ze leidde mij naar een soort van wildernis vestiging, naar een markt. Het was niet in een moderne setting, maar ten tijde van de opkomst van het christendom, heel lang geleden.

Psalm 1 ligt dus ten grondslag aan de 'opwekking uit de doden', wat dus meditatie op de wet betekent, meditatie op het sterven aan het ego door het hongeren.

Welzalig de man die aan des Heren wet zijn welgevallen heeft,
en diens wet overpeinst bij dag en bij nacht.

Want hij is als een boom, geplant aan waterstromen,
die zijn vrucht geeft op zijn tijd,
welks loof niet verwelkt, al wat hij onderneemt, gelukt. (1-3)

Dit gaat verder in Psalm 119 :

1. Welzalig zij, die onberispelijk van wandel zijn,
die in de wet des Heren gaan.
29. Schenk en onderwijs mij de wet, het zintuig (Aramees).

De wet is de innerlijke detective die de zonde en de leugen traceert, ontmaskert en doodt.

Westerse vertaling Galaten 1:8 :

Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.

Originele Aramees : Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, laat het vanuit de natuur gebeuren (harma, hrm).

Want daarachter staat : 10 Tracht ik thans mensen te winnen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Indien ik nog mensen trachtte te behagen, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn.

Het gaat dus om het pionierswerk, en om het verdiepen van de boodschap, terug te gaan naar de originele boodschap van de natuur, waar Paulus in het Aramees open voor staat.

Hoofdstuk 42. De Wet - de Detective - De Nadere Reformatie - De Wachters van de Honden-wieg

De medische industrie verstoopt zich altijd achter ziekte-etiketjes, maar schuwt het hebben over zonde. Ze leven namelijk zelf in diepe zonde, dus projecteren ze het altijd op ziektes, voornamelijk geestelijke ziektes. Heel veel lichamelijke ziektes die ze niet begrijpen schuiven ze tussen de oren van de mensen, en zo worden er telkens weer grove fouten gemaakt, waarmee zij vervolgens hun portemonnee kunnen spekken. Fouten maken levert geld op, want door fouten kan men er ook weer giftige medicijnen bijhalen, en die moeten ook weer betaald worden, en die kunnen vervolgens nog meer onverklaarbare en ondoorgrondelijke, ontraceerbare ellende veroorzaken, dus dat kunnen ze dan weer tussen de oren schuiven, en er zo nog meer aan verdienen. Zulke smerige spelletjes worden gespeeld, en dit allemaal door medische roddelblaadjes, zo uit de lucht gegrepen. Een dokter zegt het, dus zal het wel goed zijn, denkt het gepeupel. Zij zijn allang met pensioen gegaan. Zij denken niet meer, maar halen alles uit de roddelblaadjes. Zo was mijn moeder ook altijd, niet door enige kennis verhinderd. Wij moesten opgroeien met stapels roddelblaadjes in huis. Zelfs als kind zeg je daar al herhaaldelijk wat over, maar er wordt gewoon niet geluisterd. 'Ik heb eens gelezen,' is dan het stopwoord, waar dan die roddelblaadjes mee worden bedoeld. Ze hebben ervoor betaald, dus hebben ze de waarheid. Dat is het peil van de logica van het gepensioneerde gepeupel vandaag de dag. Je kan dan beter rennen voor je leven. Je kan dan beter een waas in je kop hebben als je met ze praat. Over zonden en demonen hebben ze het niet, want daar zitten ze vol mee. Over genade en vergeving willen ze het de hele dag hebben, en dan de volgende dag gewoon weer doen. Dat heb je met van die kerken die er net tussenin steken. Dan kun je soms beter wat leren van de nog zwaardere kerken die onder zwaar zondebesef gebukt gaan. Die zijn op het juiste moment gaan bukken, en worden voor veel oordeel gespaard, omdat ze zwaar boetvaardig zijn. En daar ligt ook mijn hart. Mensen die worstelen met de uitverkiezing en met de eeuwige hel, want die worsteling heb ik ook gehad, terwijl de hele familie vrolijk doordanste. Via de charismatische beweging vond ik toen een doorgang, een uitweg, maar dat mocht ook niet toendertijds. En dan komt er een vervolging door die mid-zware kerken waarin ik opgroeide. Die laten je niet zomaar gaan.

En ja, dan moet je op een gegeven moment wel een detective inschakelen, anders kom je er gewoon niet doorheen. Alles is daar dwang. Ook gedwongen op de foto en op de film, en anders doen ze het gewoon stiekem en moet je er later achterkomen. Het zijn stalkers.

De medische industrie loopt hieraan parallel en heeft het altijd over andermans ziektes, nooit over hun eigen zonden. Nee, daar mag niet over gesproken worden. Dat zorg geen koopwaar is daar storen ze zich ook niet aan. Ze werken allemaal voor de dikke rijksdaalder. En de eerste klap is een daalder waard. En als ze een daalder kunnen stelen, dan ook een tientje. Het zijn hoerenlopers.

De uittocht is dus ook een diepere intocht. De hond komt ons tegemoet in deze tocht door de onderwereld, in de wildernis. De hond overtuigt van zonde, want als er een wet is, is er ook zonde. En in het Aramees is de wet een geestelijk zintuig. De wet is dus de detective. Ga nooit op pad zonder je detective, want ze pakken je. Zalig zijn zij die met hun honden gaan. Het is een belangrijk onderdeel van de geestelijke wapenrusting die wij aan moeten doen.

De hemelse kennis openbaart zich aan geen anderen dan aan de ellendigen, de benauwden die overtuigt zijn van zonde en wet, zij die zuchten, hongeren en dorsten, zwaar arbeiden in hun strijd

tegen het kwaad, zij die de levensopdracht serieus hebben genomen, zij die uitgedroogd zijn van droefheid en ellende, zoals ook de Nadere Reformatie stelde, die opriep tot berouw en boete. Keer je af van het materialisme, ook van religieus materialisme. Het werd ook wel de bevindelijke reformatie genoemd, en ontstond in de jaren 1600 en 1700. Bevindelijkheid betekent persoonlijke ervaring, oftewel het geestelijke zintuig, de detective. Maar zoals we weten groeide deze detective op in zware gevangenschap, in ballingschap, en heeft het de demonologie nodig om hier doorheen te komen. Er zal dus verdere reformatie moeten komen, maar niet eens zozeer reformatie, maar verdieping, het terugkeren tot de originele fundamenten van de natuur, en daarbij moet ik ook denken aan het Arameo-Egyptische fundament, waar de natuurvrouw genaamd Galaten het over had. De hond heeft dus ook onze hulp nodig. Wij moeten vechten voor het leven van de hond, vechten voor Anubis.

Hoofdstuk 43. De Vur versus de pseudo-demonologie van de stad

We hoeven er geen doekjes omheen te winden : het is oorlog.
Boze geesten hebben deze gebieden ingenomen, de gebieden buiten het paradijs, maar het hemelse Woord is een vaste baken. Hoe dan ook is er een oorlog te voeren, en die oorlog is geestelijk.
Onze wapenen zijn ook geestelijk, niet vleeselijk.
Ook onze tegenstander is in de geestelijke wereld, niet zozeer op de aarde.

Het zijn geesten van mensenhandel, zielenhandel en dierenhandel.
Het zijn geesten van gedwongen prostitutie en verkrachting.
Vaak gaat dit onzichtbaar. De medische industrie is een voorbeeld van onzichtbare marteling, want vaak hebben mensen niet eens door wat er met hen aan de hand is. Slachtoffers van onzichtbare medische marteling, door medicijnen, bot-implantaten enzovoorts, worden daarom vaak ook niet serieus genomen, en het wordt vaak op iets anders geschoven. Vaak wordt er gewoon met de behandeling doorgegaan, ondanks klachten, wat een groot risico vormt. Ook als er duidelijke bewijzen op tafel liggen wil men dat vaak niet toegeven, want men beschermt immers een markt, een zielenmarkt. Oplichting is dus een dagelijkse bezigheid in deze gebieden buiten het paradijs, en hebben we te maken met demente dokters. Vooropgesteld is zorg al niet eens koopwaar, dus we spreken in deze industrie per definitie niet meer over ware zorg, maar over 'grooming', oftewel verleiding, verlokking, omkoperij. Zo van : 'Kijk eens hoeveel diploma's ik heb en hoeveel mensen mij volgen, en waar ik allemaal ingeschreven sta, bla bla bla.' En het gepeupel trapt erin. Sommige mensen zijn al te ver heen. In de onderwereld is het al niet anders. Er wordt van alles gedwongen in de mond gestopt.

Veel parasieten-families beginnen hier al vroeg mee : de kinderen overladen met geschenken, overladen met veel zoetheid, verwennerijen, snoep, overdreven complimentjes, en zo denkt het kind dat het in het paradijs terecht is gekomen, terwijl ze gewoon al worden klaargestoomd. Deze geesten werken met codes. Let eens op deze code : 'Diertje moet geslacht worden om kindermund te voeden. Vlees moet in de mond. Het vlees moet in het kind.' En dan even doordenken. Het vlees

moet in de mens, want zo gaat dat bij een verkrachting. Je wordt bedonderd waar je bij staat, en hetzelfde geldt voor het gedwongen 'vlees' van de tandofiel, of de tandemente, wat zonder pardon de mens ingaat. Allemaal codes voor verkrachting die deze boze geesten gebruiken. Vandaar dat de demonologie een levensroeping is. We mogen dan ook denken aan het gedwongen Jezus-implantaat in de kinderhartjes. Zo niet, dan ga je naar de eeuwige hel. Ook weer een code. Ook slaven werden vroeger gedwongen om de Jezus van de blanken aan te nemen, anders zouden ze geslagen worden. Allemaal codes voor geestelijke verkrachting, onzichtbare verkrachting, maar zo onzichtbaar is het niet. Eigenlijk ligt het er gewoon dik bovenop, maar het gepeupel is gepensioneerd en dement.

De ervaring leert dat je hier niet zomaar vanaf komt. De mens is ingesloten, schaakmat gezet. Je kan bijten en blaffen tot je een ons weegt, maar het weet je altijd weer te vinden, en hoe meer je je er tegen verzet hoe erger het wordt. Daarom is de ware demonologie het verdiepen, het pad van het kruis. Dat is de boodschap die wij prediken : de seizoenen. Het is dus niet allemaal religieuze verwennerij, want dan zou je weer in hetzelfde terecht komen. De model-mens is een asceet. Niet zomaar een wapen grijpen en er op los slaan, maar door het hongeren een dieper geestelijk wapen vinden.

De mens wil ontsnappen ? Toen de mens in de Egyptische ballingschap wilde ontsnappen verdubbelde de farao de lasten. Ik heb gemerkt dat het leven ook zo is. En ja, dit kruis moet gedragen worden, en ja, de oorlog moet gevoerd worden, maar we mogen ook hierin een heenwijzer zien naar de heilige gebondenheid die ons veilig houdt, en die ons waarschuwt en terugduwt wanneer wij ervan afwijken. De asceet is de gevangene van de wet, en dat is voor een reden, zoals een kind in de box wordt gehouden om het kind te beschermen. De duivel kan dus niets anders zijn dan een heenwijzer. De duivel kan niet zomaar op zichzelf bestaan. De duivel is dus niets anders dan een heraut. Het beste, oftewel het diepere, moet nog komen. Dat is wat de duivel zegt. Hij kan niet anders, want hij heeft de waarheid geroofd en verdraaid, maar de waarheid kan niet voor eeuwig verborgen gehouden worden. Al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt hem wel.

Als je tot de waarheid wil komen, heb je eerst een groot gevecht met de leugen. Een heleboel mensen willen dit niet, dus uit gemakzucht noemen ze gewoon de leugen de waarheid. Asceten zijn dus soldaten van het kruis die de hoge prijs hiervoor hebben betaald. Ze zijn niet lauw geweest.

Als kind in het westen wordt je geleerd dat de oorlog voorbij is en dat alles nu goed is, maar het is een grote leugen, want het is nu wel erger met alle onzichtbare marteling gaande, en velen kunnen het niet navertellen, en velen kunnen niet spreken vanwege wat hen is aangedaan. Het is nu vaak niet aan te tonen waar mensen doorheen gaan. Het staat niet zwart op wit. Mensen lijden vaak in het verborgene, en ook de dieren. Natuurlijk is het wel aan te tonen, maar daar zijn de mensen niet mee bezig, en willen ze zich niet mee bezig houden. Ze hebben geen tijd, geen tijd voor onderzoek, geen zin om mensen serieus te nemen. En ze kopen mensen om en paaien mensen om zo te zijn zoals zij. Alles wordt onder een vieze lap verborgen gehouden.

De oorlog is voorbij, de oorlog is voorbij, zeggen ze dan, en vieren jaarlijks vroom hun bevrijdingsfeestjes, maar de onzichtbare oorlog is nog erger geworden. Het is als een detective verhaal, want op het moment worden de onschuldigen voor schuldig gehouden. Maar als de ware detectives gaan komen, met de terugkeer van Anubis, de geboorte en het opgroeien van Anubis, de hond van God, en het opengaan van het detective zintuig, zullen de ware schuldigen ontmaskerd worden. Het verhaal zal dan ineens een hele andere wending krijgen.

Willen wij ook het kruis dragen van het onzichtbare lijden ?
Velen willen zichtbaar lijden en aanzien krijgen, zelfs geprezen worden in hun lijden.
Laten we beseffen dat de waarheid veel dieper gaat dan de diepste leugen.
De waarheid lijdt in het onzichtbare.

Je ziet al die gezichten van natuur vrouwen, maar je kent hun verleden niet.
Ze spreken niet meer, en maken ga weg bewegingen als iemand te dichtbij komt.
En de mens die hierbij stilstaat en als een detective onderzoek doet naar dit probleem,
die wordt net als hen.
Zoals de Vur ook zegt :

105. DE APPEL

1. Ik was maar een droom,
2. Mijn spiegel is stukgeslagen,
3. Nu sijpel ik weg,
4. Zij die mij volgen zullen alleen wat appels vinden,
5. En wat verhalen,
6. Om de dag door te komen

De mensen en zielen die door deze orkaan werden gegrepen hebben hun sporen achtergelaten, hun tekens achtergelaten, en toen bevroor alles. Alleen door detectives kan de mens de ander begrijpen. Dit is de afschuwelijke realiteit van hen die verkracht zijn, of nog erger dan verkracht. Ze kunnen alleen maar seinen. Ze kunnen niet terug naar de stad en zomaar alles op tafel te leggen. Het zou ook te gevaarlijk zijn. Er staan teveel roofdieren op de loer, en je mag je parels niet voor de zwijnen werpen. Ze zijn stil geworden in Gabbatha. Ze zijn de wereldschepen opgegaan en tot de bloemenwateren gegaan, waar ze elkaar in het water versieren met de hemelse verhalen. Het zijn de zielen van de Vur. Ze leven door het halve. Is de beker half vol, of half leeg ?

Het is een verhaal. Ook je leven is een verhaal. Soms moet je afstand doen en komen tot een veel groter leven. Soms moet alles achter glas. Zoals de Vur zegt :

Niemand kan deze vrouw begrijpen,
Niemand kan haar voetstappen volgen,
Ze vagen gemakkelijk weg in de nacht,
Ze vagen gemakkelijk weg in het zand (1:13)

De orkaan wordt dan beschreven als het enige wat hier doorheen kan, en dan moet ik ook weer denken aan het sprookje van Dorothy in Oz aan het begin van de jaren 1900, die werd opgenomen door een orkaan. De Vur zegt hierover :

14. Wilde rozen groeien rondom het paradijs,
Niemand kan binnenkomen

15. Alleen de orkaan kan haar weg er doorheen vinden,
Klaar om steden in te nemen,
Zij breekt het glas,
En dan is alles brandende,
Zij is de slager van de herinnering

De orkaan is het los zijn van alles, zoals het meisje met de rode laarzen, die altijd afstandelijk is, en als je denkt dat je haar gezien hebt, dan bleek het altijd weer wat anders te zijn. In het proces van dit mysterie, waarin we het onderzoeken, worden wij ook zoals het meisje met de rode laarzen, ongrijpbaar voor anderen.

En dan is er nog het meisje met de witte laarzen, als het draaiende witte hek, waar je steeds dieper inkomt, maar nooit eruit of eroverheen. Steeds dieper wordt je in dit paradijselijke hek gezogen, net

zoals we niet kunnen ontsnappen van de werkelijkheid om ons heen, maar steeds dieper moeten gaan, tot diepere betekenissen moeten komen.

Ik had eens een gesprek met een familie lid, en ik zei ik zou graag willen weten wat er achter de bomen schuilde. Hij wilde dit niet weten. Een boom is een boom. Punt. Maar dan houdt alles toch op ?

In de Vur kun je altijd weer dieper. We zijn in de oorlog, maar de Vur zegt dat het meisje met de witte laarzen zowel het begin als het eind hiervan is. En de pijn van die oorlog is altijd van iemand anders. Wij beleven dus iets wat iemand anders heeft moeten doorstaan. Is dat niet het leven ? Ons leven staat niet op zichzelf. Wij gaan door de ervaringen van anderen heen, van mensen, van dieren, en van volkeren, van hele culturen. Het is een vaststaand ritje door een spookhuis of een andere attractie. Het is niet wereldvreemd. Het is een programma.

Nee, het christendom is een leugentaal, maar veel principes ervan zijn wel goed, en daar moeten we naartoe, door de principes van de Vur. Alleen het halve werd ons geschonken. Het hele zou ons vernietigen.

Waar zijn de wilde jongens nu ?
Ze opent een boek, waarin wat plaatjes zijn van hen,
Jouw pijn was hun pijn,
Het was een boek in je hoofd,
maar het kon alleen wegvagen als je het boek zou openen (101:29)

Het archetype van de vrouw met de witte laarzen leidt door het levensspel heen. Er zijn spelregels, en de mens mag niet zomaar van het spel afwijken. Het is spelenderwijs bezig zijn met de demonologie, oftewel het verdiepen. Het is een belangrijke filter. Kun je dan tot ontwaking komen ? Vaak moeten we dan eerst dieper de nacht in.

Het nachtijs lacht, leidende tot de morgens,
Maar Zij met de witte laarzen leidt tot diepere nacht,
Zo is het altijd geweest,
Het grote spel van dag en nacht

Zij leidt de weg, Zij leidt het pad,
De nacht is op een hoge berg,
Terwijl de ochtend in het dal de dwazen misleidt (114:8-9)

Probeer hier maar eens vat op te krijgen, op het archetype van de vrouw met de witte laarzen, op dit grote mysterie. Als je denkt dat je haar hebt, kom je al snel tot de conclusie dat je haar niet hebt.

Hoe ver zullen zij komen in het spel ?
Sommigen proberen haar te grijpen,
Maar zij struikelen,
Hier kun je niets grijpen,
Alles glijdt weg (114:2)

Dat komt omdat ze altijd weer dieper leidt, en een antwoord roept weer heel veel andere vragen op. Hoe meer je weet, hoe meer je beseft hoe weinig je weet. Het is dus als een opkomende golf die dan weer naar beneden stort. Dat is de natuur. Op het toppunt van je kunnen en je weten wordt je gegrepen door de slaap, en heb je niets meer, en ga je terug naar start. Telkens weer vergeet de mens heel veel. Alles wat je hier opbouwt stort weer in elkaar. Maar zou je niet alles willen

opgeven voor het diepere ? De waarheid gaat dieper dan de diepste leugen.

Het schijnt nodig te zijn, de leugen, dat wordt telkens weer aangehaald in de Vur. Grotendeels is het de waarheid, maar de paar druppeltjes leugen zijn ervoor om ons immuniteits-systeem op te wekken. Een kind die te beschermd wordt opgevoed raakt hierdoor verlamd.

Zij was een genezer, een jager,
Zij is de Heerin van slaap, van het medicijn,
Zij maakte al zijn dromen,
Waarheden met een paar druppels van leugen,
Om hen te trekken tot Haar velden (13:11)

Kinderen leren aardrijkskunde, wiskunde, natuurkunde, scheikunde, maar ze leren de demonologie niet. Zij worden namelijk te beschermd opgevoed. Het zijn gevangenen. Ze worden gefokt, en dan is het beste wapen van de duivel altijd de mens niet in hem te laten geloven, of een onschuldige aan te wijzen als de bron van het kwaad. Dat is dan de materialistische demonologie die de kinderen geleerd wordt, een pseudo-demonologie, die dan ook geen exacte wetenschap is.

Hoofdstuk 44. De Leeuw en de Krokodil

Er is een groot verschil tussen kruis-christendom en het materialistische christendom.
Er is dus een groot verschil tussen het ascetische christendom en het sinterklaas christendom.
Het pad gaat door het paas mysterie.

Voor een heleboel christenen is god hun persoonlijke sinterklaas en zo worden ze beduveld door een god die hen ook nog eens altijd gelijk geeft. 'Ik heb altijd mijn bijbeltje op zak, en mijn bijbeltje geeft mij altijd gelijk.' Oh, wat een suikerzoete sinterklaasgod is dat. Om hieraan te ontkomen is het van belang de Vur mysterieën in te gaan. Het verminderende snoep is dan een groot raadsel :

127. HET VERBODENE

1. Het is niet om te eten,
Het is een sieraad,
De sleutel is van snoep,
Het smelt in mijn hand

Het ware, hemelse snoep is altijd verminderend. Het ironische is dat zij die overzoet worden ook overbitter worden, en dat zien we wel aan de letterlijke eeuwige hel die zij prediken voor een ieder die niet buigt voor hun mierzoete snoepjes. Je betaalt dus een hoge prijs voor het overzoete. Het zoete moet dus gematigd worden en verminderd.

Ik had een droom over een verschrikkelijke spin van de Rigil Kent ster, de alfa ster van het

sterrenbeeld Centaur. Het was een witte spin met veel oranje, en ook andere kleuren, zoals lichtblauw. Zijn naam was TEDO. Hij begon met zijn poten op mijn ruiten te tikken, te zoeken naar gaatjes, maar hij vond niks. Het was een dwepende, overmoedige Toronto geest, snel naar de wapens grijpende, veel lawaai makende, plakkerig, klagerig, en alhoewel hij niet binnen kon komen raakte ik met hem in gevecht. Het was een materialistische geest, ook van religieus materialisme, en religieuze verwennerij en andere soorten verwennerijen. Het was een lokgeest. Hij kocht mensen om. Het moest overwonnen worden door stilte en het toekeren van de andere wang. Men doet dit te weinig. Men is er snel bij om de hakbijl erbij te halen, en dan superman te spelen, maar demonologen begaan het ascetische pad. Maar ook op dit pad was TEDO te vinden, zoals bij veel asceten in India. Zij richten zich op veel lichamelijke ascese, maar niet de geestelijke ascese. Ons hart moet besneden worden. Allerlei yoga ademhalings technieken gaan het niet redden als je tegenover deze geest staat. Hij blijft tikken totdat hij een gaatje vindt, en anders MAAKT hij een gaatje, tenzij je het hele pad van vermindering gaat tot in de heilige gebondenheid.

Maar hij werkt dus veel door goeroes en overmatige Walt Disney freaks, drugs, en Toronto feestjes, en spelletjes van wie is de grootste in het lijden, allerlei krachtpatserijen, of kijk wat ik allemaal durf. Hij werkte ook veel door de computer om mensen tot een soort van computer bevrediging te leiden. Het ging allemaal om snelle bevrediging, snelle resultaten, snelle overwinning, de kortste weg naar huis. Hij kon zich soms ongelovelijk stil houden om uit te dagen. Je kunt niet zomaar toeslaan, want als hij een gaatje in je wapenrusting vindt, dan pakt hij je. Hij probeert de mens te verleiden tot overmoedige strijd, zodat hij hen heeft. Hij kan alleen door stilte verslagen worden en het keren van de andere wang, waarop hij zich uiteindelijk kapot zal breken. Dat is dus het slopende gevecht. De stilte, het stilzijn, het aan stille wateren zijn, en daarmee ook het keren van de andere wang, is het zaaien, en dat zal vanzelf oogst geven van strategie en wapenen om deze spin te verslaan wanneer het daarvoor de tijd is. Op bepaalde momenten moest ik wel toeslaan, maar toen had ik daarvoor de wapenen geoogst. Het pad naar het menu is dus stilte en aanvaarden, vragen om het dubbele kruis. Maar dan houdt hij zich stil en probeert het bloed onder je nagels vandaan te trekken door magnetische herinneringen, van mensen die zich doodstil houden als anderen voor hun ogen worden vernietigd. Hoe kun je een kind voor je ogen laten verdrinken en dan niets doen? Hoe kun je je mond dichthouden als je medemens wordt onderdrukt, wetende dat jij de volgende zal zijn die zal onderdrukt worden als je gewoon zwijgzaam toekijkt. Wie zwijgt stemt namelijk toe. Ik kan uit ervaring vertellen dat de heilige gebondenheid niet zo werkt. Er is een duivelse stilte van onverschilligheid die verslagen dient te worden. TEDO houdt zich stil zolang hij geen geld krijgt, zolang hij niet aanbeden wordt, zolang hij niet bevredigd wordt door het materialisme. TEDO is namelijk het hedonisme, blinde en dove genotsucht. Zeer selectief is hij enorm empatisch, maar kan al snel woest worden als er niet naar zijn poppen wordt gedanst, of hij wordt dodelijk stil, oftewel onverschillig, vol leedvermaak toekijkend. Het is zijn drugs.

TEDO vreet de mens op met huid en haar, kannibaals als hij is. TEDO ziet mens en dier als lekkere koekjes. Hij heeft dan ook een zoete tand. Hij is een echte lekkerbek. Hij stelt het geduld van de mens verschrikkelijk op de proef. Het is vreselijk voor de materialistische mens om aan de klauwen en kaken van TEDO overgeleverd te worden. Bevrediging is zinloos, maar de mens heeft bepaalde noodbehoefes. Bevrediging bevredigd niet, want daarna heb je een kater. Als je teveel snoep eet wordt je afgevoerd naar het ziekenhuis. Dus waar doe je het voor? Het is allemaal illusie, en wat een mens daar wel niet allemaal voor over heeft. Als demonoloog moet je dan zien hoe mensen met van zulke gevaarlijke spinnen spelen, en wat het eindresultaat daarvan is, maar aan de andere kant heeft de demonoloog ook de taak om een soort schaakspel met zulke spinnen te voeren, in dit geval met TEDO, maar dan dus in de zin van oorlog. Het was een soort computer schaakspel, en er was glas tussen mij en TEDO. Ik moest via de computer ingewikkelde codes invoeren, stappen in het spel. TEDO reageerde daarop. Hij was een soort robot. Een technicus had hem in elkaar gezet.

Al vele jaren voer ik oorlog tegen het gespuis van Rigil Kent die de wereld zwaar behekst hebben.

Het zijn marktgeesten. Het is kunstmatig, chemisch cosmetisch, niet natuurlijk, niet authentiek. Ik zat gewoon recht tegenover een clown. Het ging hem niet om de waarheid maar hoe hij het beste mensen kon beduvelen. Ik dacht eraan hoe het Nederlandse 'dood' komt van het Egyptische duat, onderwereld, en Duaty, Thoth, de ibisgod(in) van het archief, en dat het archief, de hemelse kennis die van alles los is, zwevende boven de woeste zee, onze enige redding is. Het Engelse 'death' komt daar ook vandaan. Als een demonoloog tegenover een demoon van groot formaat zit, dan moet de demonoloog vooropstaand aan zichzelf gestorven zijn, want dit zijn dus geen grappen. Je kunt niet zomaar spelletjes aangaan met dit soort slimme, gevaarlijke demonen. We hebben het dan over territoriale oorlogsvoering, waarin je strijdt voert over grote gebieden, als een soort zeeslag. En zulke clowns kun je ook zeer zeker niet vertrouwen. Voordat de mens het weet staat de mens al tegen dit soort demonen, komen ze aan de deur, en zijn ze bij het minste of geringste omgekocht, omdat hun geestelijke zintuigen niet werken. Mensen willen het snel afrafelen, maar voor elke zet in het spel moet je de tijd nemen. Het is dus een denksport. En hemels denken is aan ijzeren spelregels gebonden, maar het is absoluut noodzakelijk om langs deze bedriegelijke, vaak zwaar gecamoufleerde, geesten heen te komen.

Een familie lid zei eens tegen mij dat hij er niet aan wilde beginnen, omdat hij er zwaar paranoïde van zou worden. Hij had het over de geestelijke oorlogsvoering. Maar we ZIJN in oorlog. Hebben we dan een andere optie ? Moeten we dan zomaar opgeven ? En het was nog wel een christen, en hij was ook aan de alcohol, waardoor hij later flink in de lichamelijke problemen kwam. Dat is altijd moeilijk om te zien. Ook had hij eens naar de drugs gegrepen, en deed veel kaartspelletjes. Maar het is oorlog, en er is een weg. Veel christenen geloven niet eens in demonen en geestelijke oorlogsvoering, ook al staat er veel over in de bijbel en worden ze ertoe opgeroepen, dingen waarvan ik ook nooit ben afgeweken. Dat hoort ook in de bijbel. Het is alleen de manier waarop waarover veel te zeggen valt. En wat doen deze dronken en aan de drugs verslaafde christenen die niet meevechten in de oorlog ? Ze doen spelletjes van spiegelkje spiegelkje aan de wand, wie is het mooiste in het hele land ? Ik heb het met mijn eigen ogen gezien. Ze gaan de oorlog niet in, want dan zou hun haar niet meer goed zitten. Deze ijdeltuigen staan de hele dag voor de spiegel, terwijl hun volk eraan gaat. Het kan hen niet schelen. Ze willen het mooiste erop komen. Liesje mag niet vies worden. Liesje's haar moet altijd netjes zitten. Ze spreken hoog proogs, een soort boers voor ijdeltuigen.

En zo hebben ze hun ijdeltuigerige roddel- en reclameblaadjes waarmee ze de steden terroriseren. Je ontkomt er bijna niet aan. Het wordt op elke hoek van de straat in je gezicht gesmeerd. Daar kun je je ellendig door voelen, maar je kunt ook teruggaan naar waar het naartoe wijst. Ieder weldenkend mens prikt hier namelijk doorheen. Het gaat om de spiegel van de gnosis, om de godinnen met de spiegels van zelfreflectie, zoals bijvoorbeeld in de Vur en de geschriften van Irad.

Er is een geheel valse romantiek ontstaan rondom de ijdeltuigerige roddel- en reclameblaadjes. Dit zijn ook weer werken van TEDO, en daarbij hoort ook de religieuze romantiek zoals we die vinden in Toronto : 'Ach Heer, kietel me nog even hier, en kietel me even daar, ja, daar ja.' Ja, ze gebruiken zelfs God als een dildo. Allemaal werken van TEDO, en allemaal voor een markt.

Het heeft de oorlog uitgedoofd. Men strijdt niet meer voor het volk. Men is op zoek naar snelle religieuze zelfbevrediging. Telkens weer waarschuwen wij dat sexualiteit een onderdeel van de demonologie, van de geestelijke oorlog dus, behoort te zijn, of het nu letterlijk of metaforisch wordt gebruikt. Bezint eer ge begint.

De ijdeltuigen dus, je ontkomt er niet aan, maar je moet het verdiepen tot de gnostische vorm. Zo is dat met alles eigenlijk. Niet ontsnappen uit de kooi, want dat is onmogelijk en bedriegelijk, maar dieper in de kooi gaan, en dan kom je vanzelf tot de sleutel. Wees dus een geestelijke boeienkoning, een geestelijke Houdini. Werp het kruis niet te snel van je af, want daarmee verlies je ook de

sleutel.

Niet door kracht, noch door geweld, maar door Ruh, richting in het Aramees.

Het begon al in Egypte. Egypte was onderverdeeld in Opper Egypte, het hogere land in Zuid, en Lager Egypte, het lagere land in Noord, in het delta gebied en Middellandse zeegebied. B'taat (Bast, Ubast, Bastet) was de oorlogsgodin van Lager Egypte in Noord, en Sekhmet was de oorlogsgodin van Opper Egypte in Zuid. Zij werden vaak voorgesteld als leeuwinen, en half leeuw, half mens. Sommigen namen de tucht van B'taat niet aan, wilden het kruis niet dragen, en zo werd zij meer en meer voorgesteld als een kat van het huis van vermaak, en verloor zo meer en meer haar oorlogskarakter. Dit schandaal was al een voorloper van Toronto, een werk van TEDO. Het is dus goed om terug te gaan tot de oorsprong van B'taat, als zijnde de b (hart) van taat (thoth, duaty, tuaty, het archief). B'taat betekent dus het hart van het archief, het hart van het hemelse woord, of het hart van de ibis, of van de orkaanvogel.

De nacht na de droom over TEDO had ik een droom over de komst van de oorlogsgodin B'taat, en zij raakte in gevecht met de spin. Het was een woeste oerkracht van de natuur die geopend werd, en er werden ook graven geopend waarin haar leger opgeborgen zat. Toen begon zij de steden in te nemen. Zelfs in de steden waren overal zulke graven, en zij werden geopend, en haar soldaten kwamen voort. Zij was een woeste oorlogsgodin als archetype van de natuur demonologie die was onderdrukt, verkracht, verdraaid, verloochend en ga zo maar door. Ik voelde de natuur openbreken.

Het begon te stromen in Nunspeet en Ermelo. Ermelo heeft de RM wortel van de Egyptische krokodil, als de ark in de zondvloed, zoals Jeremia ook deze RM wortel heeft. B'taat nam alles in. Het was als een geestelijke natuur atoombom. Niemand kon het stoppen, en iedereen hield z'n hart vast.

Zij is de onttroner van goden.

RM is niet alleen de krokodil, maar ook de leeuw in het Egyptisch, rema, wat ook de opname betekent. Het Grieks baseerde zich zwaar op het Egyptisch. Rhema komt veel voor in de Griekse grondtekst van de bijbel, als het gesproken, profetische woord als bron van leven. Niet alleen van voedsel leeft men, maar van elk rhema woord (Mat. 4:4). En rhema moet in de mens komen. De Egyptische re wortel betekent mond, en re bracht het woord van God door de mond tot de aarde. De logos, thoth, gebruikt hier dus re voor, of ruh in het Aramees, wat ook richting betekent, en in het Egyptisch betekent het ook kanaal. Het Griekse rhema komt ook van het Griekse rheo, uitgieten. Gieten heeft in het Aramees de betekenis van het roddelen, het spreiden van geruchten, sd (st). Het komt veel voor in Leviticus, het boek van de offerdienst. Het is een natuurverschijnsel aan de voet van elk probleem, dat alles verdraaid en omgedraaid wordt. Dit zijn de voorhangsels van de tabernakel om de mens te testen wanneer hij tot de kennis komt. De offerdienst is een metafoor van de opname, waarin het ego moet doodbloeden. In de opname moet dus alles emaneren, uitgegoten worden, tot lagere vormen gaan, anders is er geen brandstof voor de opname, en geen beveiliging. Juist ook door die emanatie ontstaat er afzondering. Als de mens een profetisch woord ontvangt, dan mag de mens dit niet als een dulle bezetene gaan rondstrooien als parels voor de zwijnen, maar de mens moet zich gaan bezig houden met de architectuur. De bijbel is een roddelblad van die tijd, allemaal "dark humor", barbaarse mythologie. Het zijn duistere gezegdes, en de mens moet er mee klaarkomen. Als de mens "opgenomen" moet worden, dan betekent dit allereerst de opname tot een diepere betekenis van deze dingen. Alles moet dus in lagere vormen omgezet worden opdat er voldoende brandstof is om weer tot hogere niveau's te komen.

De Egyptische rm, ook wel de sebek genoemd, is dus niet alleen een krokodil, maar in de wortels een leeuw. Het is de woestheid van het profetische woord wat zich niet onderwerpt aan menselijk

gezag. De krokodil, als nijlwezen, is een beeld van diepte wat helemaal leidt tot deze woeste bron van de leeuw. Het is de emancipatie van de vrouw, van de godin. De mens leeft dus niet alleen van voedsel, maar ook van de oerborst, de oerbron van de oergodin. Hiervandaan, vanuit het diepe Afrika, stroomt de melk, wat zich vertaalt in de Nijl. Het is de levensader van de aarde. Woorden in het Egyptisch werden van beide kanten geschreven, en ook op verschillende manieren, zoals (se)bek ook keb kon zijn. Het laat de verbinding zien tussen K en B. B is de diepte, de vermindering, waardoor K opgewekt wordt, de tegengestelde kracht, de verandering, het moment van de opname, de tussenstappen (kau), de voorbereiding, vandaar dat deze twee letters ook zijn samengevoegd in de Aramese ark, de K-B, kebu. Seb-bek is geb op verschillende manieren geschreven, want geb wordt ook seb genoemd. Het is dus de dubbele geb, de dubbele godin van de aarde. Dit is de dubbele leeuw. Zij wordt ook wel Aker genoemd. Het is dus het punt waarop de spiegel van de aarde is bereikt, de spiegel van de gnosis, waar ook de Irad geschriften overgaan in het voortijdse Afrika. Wil is fataal. Het gaat om de Wet, van filosofie, waardoor men zelfreflectie kan beoefenen. De Wet is dus de spiegel van de gnosis. De geschriften van Irad gaan over het geheim in het water, die de geschiedenis verdraait. Het speelt met de geheugens. Het vuil spreekt van een andere wereld. De zee is een alarm van de filosofie. Het is de immunologie van de natuur. De zee bestaat niet echt, maar is een metafoor van filosofische principes. Ook de bomen kunnen gedachten verdraaien. Zo komt het hogere door. Ook de bloemen kunnen woorden verdraaien. De natuur is van een hogere complexiteit. Door de spiegel van de wet kan het hogere geïmiteerd worden, opdat het ego sterft. De mens moet dus weer het water in opdat alles teruggedraaid kan worden. De zee kan een mens doen stoppen met het verzinnen van ijdelheden. Het directe is te gevaarlijk. Als er teveel zou komen dan zou de mens erin verdrinken. Vandaar dat de mens moet leren met zijn herinneringen te leven als door een spiegel. Het Gorgoonse monster in de Griekse mythologie kon ook niet rechtstreeks verslagen worden, want dan zou Perseus verstenen, als hij het Gorgoonse monster zou zien. Hij moest dus het monster verslaan door een spiegel. Hij kon er alleen veilig naar kijken door een spiegel te gebruiken. De dubbele godin is dus ook een metafoor voor de vrouw met de spiegel van de gnosis. Het is onmisbaar in de demonologie. De spiegel laat alle tussenstappen zien, alles wat je bent vergeten.

Het hart van het Woord is dus een spiegel van de wet, voorgesteld als dubbele godin, een leeuw. Het is het hart van de reusachtige ibis die boven de woeste oerzee zweeft, zoals we dit ook in andere bewoordingen terugzien in het boek Genesis voordat de schepping plaatsvond. Het Woord zou scheppen, en zoals we zagen zou dit door natuurlijke selectie gaan. Seb-bek of keb-bek is de mysterieuze spiegelverbinding tussen mens en God, tussen mens en kennis, waarin we eerst door het drama van de spiegel heengaan waarin alles zich vervormt tot lagere vormen, wat een absolute must is in de demonologie, anders zou alles zo verlamd zijn dat er geen schepping zou kunnen plaatsvinden. Maar zo komt men uiteindelijk tot de ware spiegel van de wet, en kan men zich daaraan hervormen. Dus seb-bek is de overgang van krokodil tot leeuw, waardoor de mens komt tot B'taat, het hart in het hart, of kern van het hart. De mens komt zo tot geestelijke kern energie.

Er is alleen natuur, een spel van spiegelingen.
Zij spelen een spel van schuld en onschuld,
een spel van goed en kwaad,
een spel van veiligheid en onveiligheid,
van oorlog en vrede,
van wijs en dom.
Alles zal uiteindelijk in de boeken komen als verhalen.
Nu is het spel nog in volle gang.
De Vur zegt dat het verhaal in de nacht sterft om plaats te maken voor het spel.
En wat voor een spel ?
Het leven is tegelijkertijd mooi en griezelig,
traumatisch, tragisch, maar ook mysterieus,
avontuurlijk en uitdagend,
onvoorspelbaar.

Er worden spelletjes gespeeld, maar de mens kan er niet bij.
De verhalen stoppen in het midden.
Er worden spelletjes gespeeld van angst, woede en depressie,
absurde, sadistische spelletjes ?
Aan de ene kant wel, maar aan de andere kant zijn het slechts weerspiegelingen,
en krijg je alle mogelijkheden en combinaties te zien.
Kan een mens kiezen, en wat is de mens ?
Alles is zo fragmentarisch.
Het is evolutie in de kinderschoenen.
De gnosis heeft bijwerkingen.

Verdwaald op de kermis, in het lachspiegel paleis.
Woest sla je dan zo'n lachspiegel in,
Maar dan vliegen de scherven je aan,
en dan is er overal bloed.

En dan sta je ineens voor de grote natuur spiegel van de onderwereld,
de zee van de onderwereld, waar grote vogels komen om zielen op te pikken.

Als er dingen in ons leven verkeerd gaan, dan kunnen we stellen :
'Dit heeft de natuur gedaan, maar het is verkeerd door de lens heengekomen.'
Wat er dus werkelijk is gebeurd wordt achtergehouden.

Daarom moet de mens terug door de natuur spiegel voor een 'oh ja' moment.
De lagere natuur maakt fouten, maar de hemelse natuur maakt geen fouten.
De oh ja momenten duren vaak kort, maar sommigen kunnen lang doorbrommen op de achtergrond.
Het verhaal sterft in de nacht, en dan is men weer in het spel.
Het is geen tijd om met pensioen te gaan, maar ons is wel een eeuwige sabbath beloofd wanneer de
natuur mysterieën zich zullen openbaren. Deze mysterieën liggen diep gecodeerd in de Vur en de
Bilha, in de tweede bijbel, en ook in de bijbel en de Egyptologie.
Er moet een commentaar komen op de natuur, op wat om ons heen gebeurt.

Het verhaal sterft in de nacht.
Er worden boeken dichtgeslagen en personages weggekapt,
en dan gaat het verhaal verder in een ander boek.

Het is altijd mijn vraag : Welk boek moet ik nu lezen ?
Waar gaat het verhaal nu verder ?
Want ik wil niet bij de drama blijven hangen, zoals de Vur ook zegt :

Deze zeeën zijn te groot,
Deze zeeën zijn onoverbruggelijk,
Deze zeeën zijn eindeloos,
Er is geen doorkomen aan,
Tot de baarmoeder zullen zij gaan,
Van herinneringen geen sprake
Zij vertelt een verhaal,
Zij blijft niet bij de drama hangen,
Het gaat altijd weer dieper (De Vur 126 in het kort)

Alles is waardevol.
De Vur noemt 'de kaarten van het trauma'.
Dezen zijn belangrijke sleutels in het spel.
De Vur geeft aan dat zij boeken openen en deuren van de hel sluiten (41:5).
Alles zal dus duidelijk worden, en je zal de noodzaak van de moeilijke dingen en herinneringen van je leven inzien, omdat het sleutels zijn tot verdere doorgang.
Als we iets hemels hebben ontvangen, een bepaalde gave of de heilige gebondenheid, dan wil dat niet zeggen dat we dan ineens in fluweel worden gewikkeld en onaantastbaar zijn geworden. Neen. Dan begint het pas. Dan worden we de wildernis ingezonden. We worden dan uit de comfort zone getrokken waar we waren ingedut. Dan begint het spel.

Hoe groter de opdracht, hoe groter het plan, des te groter de voorbereiding, des te groter het lijden, het offer.

Er is in de Vur het mysterie van de ontkenners, zij die je niet serieus nemen, zij die zich niet in je kunnen verplaatsen, en misschien niet eens naar je luisteren. Zij spreken een andere taal. Ze ontkennen zelfs als er harde bewijzen op tafel worden gelegd. Veel mensen zitten zo in elkaar. Het is een bepaald geloof. Zij hebben hun eigen taal, hun nachttaal zoals de Vur het zegt. Zij slapen en zijn in hun eigen droomwereldje.

Wanneer het sap de takken raakt zal de morgen niet komen,
Alleen de nacht is daar
Zij kan de nacht niet verstaan,
Zij maakt haar eigen nachttaal, tegemoetkomende tot het verhaal
Haar nachttaal kent niet, en zal nooit kennen,
Zij schiep dit mysterie eens in een wonder,
De nacht dompelt altijd onder,
Voelen kan het niet, maar het heeft haar eigen zintuigen,
Die stadse kennis is niet voor haar (41:11-13)

Dit mysterie wordt verder besproken in Boek 113. Het begint met de woorden : 'Ik schiep u in een paradijselijk mysterie'
De nachtplanten hebben het nooit verstaan,
En het zeewier heeft het nooit geweten,
Zij gaan alleen in cirkels,
Maar zij komen nooit aan
Oh nachtplant, wonder van het bestaan,
Het zeewier zal altijd ontkennen,

Oh nachtplant, het ijzer van het hart komt u altijd binnen,
Maar u raakt nooit aan,
Nog steeds bent u het wonder van het bestaan
Oh nachtplant, zee van de eenzamen,
Groeïende zo diep,
Nooit zult u het geheim aanraken,
Maar voor altijd dichterbij komen,
Het omcirkelen van het wonder,
Wat u zelf bent
Nee, de schepping kennen zij niet,
Zij leven alleen in hun eigen verhalen (De Vur 113 in het kort)

Want als er niet naar je geluisterd wordt, en je wordt niet serieus genomen, en alles wat je hebt meegemaakt wordt ontkend en gebagatelliseerd, dan word je eenzaam. Dan voel je je alleen op de wereld, en veel mensen voelen zich zo, voelen zich onbegrepen en verkeerd begrepen, verkeerd uitgelegd, en ze zijn moe geworden van alle leugens en verdraaiingen en daardoor stil geworden. De mensen om hen heen hebben geen zintuigen, leven langs elkaar heen, hebben hun eigen codes en taal, leven in hun eigen verhalen, en zijn zo xenofobisch. Ze communiceren op een hele andere manier, door raadselen, cryptisch. Ze kunnen geen direct contact maken. Dat is te moeilijk voor hen. Ze kunnen niet rechttoe rechtaan spreken. Dan komt het te dichtbij en wordt het te persoonlijk. Ze willen zichzelf niet kwetsbaar opstellen. Ze zijn paranoïde. Het zijn planten, nachtplanten. Het is zeewier. Ze zijn de verdrinkenen. Ze konden het leven niet aan.

Ze hebben geen draagvermogen, en daarom bagatelliseren ze alles. Ze kunnen de harde waarheid niet aan. Het is een grote tragedie.

Vers 4 zegt : Zij trokken u tot de dieptes van de rivier,
En op uw vragen was geen antwoord,
Zij vertelden u verhalen om u af te leiden van het geheim,
Zij cirkelden om uw hart als bijen die de honing bewaakten

Ze kunnen het geheim niet dragen, ze kunnen de kennis niet aan, en daarom zoeken ze de nacht op en het water. Het is heel tragisch en ieder mens draagt deze realiteiten in zich of bij zich, want er zijn altijd meerdere entiteiten in en rondom de mens, en de mens is altijd weer onderhevig aan parallelle realiteiten, waardoor dit soort onverklaarbare dingen gebeuren. Maar de Vur stelt dat met dit verschijnsel er spelenderwijs mee omgegaan moet worden, in de vorm van de vrouw met de witte laarzen. De Vur stelt in vers 9 dat het witte voorkomt uit het zwarte, uit de nacht, met het nachtzicht in haar manden. De bloemen cirkelen alles in dit spel, opdat het nachtzicht voortkomt.

Het geheim wat bewaakt moet worden staat in vers 14 en is ook de reden dat de nachtplanten en met name het zeewier zo zijn zoals ze zijn.

Ik schiep u in een bloem vol honing,
Met een honingkroon op uw hoofd,
De nachtplanten hebben het nooit verstaan,
En het zeewier heeft het nooit geweten,
Zij gaan alleen in cirkels,
Maar zij komen nooit aan

Natuurlijk moet dit geheim bewaakt, en natuurlijk moeten indringers van het geheim afgeleid worden. Daartoe zijn de nachtplanten en het zeewier. In het boek is het zeewier nog wel verder heen dan de nachtplanten, dat de nachtplanten zelfs nog de zielen moeten redden uit het zeewier, maar

alles leidt dus tot de bloemenvelden van de nacht die het nachtzicht dragen. Er zijn dus verschillende lagen van verschillende intensiteit rondom het geheim.

Bloemen van de nacht,
Uitgestrekt tot grote pracht,
Hun uitgestrekte velden dragen het nachtzicht,
Allemaal in cirkels (:10)

Er is in het boek ook nog een andere groep van bewakers van het mysterie : de vuile paarse bloemen.

Ik schiep u langs de waterkant,
Tussen vuile paarse bloemen,
U verstond de boodschap niet (:3)

Zij hebben ook hun eigen boek in de Vur, boek 109.

1. Vuile paarse bloemen groeien langs de kant van de grote rivier,
Met vuile gezichten staren ze ons aan,
Bedeekt met modder

2. Zij zijn één met de natuur,
Zo is het altijd geweest

3. De brug over de rivier komt nooit aan, maar leidt ergens anders heen,
In het midden heerst altijd de mist,
Deze twee landen kennen elkaar niet,
De brug heeft hen nooit de waarheid over elkaar verteld

4. En vuile paarse bloemen groeien aan de waterkant,
Met hun vuile gezichten kan het hen niet schelen,
Ze bewaken het mysterie,
In de rivier verdwijnt alle tijd

Zij zijn uiteindelijk degenen die je hebben gestort in dit mysterie :

Ik schiep u langs de waterkant,
Tussen vuile paarse bloemen,
U verstond de boodschap niet
Zij trokken u tot de dieptes van de rivier,
En op uw vragen was geen antwoord,
Zij vertelden u verhalen om u af te leiden van het geheim,
Zij cirkelden om uw hart als bijen die de honing bewaakten (113:3-4)

Paars is ook de kleur van de slaap. Ze trekken de mens niet alleen de nacht in, maar ook in het water. De mens moest dus ook tegen zichzelf beschermd worden.

De mens nam van de honing, en begon dit allemaal te dromen (113:18). De mens nam dus van het geheim, maar het moest tegelijkertijd beveiligd worden. Boek 109 stelt dat in de rivier alle tijd verdwijnt. Dat wil zeggen dat de mens totaal geen macht heeft over tijd. Boek 113:5-6 stelt :

Een boodschapper was tot u gezonden, maar u begreep hem niet,

Hij stak u
U probeerde hem om te kopen met bergen goud,
Maar onverbiddelijk bleef hij steken,
Want het is de belasting van het raadsel

Dingen duren dus zo lang als het moet duren, want de tijd is verdwenen in de rivier, en er hangt ook een mist boven de rivier in boek 109 die ervoor zorgt dat beide kanten van de rivier elkaar niet kunnen verstaan. In de Vur wordt dit mysterie uitgelegd als belangrijk, opdat dingen niet te duidelijk worden, en er zo niets vastgroeit. Er moet dus wel verscheidenheid zijn, variatie, zelfs tot het punt van het grote misverstand, anders zou alles verloren zijn. Dit is dus een natuur mysterie van zelf behoud, een overlevings strategie.

Boek 42 zegt hierover :

Het moet vooral vaag blijven,
Als je het te duidelijk maakt, raak je er in opgesloten,
In vaagheid kun je altijd door blijven groeien,
En kunnen de betekenissen veranderen
Dit is de vaagheid van de bloemen,
Zij spreken, maar zij worden niet gehoord,
De planten verstaan het niet,
Zij hebben hun eigen leven
Zij vangen alleen fragmenten op,
En geven er hun eigen betekenis aan,
Hoe meer woorden je gebruikt,
Hoe meer je ook weer versluiert

Hoofdstuk 46. Het Scheppings-mysterie in de Vur

De Vur stelt in boek 109 dat de brug over de rivier nooit aankomt, en dat de brug hen dus nooit contact laat maken en hen nooit de waarheid over elkaar verteld. Het is een te groot mysterie. In het midden van de brug heerst altijd de mist, en de brug leidt hen altijd ergens anders naartoe. Contact tussen de twee kanten van de rivier is onmogelijk. Alles zou namelijk vastgroeien als dat zou gebeuren, alles zou dichtlopen. Daarom bedriegt de natuur, telkens weer. En dat moet ook wel, want anders wordt het te duidelijk, te omlijnt, en kan er niets meer bij, en dan zou alles verlamd raken. Een paar boeken verder, in boek 112, de Brug, gaat het speciaal over dit verschijnsel. Er wordt gesteld dat beide kanten van de brug in oorlog waren en zouden vergaan. Er zou alleen leven mogelijk zijn op de brug, maar in de mist ergens in het midden van de brug daar is geen tijd en daar verlies je alles. Er zijn daar witte bloemenvelden. Je kan de ander nooit bereiken. De ander is een

illusie, en die illusie ontstaat in de verte. De mens fantaseert slechts over de ander, maar daar blijft het bij, en fantasieën kunnen diep gaan. Het zijn natuur mysterieën, sluiers, want het geheim wordt bewaakt, waar het gehele boek 113 over gaat, de Nachtplanten. Het zijn personages die telkens weer terugkeren, en ze vormen verschillende laagjes rondom het geheim. Alles begint met de vrouw met de witte laarzen, en alles eindigt ermee. Daarin wordt de schepping van de mens gesteld, als sluiers. De mens werd geschapen in een bloemenveld, en de bloemen moesten een dans opvoeren, als sluiers om het geheim. De mens werd geschapen tussen vuile paarse bloemen, aan de waterkant, en de mens verstond de boodschap niet, en mocht de boodschap ook niet verstaan, want daar was het nog geen tijd voor. Het was nog niet rijp. De mens was nog niet rijp. Dat is het scheppings mysterie van de mens in de Vur.

Ik schiep u in een bloem vol honing,
Met een honingkroon op uw hoofd (113:14)

Maar de mens moet de honing leren kennen, en het mysterie wat hem schiep, voorgesteld als een vrouw met witte laarzen.

7. In Mij hebt gij het antwoord,
Ik ben Degene Die u leidt,
Ik ben Degene Die het loon uitkeert na de belasting

8. Ik ben Die de witte laarzen draagt,
Na de grote witte oorlog

9. Nu denkt u misschien : Wat zijn de witte laarzen ?
Ik bracht het witte uit het zwarte,
Ik draag het nachtzicht in mijn manden

Het is het mysterie wat de nacht doet overgaan in de morgen. Al die personages van de natuur zijn nodig. Het boek stelt :

Zij doen de harten sneller kloppen,
Zij doen de nachtdans,
En sluiten de rij (:12)

De mens ontwaakt tussen vuile paarse bloemen.
Zo begint het leven van de mens.
Het zijn de onverschillige pestkoppen, en een mens die dat nog niet zo snel doorheeft, zal ontwaken tot dit feit snel genoeg.
Hun gezichten zijn bedekt met modder.
Zij zijn van de natuur en bewaken het mysterie.
Met vuile gezichten staren zij naar de mensen.
Zij zijn intens gekeerd tegen deze mensen.
Zij zijn vies van deze mensen, want deze mensen zijn niet van de natuur.
Ze zien hoe deze mensen hun steden bouwen, en hoe onwetend ze zijn.
De vuile paarse bloemen zijn niet onwetend, maar onverschillig.
En dan trekken ze de mensen de rivier in, en de mens wil naar de andere kant van de rivier.
De mens wil de brug vinden, want de mens leeft aan zijn kant in een grote oorlog.
De mens wil contact maken met de andere kant.
Als de mens dan uiteindelijk de brug vindt, dan komt de mens in een mist waarin hij alles moet verliezen. Maar uiteindelijk leidt deze mist tot de witte bloemenvelden op de brug, een groot mysterie. Boek 107 stelt dat dit het komen tot de gelijkenissen is.

Door het dal van de witte bloemen velden,
Komen wij tot de gelijkenissen,
Dit boek is er vol van,
Zij strijden allen om het boek van het witte bloemen veld (:5)

Dit wordt de grote witte oorlog genoemd, die de vrouw met de witte laarzen, als natuurverschijnsel, heeft gewonnen. In boek 13, de Witte Roos, wordt in vers 8 gesteld dat dit de dansen zijn van het slaaplied. Het zijn de noodzakelijke rituele dansen die nodig zijn voor ontwaking, wat gesteld wordt in boek 111, de Ontwaking, over de witte bloemenvelden. Het zijn de natuur dansen die wij moeten leren. Dit is het scheppings-mysterie van de Vur. Niets ontstaat zomaar, en niets blijft zomaar bestaan. En toch ontstaat en bestaat alles spontaan, vanwege het wonder van de kennis, het wonder van de Vur. In boek 86, het Halssnoer, gaat het over degene die het slaaplied zingt.

Er is een jacht op alles wat niet in het verborgene leeft. Daarom moet de mens tot het verborgene gaan, waarvoor in dit boek het beeld van de kasten wordt gebruikt, waar de boeken zijn. Het rode is de kleur van de verhalen, en de ik-persoon vraagt aan degene die het slaaplied zingt hem daar naartoe te leiden. Dit is een ander mysterie in het paradijs beschreven door de Vur, het moment waarop alles achter glas gaat, wat het mysterie van de vrouw met de rode laarzen wordt genoemd. Alles gaat dan in de boeken, en het spel sterft dan.

20. Leidt mij tot het rode, door de ruiten heen, dieper in de kasten.

38. Het rode laat de gezichten van het verleden zien ... Ze klutst de tranen tot zaad ... Door diepe misleidingen weten ze elkaar te winnen, door verlokkingen ... Zij verbergen hun waarheden tussen raadsels en verhalen ... en vinden elkaar terug op verborgen en afgelegen eilanden ... kundig bouwden ze hun muren ... maar elkaar bedrogen hebben ze nooit ... Ze spreken waarheid tot elkaar, goed verpakt ... Spreek tot mij in raadselen, in verhalen ongehoord ... leidt mij door de wildernissen van het leven, waar zoveel oren klaar staan om ons te vereten ... Spreek tot mij in verhalen en gedichten, door omwegen ... We moeten eerst onze wereld bouwen ... Ik voel je hand door je verhaal

Hier worden dus de tranen tot zaad, waardoor er een nieuwe natuur ontstaat.

39. Ik heb u veel te zeggen, maar ook raadselen heb ik gegeven.

40. Ik heb u rust gegeven, een eeuwige rust. Ik heb u verteld over bomen en struiken, en hun geneeskrachtige werkingen.

41. Ik heb u geleid tot de ramen, en de visioenen. Gij zijt vrij.

42. Ik breng boodschappen van verleden tijden naar boven, en ziet, zij borrelen en dragen genezing, kennis en kracht. Ik spreek tot de bergen en de heuvelen, en zaad dale op hen neer tot nieuw gewas. Een nieuwe schepping zal komen, geheel nieuw.

43. De duidelijke zin van het woord zal hersteld worden, en de taal.

44. Mijn woorden zijn kracht en kennis, als het rode dat van de heuvelen druipt.

45. Zij was het dan die sprak : Laat dan de kinderen los, want gij kunt ze niet dragen. Bouwt dan de brug, opdat zij eens kunnen volgen, en zij niet vergaan. Zij leidde tot het Rode.

46. Zo is dan haar boodschap vol met raadselen.

47. Ja, nieuw bewustzijn zal als een golf over u komen.

48. Zaliger zijn zij die tot het huis der bergen komen.

49. Zij die komen hebben verheerlijkte zielen niet achtergebleven in het huis der pijlen. Zij zijn

door het huis der rollende stenen gegaan, en nu zijn zij op weg naar het heilige, waar zij leven van de rode sappen.

Er zijn dus ook weer momenten waarop het verhaal weer sterft en de mens wordt teruggeworpen in het spel. Vandaar dat de mens niet slechts verhalen, maar ook de filosofie moet leren kennen. Dit is een heel traag en moeizaam proces, want er zijn momenten waarop de herinnering weer sterft en alles weggewassen wordt, als door de golven van de zee. De Vur stelt dat alles zal wegglijden uit de handen, maar dat het op weg is naar het hoofd. De mens moet de honingkroon leren kennen.

Zoals boek 84 stelt, Wilde Honing, wordt de honing zwaar bewaakt door spot. Het zijn de hogere natuurkrachten die tot de mens spreken. De tijd is ongrijpbaar.

Natuurlijk wijst het rode op het mysterie van bloed, maar het is veel meer. Het zijn verhalen, en het is het paradijselijke mysterie van de vrouw met de rode laarzen. In boek 84 wordt gesteld dat het vele bloeden alles roze maakt, en de bloedende morgen wordt tot een bloemenveld, waardoor er honing is na een wilde nacht. Bloed staat nooit op zichzelf maar vertelt een verhaal, en keert terug tot de bloemen, totdat het roze is en honing voortbrengt. De rivier van bloed leidt tot het bos (:30).

In boek 27, het Sieraad, wordt er gesteld dat roze de depressie is, als een roze jurkje, en het wordt 'zacht zicht' genoemd, als de eerste openbaring. Het is namelijk de eerste stap in het loskomen. Het is het begin van de bewustwording van de natuur. Het is het steken van de wesp, totdat dingen geopend zijn en op hun plaats zijn gekomen. Het is het ordenen en rangschikken van de natuur.

Boek 115, de Regen, stelt dat wij door die wespenzeeën zwemmen en nooit de overkant zullen bereiken. Er is namelijk geen overkant. Het is hetzelfde principe als van de brug, dat er alleen leven op de brug is, en dat de landen aan beide kanten zullen vergaan. Telkens weer zuivert het rode het roze. Het spreekt een andere taal. Het ware, zuivere roze van de natuur is dus het geheim van de wespen. Zij zijn de wachters van het geheugen in de Vur (27:4).

Boek 67 gaat over de roze bloemenvelden, die een strenge etiquette hebben. Het is daar waar bloed tot bloemenzaad is geworden. Boek 46 stelt dat het het geheim van de vruchtbaarheid is.

Boek 22, het Beroemde Schilderij, zegt hierover :

1. Ze was een bloederige wond in mijn hart.
2. Ik kon haar niet doorzien, maar soms in flitsen was alles duidelijk.
3. Ik begeerde haar te kennen. Zij was mijn innerlijke wond. Het was een vruchtbare plaats, als de tuin rondom mijn huis in mijn gedachten.
4. Die tuin was roze, sprankelend. Ze stond daar met boeken vol gedichten.
5. Ik kon mijn gedachten niet keren. 'Lees eruit voor,' zei ik. Maar ze zei niets. De wond was te waterig om iets te zeggen. Alles wat ik greep sijpelde weg.
6. Ze draaide langzaam rond als een ballerina, verspreidende lichte, zachte muziek, als op de achtergrond. Het was niet eens goed hoorbaar, maar ik leek er rustig van te worden.
7. Het greep mijn hart, en liet mij een gat in de tuin zien.

We moeten nog steeds onthouden dat het een slaaplied is. Het is een roze tuin. De Vur zegt dat zoete waarheid dwaalt in 't hart van de diepte. (7:10) In boek 34, de Lijn, stelt de Vur dat de honing leidt tot de oer oceaan. Het roze leidt uiteindelijk tot het spiegelend roze, de zelf reflectie.

De boodschap is dus niet overbruggen, maar verdiepen, dan kom je er vanzelf. Het scheppingsmysterie, de vrouw met de witte laarzen, staat in boek 113 tussen het gebalk van ezels in een veld waar struisvogels rennen. De nachtvlinder sprak hierover, en er werd gesproken over het wonder van de eland.

Het gebalk van ezels in ons leven krijgen we geen hoogte van, maar het is het scheppingsmysterie, ook de wegrennende struisvogels die altijd hun kop in het zand steken. Alleen als je daar goed naar kijkt en het op waarde schat kun je leren van de eland, wiens gewei spreekt over het vastwortelen van dingen in het hoofd.

De nacht is een kokon. Let goed op wat uit de nacht komt en verhalen vertelt. Het is de boodschap van de nachtvlinder.

Hoofdstuk 47. De Rode Planeet en de Vurische Natuur en Cultuur

De rode planeet,

Ik rende door een prachtig natuurgebied, wijduitgestrekt, waarin ook natuurdorpen en natuursteden waren. Maar dit gebied werd bestuurd door mensenapen van de onverschillige stilzwijgendheid. Aan de andere kant van de planeet lag het Vur gebied, maar dit was afgezonderd door grote hekken. Er was een oorlog op de rode planeet : de Vurischen tegen de mensenapen. Ik heb vaker zulke dromen gehad. De mensenapen leken heel erg op mensen, en ook mijn ouders waren in die dromen mensenapen, totaal onverschillig en stilzwijgend over het leed wat ze anderen aanrichtten.

Ik rende door een woonwijk. Er stonden allemaal prachtige huisjes, en er leefden hier heel veel mensen van de Vur, hele technische, gastvrije mensen met empathie, open mensen, maar zij werden onderdrukt door de mensenapen, en de mensenapen zaten achter mij aan. Het was hier een prachtige buurt. Ik rende naar het ouderlijke huis, een vrijstaand huis in de droom, met verschillende etages.

De Vur mensen in de woonwijken waardoor ik rende waren kunstenaars, schrijvers, uitvinders, hele creatieve mensen. Sommigen waren beeldhouwers en hadden prachtige beelden gemaakt die in hun huizen stonden of in hun tuinen. Er gleed een heel veilig gevoel over mij, ook al zaten de mensenapen achter me aan. Ik was niet bang voor hen. Ik rende langs het dorp, langs het centrum, en daar zag ik ergens aan de rand mijn moeder mensenaap lopen. Zij zag mij en kwam achter mij aan en riep : 'Twintig minuten geleden is de Heilige Geest over me gekomen !' Ze probeerde mij in te halen, maar ik werd opgenomen door een wind boven het centrum, en kon vliegen, zoals ik dat vaak kan in mijn dromen. Er was een rode bal om mij heen om mij tegen haar te beschermen, tegen haar kleverige, plakkerige, grijperige energie, tegen haar geklaag.

Ik ging toen naar het ouderlijk huis, waar mijn vader mensenaap op de bank zat. Ik schold op hem, roepende hoe de mensenapen hun materialen in kinderen stoppen om die kinderen onder hun invloed te houden, te traceren, enzovoorts. Ik riep dat sommige kinderen niet tegen die materialen kunnen, of hij daar weleens over na had gedacht. Er kwam toen in mijn hoofd op dat hij wel eens zijn excuses had aangeboden, maar hij streed niet tegen het bewind van de mensenapen. Geestelijke oorlog was iets waarover niet gesproken werd. De mensenapen kwamen achter me aan, en hij deed verder niets. Hij zat daar maar, stilzwijgend. Ik riep dat het pure kinderhaat was, en kindermoord.

Ik had even wat herinneringen dat de mensenapen altijd achter me aankwamen, en dat ik langs de gordijnen allemaal etages hoger moest in het gebouw van het ouderlijk huis, en dan moest ik allerlei trappen oprennen, heel gehaast, en door deuren heen, en door gordijnen heen, om op zoek te gaan naar de trap voor de volgende etage, om zo helemaal naar het zolder te gaan. Maar het drong allemaal niet tot me door, omdat er een rode bol om me heen was, en mijn woede was veel en veel groter dan mijn angst. Ik zweefde gewoon door de etages heen, en de tijden begonnen te veranderen, en het was ineens nacht. Ik wilde zien of er ook nog een extra trap was op zolder naar misschien een nog hogere verdieping, en het leek alsof die trap tegen het schuine plafond aanlag, een witte trap, maar het was heel subtiel, en ik zweefde gewoon door de trap en de muur heen, en toen was ik op het dak, en vloog ik naar beneden. Er stond daar een apparaat en ik begon het te bedienen, en ik hoopte maar dat mijn mensen apen ouders er niet wakker van zouden worden, maar toen begonnen weer de tijden te veranderen, en het was ineens weer overdag, en het was een prachtige dag, en iedereen was bezig. Plotseling keek ik omhoog. Ik stond aan de voorkant in de tuin of in het huis, of ik kon dwars door het huis heen kijken. Maar ik zag een enorm ruimteschip neerdalen, donkerkleurig. Het was echt een reusachtig ruimteschip, en ik vroeg me af of ik sliep of wakker was. En ik dacht moet ik nu rennen of gewoon stil blijven staan. Ik was niet bang, maar ik had wel in mijn achterhoofd dat als het op m'n kop terecht zou komen, dan zou ik in de vuurzee vergaan. Het kwam vlak voor mij neer, en er leek iets van een vuurlinie voor me te zijn, maar het deed me niet. Ik vroeg me ook af of het wel echt vuur was. Ik stond toen ineens boven op het ruimteschip alsof het een hele grote boot was. Ik zag een jongen van het schip, en ik kon dwars door zijn hoofd heen kijken. Hij had een soort tekenfilm-haar, maar plotseling was zijn hoofd een woeste chaos, maar het was heel mooi, als van de natuur. Het was een soort dimensionale poort geworden, en het was een hele speciale soort wit, heel zacht en diep, en er verschenen wat andere kleuren in, als flitsen. Het ging heel snel, als een storm. Toen kwam de jongen ook in een rode bal. Het was een ruimteschip van de Vur. Het was een natuurschip.

Ook de Vur spreekt over de rode planeet en de rode bal, het rode zicht, als een ervaring waarin alles om je heen tot verhalen wordt, tot een tekenfilm. De rode bal is een ervaring waardoor je van alles wordt losgerukt, losgeschud, door een enorme chaos als eerst, of een trauma, waardoor je allereerst je oriëntatie verliest. Het is als een soort dimensionale lift. Het rode is een studie onderwerp in de Vur wat telkens weer terugkomt. Boek 9 gaat uitvoerig over deze rode energie vanaf vers 20 :

20. Wij moeten het rode pad volgen. Wij moeten aangesloten raken op deze rode energie. Het is een nieuwe bio-energie die ons los moet maken van spier-energie. Wij gaan dus leven vanuit veel hogere energie.

21. In de rode energie ontstaat een geheel nieuwe wereld van Zorg en Tucht, die dieper gaat dan stadse liefde en genade. Wij mogen ons uitstrekken naar uitstortingen van de rode bal, van de rode planeet.

22. De rode energie zal een nieuw medicijn zijn voor de mensheid. Wij mogen tot een zekere graad genezing ontvangen door de rode energie, door erop aangesloten te worden. Deze energie zal het verstand ordenen, tot een hoger bewustzijn brengen, ook het hart. Het zal nieuwe kanalen leggen in de hersenen, en in het hele lichaam, waaruit een nieuwe gewoonte van energetische beweging zal komen, en het lichaam zal op een andere manier geladen en gespannen zijn. Het zal komen door rode flitsen en vonken, die alles zullen ordenen. Ook zal het oog gaan kijken door de rode energie.

23. Dit is dus de paradox tussen nachtmerries en dromen. We moeten hierin de patronen zien te ontdekken, want het zijn onze pijlen in de eeuwigheid. Onze pijlen zullen niet diep doordringen, wanneer zij geen nachtmerries bevatten, wanneer zij niet eerst heel diep in onszelf zijn gegaan.

Ook boek 123, de Lift, gaat over de rode bal :

123. DE LIFT

1. Wie ben ik in jouw fantasie ? Je kan me maken en breken. Als je de wereld wil veranderen, dan moet je eerst je gezichtspunt veranderen. Je bent in een rode bal.

Hij wilde de planeet rood maken.

Het was zijn eigen spelcomputer.

2. Al deze rode bloemenvelden, zo betoverend.

Wanneer je er naar keek, werd het blauw en wit, en het gaf je nieuw uitzicht, het zicht van illusie. Ze brachten nieuwe gevoelens.

Hij moest een tocht maken door deze bloemenvelden, naar de uitgang.

Hij kende de gevaren van deze bloemen, die zich keerden tegen alle verraders.

Hij zou geworpen worden in een meer van vuur, maar hij zou de overkant bereiken,

Waar hij het rode zou delen

3. Hij wilde een goede gids zijn, hen vertellende over de rode geheimen,

Hij had de cassette in zijn hand, een spel uit een winkel,

Maar hij koos ervoor het spel in een oorlogspel te veranderen,

Hij wilde meer avontuur, en de gevangenen uitleiden.

4. Ze vertelde hem niet wie ze was, maar ze zei dat ze hem kon helpen.

Een rood boek lag voor hen.

Plotseling ontwaakte hij, badende in zweet. Wie penetreerde zijn hoofd ?

5. Laad het spel weer op. Ik val weg van je verstand, maar niet van je hart.

Ik raak mijn herinneringen kwijt.

6. De cassette draait met de stem van de nieuwslezer,

Diep in de rode zee.

7. Dit is waar deze bloemenvelden naar leiden,

Nee, er is geen uitgang,

Het zal uiteindelijk reiken tot het rode

8. Hij moet de tocht maken om een slager te worden,

Want hij voelt alsof hij vee is

9. Het regent bloed, het regent het rode.

Hij kijkt naar de rode ballon,

Het was een soort pomp, een lift

10. Moeder was een nachtspeeler,

Marcherende om je terug te brengen tot de rode regen

Deze terminologie wordt ook verder besproken in de Tweede Bijbel. Zodra je dingen van een

andere en diepere kant leert te bekijken, in het rode zicht, kun je het archiveren. Het gaat dan waarde krijgen, en functie. Wat was het moeilijkste moment van je leven ? Daar stroomt het uit voort. Dat wat je leven totaal op de kop zette, waardoor je kwam in een rode bal, afgezonderd van de rest. Het is een rode bal in de natuur. Alle Vur mensen worden door zulke rode ballen opgezogen. Het is een natuurverschijnsel. Het is een bal van vele laagjes rode energie die dan nieuw beeld gaan vormen, nieuwe ervaringen, waardoor je deel krijgt aan de Vurische natuur en cultuur op de rode planeet. Juist dat wat de mensenapen je hebben aangedaan door je zo te terroriseren zal de poort zijn waardoor je in de rode bal komt. Ze hebben dus hun eigen graf gegraven, en het kwaad werd ten goede gedacht. Wie een kuil graaft voor een ander, valt er zelf in, en voor de ander is de kuil slechts een poort.

Boek 66, het Roofdier, zegt hierover (in het kort) :

De nieuwe golf van subtiele energie,
Zij overspoelen de tuinen,
Zij brengen het rode zicht,
Het bloed in de nacht
Zij spreekt van wonderen,
Van beesten verslagen,
De golf overspoelde haar ook
Het bloedt hier in de nacht,
De verwondingen gaan diep,
Totdat wij ook door de golf worden overspoeld

Zij komt vanuit de diepte,
Zij spreekt het helende woord,
Van de honing komt Zij
Wij hebben het morgenrood bereikt,
Het spreekt nu tot ons,
Als het rode zicht,
Zoveel bloed in de nacht,
Van beesten verslagen

Hier kunnen wij onze woningen bouwen,
Zo diep onder de grond,
Nu het beest is verslagen
Wanneer zij brult knappen hun oren,
Dan breken de ramen,
Een grote uittocht uit de stad

Zij leidt hem tot het rode zicht,
Het rode pad uit de stad,
Tot bossen zal zij hem trekken,
Tot de wildernis zal zijn eer uitstrekken
Zij bekleed hem met sieraden,
En kroont zijn hoofd met kennis,
Vurig zal zij hem aansporen tot goede werken
Tot de oorlog doet zij hem ontwaken

Zijn wapens zijn moed en goede werken,
Zij voedt hem op in tegenstellingen,
In de diepte van het Woord troont Zij,

In de diepte van de Kennis heeft Zij Haar woning,
Vanuit het ijs breekt zij voort,
Een roofdier des hemels is Zij

Er is dus een grote oorlog op en om de rode planeet, wat ook weerspiegelt op aarde,
en wat opgelost zal worden in het rode mysterie van de Vur.
Het enigszins ver weg en vaag zijn van het rode, want alles is immers achter glas, in de boeken,
maakt ons creatief, en wij mogen onze creativiteit serieus nemen,
als een wachter in de nacht,
als een wapendrager.

Volgens boek 104, Rode Laarzen, is het rode mysterie zo krachtig, dat we het maar eens in ons leven hoeven te zien, en dan zal het vanzelf doorwerken in onze herinnering en alles nieuw maken. Het zal voor eeuwig in onze harten gegrift zijn, als een eeuwig visioen, zoals boek 5, het Beest stelt. Boek 5 gaat over de ervaring van het ontvangen van de rode bal, het rode zicht, het eeuwige visioen. Je voelt je zweverig, als tussen hemel en aarde, los van alles. En dan ga je leven vanuit deze rode natuur energie. Je doet misschien dingen die je niet begrijpt. Je leeft profetisch, op de golven en stromen van de natuur. Het kan niet berekend worden. Het is iets spontaans. Het is subtiele natuur energie, maar tegelijkertijd ook heel helder. Je leeft dus niet zomaar raak, maar je wordt erdoor onderwezen, door de buitenaardse natuur moeder.

Het is maar één zaadje wat je in je leven hebt ontvangen. Wees er dus zuinig op. Vanuit dit ene zaadje zal alles komen wat je nodig hebt.

Hoofdstuk 48. Het Rode Tijd Mysterie

Mensen zijn soms onverschillig. Het is een eigenaardig, nogal veel voorkomend, verschijnsel. Gelukkig is hier een pad doorheen genaamd rode tijd, van de rode planeet, want door alle onverschilligheid loopt ook een rood pad van loslaten. Dat is ook de betekenis van rode tijd :

Er is een lied over de rode tijd in de tweede bijbel, over het opgeven van bepaalde contacten voor het grotere goed, de wijdere cirkel, omdat bepaalde contacten slechts bestemd zijn voor 'één dag'. Terwijl er daarna wordt gezegd dat het einde van de dag nooit bereikt zal worden, in de zin dat je het contact altijd met je mee zal dragen op een bepaalde manier. Alles is dus in principe voor eeuwig. Daadwerkelijk dingen opgeven is dus onmogelijk. Het is abstract. Wij moeten minder worden, alles minderen, opdat de harten van anderen zullen kloppen. Alles moet dus afzwakken om plaats te maken voor andere dingen. De herinnering zal wegvagen, en de mens zal andere contacten krijgen. Het is een lied tussen een jongen en een meisje. De jongen noemt het meisje paranoïde en zichzelf autistisch, of een autistisch gezichtspunt. Zij kunnen elkaar nooit echt bereiken, maar aan het einde van het lied ontdekken ze een nieuw deel van elkaar, en de dagen gaan voorbij en voorbij. Ze komen aan op het strand van morgen. Het is dus een heel dualistisch lied.

'Rode tijd' komt wel vaker voor in de tweede bijbel, zoals in het boek 'Vergunningen van Orion', waarin de hoofdpersoon, Lars Hemmerlitch-Richter, op de Betelgeuse planeet in Orion was gekomen, en daar was een gevaarlijke soort van slangen genaamd 'de escurator slangen'. Alleen al door zo'n slang te zien zou je sterven. Maar Lars had daar een bepaald vizier voor gekregen van

Orionse biologen. Het was een helm met een kristal erin die de rode tijd kristal werd genoemd. Hij zou zo niet sterven als hij deze slangen zou zien door deze kristal, maar ze vielen hem wel aan. Ze werden uiteindelijk door Lars neergeschoten. De escurator slangen hadden huiden als krabben, en hadden ook vele rode tijd kristallen binnenin. Uiteindelijk zouden die kristallen belangrijk zijn om tot andere planeten te komen. De rode tijd kristallen waren ervoor opdat je niet ten prooi zou vallen aan de tijdshifters, de verdraaiers van tijd, zodat je niet opgesloten zou worden in de tijd. Daarom gaat de rode tijd over het leren loslaten, zodat je kunt relativiseren en het dualisme van alles in de gaten blijft houden. Zo val je niet in allerlei orthodoxe drama. Ook in de Tara van Rhodes verhalen komt de rode tijd voor als het ultieme middel om te ontsnappen uit opgelegde slavernij. Als er een ontsnapping zou gebeuren zonder de rode tijd, dan zou alles verstenen. De rode tijd zou als rode klei te vinden zijn in de diepte van een woestijn, onder de grond. Dit laat ook weer de noodzaak van woestijn-periodes zien in ons leven, waar we niet te snel weer uit mogen gaan. Het heeft een bedoeling. Daarom is de Exodus mythe ook zo belangrijk : Mozes leidde het volk tot de woestijn om het mysterie van de rode tijd te leren, wat in de slang zat, maar het volk begon te klagen, terug te verlangen naar de vleespotten van de stad. Zij waren nog steeds gevangenen van de stad, junkies van de stad, als aan een drug. Zij wilden de rode tijd niet. Zij wilden de tijd van de stad, ook al leefden ze daar in slavernij.

Ook is er een lied over de rode tijd genaamd : 'bevrozen vrienden'. Het gaat over bepaalde dingen die nooit weg gaan, die altijd bij je zijn, als bevroren in de tijd, die je ook niet uit je geheugen kunt halen, als familie, wat tegelijkertijd eng is. Je moet dan constateren dat je zelf ook bevroren bent hierin, als in een klok. Er wordt een beroep gedaan op de rode tijd. Dingen worden bekeken met andere ogen, alsof de rode tijd nu op zijn rug zit, om goede compromissen te maken. Hij komt door zijn dromen tot het wiel van de rode tijd wat stroomt en draait door de nacht, zodat ook de bevroren dingen moeten meedraaien, zodat er ook meer stilte is, en meer antwoorden. Stilte komt door dubbel te kijken, nog een keer te kijken, in plaats van direct te spreken. Als je naar iets kijkt, kijk dan nog een keer, en laat je niet bedriegen. Praten en staren tegelijkertijd werkt niet, zoals mensen die iets zien en gelijk hun mond opentrekken. Blijf de afbuigingen in de gaten houden door alleen te kijken zonder te praten, en leer de dingen van een afstand te bekijken, zodat dingen uit de verwarring komen. De mens is in de stad een gladiator van het staren en praten, van een machine, waardoor de mens een heleboel dingen niet ziet, en de mens wordt te snel boos terwijl ze helemaal nog niet weten wat er gaande is. De mens moet dus komen tot de rode tijd, en ook tot het rode spreken, de stille fluisteringen van de nacht. Woorden die wegvagen in vreemde vervoeringen, wat je geen tweede keer kan bekijken, want je bent dan een gladiator van de rode tijd, die van een veel grotere cirkel komt, waardoor het raadsel van de andere oorlog wordt opgelost in de mysterieën van de nacht. Daar gaat deze psalm over.

Als we dan een confrontatie hebben met onverschilligheid, dan mogen we dit afpellen totdat er alleen nog maar rode tijd over is. Onverschilligheid is de schil van een vrucht, de vrucht van rode tijd. Hierdoor minderen wij, hierdoor raken we los. Het is dus 'even doorbijten'. Onverschilligheid is een code, namelijk van 'het scheelt niet veel'. Mensen zijn onverschillig, om net even in een andere vibratie te komen, er net langsheen, om er net even iets anders tegenaan te kijken. Dit gaat vaak mis, maar er is in die zin ook een heilige onverschilligheid die ervoor zorgt dat we niet worden afgeleid door bijzaken en het materialisme. We moeten het heilige, hogere doel voor ogen houden. Maar er is een groot verschil tussen vleeselijke en geestelijke onverschilligheid. Dit verschil moet de mens leren, om niet ten prooi te vallen aan demonische onverschilligheid.

Wat is het verschil ? Egoïstische onverschilligheid is onverschillig naar de demonologie. Het is de gepensioneerde onverschilligheid. Zij strijden niet meer voor het hoogste goed, maar hebben zichzelf gebogen voor het materialisme. Maar juist in dit contrast kan het rode pad zichtbaar worden, en kunnen wij de sieraden dragen van de rode tijd. Het doemdenken heeft dus altijd zijn grenzen, en eindigt in het mysterie van de rode planeet, en wordt daar opgelost. De mens mag door

het mysterie van de rode tijd het hek over om terug te keren tot de Vur natuur en de Vur cultuur. Dit is een realiteit die ook op aarde mag plaatsvinden, als wij het wonder van de Vur, de buitenaardse natuur kennis, ontdekken.

Afscheid nemen doet altijd pijn, maar is nooit volledig. Je draagt zoveel voor altijd met je mee, bewust of onbewust, en dit zal zich vervormen. We moeten in de gaten blijven houden dat dit de schil is van de vrucht, maar door verdieping, het witte paradijselijke mysterie, komt de mens tot de vrucht. Dit is een bittere vrucht, en het zoete is altijd verminderend, maar opent de deur voor zoveel geheimen van de natuur.

We zien de onverschilligheid op aarde omdat het ook niet om deze vibratie gaat. Er is een diepere vibratie en het scheelt niet veel. Er ligt maar een hele dunne lijn tussen deze twee vibraties, maar het is een wereld van verschil.

De aarde is zowel in een doodstrijd als in de strijd van barensweeën. Er is maar één zaadje gegeven, omdat er maar één zaadje nodig was, zoals de hoofdman van Kafernaum zei : 'Spreek slechts een woord en mijn knecht zal herstellen.' (Lukas 7)

Het buitenaardse mysterie van rode tijd gaat ook door de bijbel heen. Denk maar eens aan de hoer Rachab die gered werd door het rode koord, en haar hoeren sieraden werden afgedaan, zodat ze deel kon hebben aan het volk van God. Ook Ezaü verkocht zijn eerstgeboorte recht voor een kommetje van het rode, om zo het pad van de mindere te gaan.

De mindere ? Echt waar ? Minder is altijd meer. Het is meer een overschakeling naar een andere vibratie en je krijgt er zoveel voor terug. De mens moet leren heilig onverschillig te zijn om zo meer aandacht te geven aan de rode vibratie van de natuur. Er moet dus een aandachts-verschuiving komen. Het blijft dus niet bij het minderen. Alle dingen zullen nieuw worden, door het rode zicht, het eeuwige visioen. Er is niks verloren. Er is alleen zoveel bijgekomen.

Hoofdstuk 49. Het Gaan tot en Leren van de Wijngaard

Neem van alles kleine beetjes. Je kan al snel een overdosis van iets krijgen. De verlokkingen zijn immens, en groomers zijn overal.

Ook de Egyptenaren kenden een rode planeet, die ze aten noemden, ten, wat een naam was voor Serket, de scorpioenengodin, of de godin van de baarmoeder en de hel die het kind vormt en beschermt. Op een punt was dit bijna een monotheïstische religie geworden door farao Achenaten die de aten had verheven boven alle goden. De Egyptenaren moesten ingewijd worden in het rode mysterie.

De rode planeet is om een zeker natuur bewustzijn aan te duiden van onthechting. Ook de strijd om deze planeet is een feit. Als de mens contact wil maken met de Vur natuur op deze planeet, en dichtbij de muren van het Vur gebied is gekomen, dan is de mens in tropisch oerwoud, en moet de

mens op de hoede zijn voor zekere weerhaak-insecten. Wanneer zij steken laten zij hun weerhaak angels achter, en degene die het eruit probeert te halen maakt de wond alleen maar erger, omdat het weerhaak angels zijn. Op aarde vertaalt dit zich in de gevaarlijke besnijdenis die steeds weer levens eist, en steeds weer levens overhoop gooit, ook de vaginale besnijdenis. We kunnen ook denken aan het voetinbinden in de geschiedenis. Dit is allemaal veroorzaakt door weerhaak insecten. Het westen zet een grote mond op naar deze praktijken en noemt het barbaars, maar zelf doen ze precies hetzelfde door de gedwongen vullingen in de mond, in het bot, wat de hele mond flora huishouding overhoop gooit en verstoort en ook alle orale natuur evenwichten en immuniteit. Het zijn dus hypocrieten. In de tanden lopen allemaal zenuwen, en als de vulling er te dichtbij komt dan kan de zenuw daardoor afsterven en infecties geven door het hele lichaam. Dit komt vaak voor. Ook kan het overgevoelige tanden veroorzaken waar veel mensen aan lijden. Tandementen en tandofielen zijn beunhazen die de lichamelijke natuur principes niet kennen, en zij staan op één lijn met de besnijders en voetbinders. Het zijn allemaal weerhaak insecten. Ook psychiaters die het psychische lijden van hun patiënten nog erger maken door hun gevaarlijke chemische medicijnen en door valse etiketteringen zijn projecties van deze weerhaak insecten op aarde. Het is religieus, dus het gaat niet zomaar weg, dus de mens moet het leren vertalen.

De mens heeft een obsessie wanneer het aankomt op de genitaliën, wat we wel zien aan de fallische besnijdenis en de vaginale besnijdenis wat op grote schaal plaatsvindt, maar de mens begrijpt helemaal niks van de genitaliën, en ook niet van de seksualiteit. De genitaliën zijn demonologische attributen, en ook seksualiteit is demonologisch. De mens heeft het niet voor niets gekregen, niet zomaar om ermee aan te rotzooien, maar het is iets van de natuur, met een verborgen bedoeling. Dit is ook terug te vinden in o.a. de grondteksten van de bijbel. De vijand, het kwaad, kan niet scheppen. Ze moeten het daarom hebben van verdraaiingen van de wapens van de Vur, de gnosis. Alle wapens die dus door het kwaad gebruikt worden hebben een oorspronkelijke, pure vorm in de gnosis. Als we dan aan de man denken die zijn ego offert op het altaar, de vrouw, dan wordt het ego helemaal afgepeld totdat de oorspronkelijke vorm van de Vur, van de gnosis, is overgebleven. Dit is dus waar de geslachtsdaad voor staat. Dat wat overblijft en achterblijft in de vrouw is het zaad, nieuw leven. In die zin komt de man, zodra hij zich volledig heeft opgeofferd, niet meer los van deze weerhaak, en de weerhaak vindt haar weg tot zijn kern, om het nieuw leven te geven. Oh, hoe de mens dit heeft verdraaid. Als de vrouw leven heeft gegeven aan het zaad dan is er voor altijd een band tussen man en vrouw. Dit proces heeft dus alles met de demonologie te maken. De vis komt in de fuik, en wordt naar binnen gepompt en wordt tot mens. Zowel de jacht als de visvangst is alleen maar demonologisch te begrijpen. Er wordt gejaagd met zulke weerhaak-speren. Het ego moet er niet alleen helemaal aangaan, maar moet ook zijn kern opgeven, zijn zaad geven en nieuw leven brengen. Dit gebeurt er dus daadwerkelijk aan het kruis. Het is de wijsbegeerte die de man, de aarde, en de vrouw, de hemel, bij elkaar brengt, en die ook weer scheiding brengt tussen man en vrouw, zoals in de Egyptologie, waarin Shu de aarde, Geb, en de hemel, Noet, van elkaar scheidt, maar dit is slechts deels, en dit is de demonologie, dat de mens zich afscheidt van de zonde. Er moet wel dualiteit zijn, anders zou er geen leven mogelijk zijn. Het leven is in de demonologie.

De rode kroon van Noord-Egypte is de kroon van de mirre, van het morgenrood, als de val van het ego. In Psalm 57 zegt David : Waak op, mijn ziel, waak op, harp en citer; ik wil het morgenrood wekken (:9). Ook David had net als Ezau honger naar het rode. Het is een beeld van de rode planeet.

Over het morgenrood zegt de Vur : "Ik kom tot het morgenrood, om alles terug te draaien, Zij hebben mij teveel gestoken, Zij hebben mij teveel gebroken. Alles deed pijn, maar van het lijden zingt zij, als van zoete dromen." (42:11)

"Wij hebben het morgenrood bereikt, Het spreekt nu tot ons, Als het rode zicht." (66:6)

"Alles gaat in cirkels hier, Het leven houdt op en gaat dan door, De narcis houdt de schepen af van

het geheim, Alleen het morgenrood zal het zien, De eeuwige nacht van ijs, De leugen overvloeiende in de waarheid, Totdat het rode ontwaakt." (44:10-11)

En in het Wonder van de Vur, het commentaar op de Vur 32:34 : "Er zal ook een ochtend wezen in de nacht, een ontwakend besef, als een vuurgloed in ons hart, als het overspoelende morgenrood."

Ook kunnen we denken aan het rode spotkleed. Wij mogen gaan tot deze wijngaard en ervan leren. Hiertoe kwam Noach alleen door de zondvloed.

Hoofdstuk 50. De Vur als Gids op de Rode Planeet

Als een mens spreekt, dan spreekt de mens tegen een prisma, en dan wordt alles opgesplitst, verdeeld en verdraaid. En zo moet de mens zijn weg vinden door deze spectra, als door een labyrint, een orakel. Alles wat tot de mens terugkomt is wat hij zelf eens heeft uitgezonden, en eerst komt het helemaal vervormd terug, als een echo.

Een recent overleden bekende zanger bezocht mij verschillende nachten met een lied wat hij na zijn dood schreef, genaamd 'Rain' (Regen) :

Life, is it only illusion (Leven, is het slechts illusie ?)
Is it only delusion (Is het slechts begoocheling)
Like the sky is for me (zoals de lucht is voor mij)

Life, is it only confusion (Leven, is het slechts verwarring)
is it only intrusion (is het slechts indringing)
Let the rain fall on me (Laat de regen op mij neerdalen)

Als we tot het rode naderen, tot de rode planeet, dan moeten we beseffen dat we over een spiegel praten. Farao Achenaten had de aten die boven alle goden zweefde voorgesteld als een rode disc, als een spiegel, opdat de mens tot het boven bewustzijn zou komen, het hoge bewustzijn wat boven al het andere zweeft, als een ibis boven de woeste zee van de illusies van het leven. Op de rode planeet is er een Vur deel en ook een Bilha deel, maar allereerst is de mens in het mensenapen gebied, en het gebied van de weerhaak insecten is vlak voor de muren van de Vur. De mens moet helemaal door de oerwouden heen komen tot de hekken en muren van de Vur. De Vur zelf leidt de mens, ook door het Vur-gebied heen, tot het Bilha-gebied.

De Vur begint met het boek 'De Orkaan', en zegt in vers 1 :

Deze bruggen zijn gemaakt van bruine bloemen,
Bruggen tussen jou en mij,
Waar leiden zij naartoe ?
Wanneer ik naar jou kijk, vaag ik weg,

Wanneer ik aan je denk, laat ik je wegglijden,
Dit is hoe ik mijn boog grijp,
Maar ik bereik het nooit

'Wanneer ik naar jou kijk, vaag ik weg' is het principe van het minderen. Om tot de Vur te komen moeten wij minderen. Maar wij moeten alles blijven toetsen, ook als er nieuwe dingen op ons afkomen : 'Wanneer ik aan je denk, laat ik je wegglijden'. Wij moeten het eerst op een afstand bekijken, en voorzichtig zijn, opdat wij niet bedrogen worden.

'Dit is hoe ik mijn boog grijp' : Het gaat dus om de geestelijke oorlog, als een beeld van het toetsen. Onderzoek het op veilige afstand. Analyseer het. 'Maar ik bereik het nooit' wil zeggen dat er altijd meer over te zeggen valt. De mens is op een tocht door het oerwoud. De mens komt steeds meer dichterbij, maar raakt het nooit, want er zijn altijd weer tussenstappen en nieuwe richtingen.

De Vur is dus een gids om tot de rode kern te komen, en over de bruggen te gaan van het mensenapen gebied tot het Vur gebied.

De pijl raakte haar hard,
Het was diep, we zagen haar vallen,
De pijl bracht haar over de bruggen,
Tot de donkere nacht,
Tot bruine bloemenvelden

Wij hebben die pijlen dus nodig om over de bruggen te komen. Het zijn onze toegangskaartjes. Zonder littekenen en verwondingen door de pijlen blijven we halverwege steken. Het is dus belangrijk het lijden te aanvaarden en op waarde te schatten, op diepte. Het draagt de kern in zich. Het zijn natuurlijke tatoeage patronen die een bepaalde taal spreken, wat een bepaald communicatie systeem is van de natuur. De mens moet deze taal leren.

Alleen de orkaan kan haar weg er doorheen vinden,
Klaar om steden in te nemen,
Zij breekt het glas,
En dan is alles brandende,
Zij is de slager van de herinnering

Het eerste boek is dus van fundamenteel belang, omdat dat de orkaan is. De orkaan heeft zichzelf van alles losgeschud, en is zo het portaal van het hoge bewustzijn. Dit bewustzijn zweeft en draait boven de woeste zeeën van de herinneringen, van het verleden. Er zal een nieuwe schepping moeten komen. Het zweeft daar als een ibis, als een stormvogel, om het uit te broeden. Het is het ei van de herinnering. Het is een verschrikkelijk ei, maar dat is slechts de schil. Het gaat erom wat er binnenin gebeurt, in de kern.

In deze situatie zullen we ons tussen wal en schip bevinden, op de brug, en onze orientatie zal er niet zijn. We voelen ons misschien op de golven, niet wetende waar we zijn en waar we precies naartoe moeten.

Ik herinner het schip,
Het schip waarmee ze mij oppikte,
Zij is een lied in mijn hoofd

Wij moeten dan wachten op een schip wat ons zal oppikken. Wat wij zoeken zoekt ook naar ons.

Dan zegt de Vur in vers 21 :

De geschiedenis steekt,
Ik kan niet over deze berg komen,
Maar in mijn dromen kan ik het

De mens moet dus van de aardse geschiedenis komen tot de droom geschiedenis. Ook je dromen zijn je leven. Ook je dromen hebben een geschiedenis, die veel belangrijker is dan je aardse geschiedenis. Dromen zijn ook dagdromen. Welke dagdromen heb je in je leven gehad ? Welke fantasieën ? Het is je droom geschiedenis. Je hebt daarin ook andere ouders en een andere familie. Het is een hele andere geslachtslijn.

En dan kruip ik tot de rode bloemenvelden,
Wilde, rode bloemen, als bruggen over woeste rivieren,
Zij hangen in mijn haar, als duistere sieraden
Ergens op dat traject komen we het rode tegen.
We mogen komen tot de rode bloemenvelden als we alles hebben losgelaten.
Het rode zal het pad verder leiden, en het verleden nog meer achter slot en grendel doen.
De wilde rode bloemen zijn cirkels van het hoge vrije bewustzijn wat telkens alles heel even aanraakt, om het dan te vervormen. Het zijn wielen. Heel snel en vluchtig wordt het aangeraakt.

De mens komt dan tot het tweede boek, de Rode Hei, waar de rode bloemenvelden in overlopen. Hier wordt de mens geleerd van alles maar heel iets te nemen, anders krijgt de mens een overdosis en gaat de mens valse hallucinaties krijgen. Maar ook van het tegengif mag maar heel iets genomen worden.

16. Als je er teveel van neemt, dan ga je dus echt dorpen en steden hallucineren als nachtmerries.

19. In hele lage doseringen dient het als een medicijn. Het is dan goed gif. Wij moeten in ieder geval voldoende tegengif hebben om hier tegen bestand te zijn.

20. Wij kweken daarvoor bepaalde spinnen, die wij dan melken voor hun gif. Maar ook dit gif mag niet genomen worden in te hoge doseringen, omdat dat verlammingen kan brengen.

21. Voorzichtigheid is de moeder van de waarheid.

Dit kan dus voorkomen als de mens door natuur gebied gaat, dat de mens wordt overweldigd door de natuur, maar als de mens dan van iets teveel neemt, dan is de mens zo in een gehallucineerde namaak stad of namaak dorp. Maar wat als de mens daartoe gedwongen wordt ? Er staan namelijk veel insecten op de loer die de mens zo'n overdosis kunnen geven door een steek. Daarom is het oppassen geblazen in het oerwoud. Er wordt een jacht gehouden op zielen. De Vur kan de mens hier voor toerusten.

Als de mens dan weer gevangen is geraakt in een stadse hallucinatie en de natuur niet meer ziet, dan is er wel weer ontsnapping mogelijk, zoals het derde boek stelt : De Wilden. Op de rode hei werd het probleem besproken, en dan moet de mens tot een wilde worden om het te overleven.

'Door de ondergrondse tunnels van de stad kon hij uiteindelijk uit de stad ontsnappen. Hij rende de rode hei op.' (:1)

De mens komt zo weer terug tot de rode hei. Schijnbaar is dit een gebied met veel gevaren. Ook slangen tussen het hei kunnen hun giftige beten toebrengen. Wat kun je dan doen ? Als eerste wordt gesteld dat de stad ondergrondse tunnels heeft waardoor je weer terug kan gaan. Je was in een valstrik gekomen, de stad, en rechtstreeks kun je er niet uit. Je kunt niet zomaar naar de

poortwachters gaan en zeggen : 'Hey, ik wil naar de rode hei,' want de stad is een gevangenis, een inrichting. Nee, je moet geen slapende honden of draken wakker maken. Het gaat om de ondergrondse tunnels, dus je moet even puzzelen. Hoe kom je daar ? Zijn er misschien tunnels onder je huis, of waar je eens gelogeed hebt, of waar je op school hebt gezeten, of waar je werkte ? Of waar je eens geweest bent ? Het betekent dat we moeten zoeken in de geschiedenis om te kijken of we ergens al sleutels hebben gehad. Die sleutels waren gecamoufleerd. Het gaat om het verdiepen van de geschiedenis, de taal van de geschiedenis leren spreken. Ook de taal van de littekens en de verwondingen, van de patronen van de natuur tatoeages die nog iets van de natuur in zich dragen. Probeer de eindjes aan elkaar te knopen, draai elke steen om, en lees tussen de regels door. Het boek 'de Wilden' gaat over het zoeken naar de rode kernen in de dingen :

'Hij trekt een kaart, en het wordt rood voor zijn ogen. Het is een rode kaart. Dan ziet hij een cirkel verschijnen.' (:3)

Soms is dat een beetje gokken, een beetje proberen, een beetje toetsen, een beetje combineren, een beetje spelen. Wees creatief met alles om je heen, totdat je de sleutel vindt. Leer diepere patronen te ontdekken. Dan zien we het geheim van de rode hei :

4. Dan ziet hij een lijn die tot een nieuwe cirkel leidt. Het geheim van de rode hei.

Dit heeft een diepe betekenis. De lijn die uit de cirkel voortkomt, moet op zoek gaan naar een nieuwe cirkel, om betekenissen wijder te maken. Daartoe zijn de archetypes van de begincirkel, de moeder, de baarmoeder dus, de man als de lijn, en de vrouw als de nieuwe cirkel. Het ego, de lijn, de man, wordt afgepeld, opdat zijn zaad overblijft wat de nieuwe cirkel kan bevruchten, tot het brengen van nieuw leven. En dit gaat altijd maar door als rode bloemenvelden, en rode hei, totdat er volkomen is afgerekend met het ego. Het boek stelt dat dit iets medicinaals is. En zo worden sieraden gemaakt (:5).

Dit kan een heel wild en woest proces zijn, zoals het boek stelt (:6), en zoals we ook zien in het leven. Diepe metaforiek.

Hoofdstuk 51. Het Pad door de Vur

Als we het bedrog van de wereld zien en dan diep het geestelijke ijs ingaan, dan moeten we zo diep gaan dat ons ego afsterft en we beginnen te ijlen van ijsziekte. Hierin ligt het geheim van een nieuwe natuur. Het is onmogelijk dat het menselijke vlees nog oprijst in het diepste ijs. Er is geen overkant in de ijszee. Het zal vanzelf voortkomen vanuit de ijszee als het ego sterft. Zo ontstaan de hemelse robotten. Daar gaat het vierde boek van de Vur over, de IJszee.

In boek 2 was er het probleem van het spinnengif, de spinnen op de rode hei, die de mens van achter aanvalt, die zijn gif opdringt. Dit is zwaar, en de mens grijpt dan soms te snel en te overmatig naar een tegengif, waardoor de hallucinaties van de stad optreden. Ook hiertegen moet dan weer een tegengif zijn. In hele kleine beetjes is het spinnengif medicinaal en kan als tegengif dienen. De mens moet daarom de spin leren melken. De mens moet de spin temmen en fokken. De spin met

zijn vele poten en zijn webben is een metafoor van de sociale netwerken. De sociale netwerken bedriegen de mens maar al te makkelijk, met zijn religies en industrieën. Ook dringen sociale netwerken zich aan de mens op, zoals de medische wereld en de scholen wereld. Wij moeten daarom het traject van de Vur volgen om hieraan te ontkomen. Boek 3, de wilden, stelt dat de mens in zijn stadse gevangenis onder de grond moet, op zoek naar tunnels. In de Egyptologie is de aten de ondergrondse spiegel, de rode spiegel van de aarde, de schijf van de rode planeet, waarin Shu en Ra wonen. Dit houdt in dat we op zoek moeten gaan naar tekenen die niet voor de hand liggen. We moeten leren bepaalde onderliggende, buitenaardse natuur patronen te ontdekken door de dingen heen. Zo kunnen we de spinnen temmen, zoals boek 2 zegt :

19. In hele lage doseringen dient het als een medicijn. Het is dan goed gif. Wij moeten in ieder geval voldoende tegengif hebben om hier tegen bestand te zijn.

20. Wij kweken daarvoor bepaalde spinnen, die wij dan melken voor hun gif. Maar ook dit gif mag niet genomen worden in te hoge doseringen, omdat dat verlammingen kan brengen.

21. Voorzichtigheid is de moeder van de waarheid.

Voorzichtigheid is het ware medicijn, maar hoe ontstaat voorzichtigheid ?

Daarvoor moeten we naar boek 4, de ijszee. Daarin wordt ook de aten spiegel besproken, de rode spiegel, als de rode planeet, die de dualiteiten laat zien die de mens nodig heeft om opgevoed te worden.

In het hemelse ijs wordt de mens losgesneden van de valse netwerken, van de valse spinnen en hun webben. Hierin ontstaan de ware spiegels, de hemelse spiegels van de rode planeet, en wordt de mens aangesloten op profetie. In het rode ijs worden de hemelse robotten gemaakt van de rode planeet, want er kan dan geen menselijke inmeng meer zijn. In dit ijs ontstaat ook het ware vuur, de ware netwerken. Die netwerken zijn in de mens zelf. Die netwerken zijn van de natuur. Die netwerken zijn van de gnosis.

17. De zee van ijs zal het zicht verscherpen.

18. Hiermee zal je het zicht van de volkeren kunnen genezen.

19. Hij zag het als de juwelen van de wereld, de poorten naar de schatkamers in het binnenste van de aarde. Hij was diep symboliek, houdende van gedichten en kunst. Hij kon systemen doorzien.

Het ijs kan het vuur temmen.

24. De boekcode is anders dan simpele lezers zouden denken. Het boek is een kunstboek, een boek van spiegelingen en symmetrie, van woordraadselen, en een code, die uitgelegd wordt aan hen die volgens dit boek een hartsrelatie met de schrijver hebben.

25. Het was een woord geschreven in oorlogstijd, in een tijd van gevaarlijke spionage. Zij moesten hun boodschappen vermommen en beschermen. Het is een cryptische kunst, geen gewoon boek.

26. Woord voor woord, kauwende en slikkende, op zoek naar symmetrie, op zoek naar verbanden en de geheime tunnels.

27. Het een sluit het ander niet uit. Het boek beschrijft verschillende gebieden en verschillende seizoenen. Er is een mogelijkheid om door de verschillende spiegels heen te stappen. Het is een boek met een strenge etiquette, een boek met diepe spelregels, op de rand van het betoverde, je lokkende naar diepere bossen.

Hier wordt dus beschreven hoe je tot de ondergrondse tunnels kunt komen waar boek 2 het over heeft. De mens moet de taal leren temmen, leren begrijpen, creatief leren omgaan met taal. De mens moet de taal leren melken. Talen zijn ook als spinnen. Ze zijn potentieel gevaarlijk. Daarom moet

de mens het rode pad door de talen zien te vinden.

23. Gij moet de creativiteit van de taal niet aantasten.

34. Hij ontdekte een nieuwe wereld ... een wereld die vroeger altijd weggewimpeld werd ... waar grote slagbomen voor stonden ... met prikkeldraad en hekken met lange scherpe punten ... Hij was er overheengegaan ... Het had hem bijna zijn leven gekost ... En nog steeds leek het alsof hij zwom in een zee van vuur en ijs reikende naar .. de overkant

35. Hij begon het materiele meer en meer als een gevangenis te zien ... Hij begon meer en meer de verwoestende gevolgen van materiele communicatie in te zien ... Hij voelde de duistere krachten van licht en geluid ... die hem opgesloten wilden houden in deze aardse gevangenis ... Hij begon meer en meer te leren van de natuur, die hij zag als doorgangen naar het meer-dimensionale ... Hij zag hoe bomen met elkaar communiceerden, planten en bloemen ... Hij zag hoe dieren communiceerden dat was niet materieel zoveel werelden met elkaar verbindende En ja, dit was een fijnere materie ... met een diepere sensitieve inslag dit was ervaren ... dit was contact hebben ... dit was leven

36. Hij begon meer en meer de natuur op te zoeken .. vooral de bossen ...

37. Dan krijgt hij een droom waarin hij de overkant van de ijszee bereikt ...

De mens moet zich dus uitstrekken naar de wedergeboorte in het ijs, en de wederopvoeding in het ijs.

Boek 5, het beest, gaat over het ontvangen van het rode. De mens mag het niet rechtstreeks ontvangen, want dan zou het ijs voortijdig vernietigd worden, en dan zou de mens in een moeras van valsheden wegzinken. Het rode zicht kent verschillende wetten, waarvan de eerste wet is : Niets komt rechtstreeks. Alles komt met omwegen.

De mens moet leren door verhalen om te gaan met deze potentieel gevaarlijke energieën. De verhalen draaien om de energie heen, ook om de spinnen, om de sociale verschijnselen, om de culturen met hun eigenaardige religies en talen, om ze te melken, om ze te temmen en te fokken, opdat ze medicinaal zijn in kleine beetjes en niet als een overdosis.

Hoofdstuk 52. Veilig bij de bijen en bloemen des hemels

Het gevaar van spinnen kan dus alleen bedwongen worden door ijs, wat zich ook uit in verhalen, er omheen draaien en zo langzaam tot de kern komen, niet rechtstreeks, want dan wordt je opgeblazen. De spinnen, oftewel de sociale netwerken om ons heen, moeten gemolken worden op een afstand, en dan kan alles gedoseerd toegediend worden en kan de overdosis voorkomen worden. Ijs is dus een metafoor van het loslaten, het afstand nemen, het onthechten, zodat eerst de tussenstappen en de strategieën bekeken kunnen worden. Dit is dus de vierde stap op het traject van de Vur om door de wildernissen van de rode planeet heen te kunnen komen, om zo eerst te komen tot het Vur gebied, en daarna tot het Bilha gebied, het gebied van de natuur volkeren. Maar boek 4, de ijzee, heeft dus ook nog iets anders nodig, boek 6, de bomen. Want de bomen zijn een metafoor voor volharding, het vastwortelen. De mens moet leren volharden in het ijs, anders wordt de mens weer meegezogen

door het sociale ego, meegetrokken met de spin, Jasso, van reclame en koopziekte. Het gaat er dus om tot de ijsbomen te komen, de verbinding tussen boek 4 en boek 6. De jongen van boek 6 heeft de boomziekte voor zijn eigen bescherming :

Hij had een vreemde ziekte, waarin hij vaak flauwviel, en vaak kon hij moeilijk praten. Ook had hij vaak last van verkrampingen, en dan kon hij zich vaak niet bewegen. (:1)

De bomen zijn dus een beeld van de heilige gebondenheid, die bescherming geven wanneer er aanvallen van de stad zijn. De mens moet dus min of meer 'epileptisch' zijn als de mens zich in de gevaarlijke mijnen velden van de stad begeeft.

Deze volharding moet dus diep genoeg gaan, anders wordt het weer losgerukt door de wind, door de stormen. Vandaar dat het zevende boek van de Vur de Diepte heet. De ware diepte is de eeuwigheid. De mens moet zich dus voor eeuwig vastwortelen. De ware volharding kent geen tijd.

1. De eeuwige diepte, de oneindige diepte, in het hart van de mens, zo verborgen gehouden.

2. En zij zeggen u : 'Kom tot God', en zij houden de diepte achter.

Vur doorziet de mensen, door Haar diepte.

Zij troont niet in trots en Haar tronen vallen niet.

Zij staan vast in diepte. Zij leven vanuit de rode steen.

De metafoor van de eeuwige diepte is de rode steen. De mens moet tot de kern van de rode planeet komen. Daartoe is het pad van de Vur.

3. Nog steeds voel ik de striemen van Uw Diepte. Het heeft mij genezing gebracht. Vaak heb ik erover nagedacht, over Uw koele Kennis die mij steeds weer leidt. Veel dingen begrijp ik niet. Ik ben jong, en wat is een mens ? Ik heb gedanst op Uw vuur, en mijn schoeisel verbrand. Wat is het dat u naar de mens omziet ?

De poorten van de demonologie worden in de eeuwige diepte wijd geopend, en dan wordt het ego losgesneden, dus de tucht wordt daar hersteld. Het zijn de striemen van ijs.

9. Waar zij de honger stierven, zo vol van honing zijn zij nu, veilig bij de bijen en bloemen des hemels.

Honger betekent de machten van reclame en koopziekte, de lust tot geschenken, te overwinnen, door het eeuwige ijs. Schep daarvoor ijs uit de bomen. De Jasso spin bewaakt het Vur gebied, de overgang op de rode planeet. Hij is heel snel en overmoedig, grijperig, en schiet plaatjes in het hoofd van de mensen, lokplaatjes, en geeft valse prijzen aan hen, valse complimentjes. Zo valt de mens in slaap, in een roes, van zelfverheerlijking en zelfaanbidding, en zo heeft hij hen. Hij is een groomer, een omkoper, een verlokker. Hij brengt mensen onder de drugs. Hij is de valse natuur, en hij gebruikt zelfs de valse tederheid van een moeder om zijn doel te bereiken. Hij geeft dan suggesties : doe dit maar, doe dat maar, met een valse zachte moederlijke stem of de stem van een andere vrouw. Hij is een kameleon, een shape shifter, een familie shifter. Hij vormt de massa's mensen om ons heen. Hij is genaamd 'de verschrikkelijke'.

10. Kom vlucht met mij. De dagen van de honger hebben honing voortgebracht. Kom waar zoete waarheid dwaalt, in 't hart van de diepte. Kom, haar armen wijdgespreid, als zoete honing op haar dekens, als open boeken rijzen zij, van het woord op haar tong. Kom, grotere diepte is zij, door daken heen breekt zij, om de kinderen naar huis te brengen.

Daarom is het van belang een ontmoeting te krijgen met moeder rode planeet, die zich niet aan de oppervlaktes bevindt, maar in de eeuwige diepte, waar een mens alleen door volhardende honger

kan komen, door het volharden in het ijs. Geef het niet op voordat je over de eindstreep bent gegaan, want dan kom je niet tot haar, maar dan kom je in de klauwen van de valse moeder, de spin Jasso, het valse sociale netwerk. Neem geen suiker van de stad, maar ga de wildernis in op zoek naar de eeuwige natuur honing, het verminderende zoete. Stop niet voordat het vereeuwigd is.

11. Door bloemen heen, de waat'ren van grote diepte, boeken van honing openen zich voor u, als de spelers van de nacht, om hen allen thuis te brengen.

Dit is ook de boodschap van het Eeuwig Evangelie : Kom tot de nachtspelers. Leer spelen met de elementen, leer te melken, en benader het niet rechtstreeks. Kom tot de nachtspelers die hiertoe de verhalen vertellen. Beveilig je boodschappen in cryptiek en symboliek.

8. Nachtspelers van de rode traan, openen hun monden als de kinderen, en turen voor uren uit de ramen. Zij hebben jou dan ook gezien.

39. Zij zijn van de rode traan, en kennen alleen veel verdriet, waar golven ontwaken.

40. De rode traan valt, het vuur verspreidt zich. Er is niets meer aan te doen. Het is te laat, niks meer te blussen.

41. Mijn hoofd wordt zwaar, ik voel de pijlen. Zij willen mij splijten, mijn hart doorboren.

42. De betovering zou worden verbroken wanneer de verhalen zouden worden verteld.

Hoofdstuk 53. De Besnijdenis van het Verstand

Het boek Filippenzen gaat over het alles achter laten om op de kroon te jagen, in het Aramees het jagen naar betekenis, een gedeelte van een boek, een zintuig. Die kroon wordt in 4:1 beschreven als de Filippenzen zelf, of het boek. Ook worden de Filippenzen de besnijdenis genoemd in 3:3. Het gaat dus om de kroon van de besnijdenis, als de rode kroon, het rode zicht. Als de mens het rode zicht ontvangt dan is dat een zeker weten, een besef dat alles een visioen is waarin je kunt verdienen, waarin je het rode kunt opbouwen. Het rode zicht is een subtiele rode gloed waar alles uit voort komt. Het is het nieuwe zintuig van onderscheiding waardoor de mens de verdichtende krachten kan omzeilen. In het boek Filippenzen is er de strijd tussen hen die het kruis volgen en de vijanden van het kruis die de buik als god hebben, oftewel de strijd tussen ascetisme en hedonisme.

3:18-19

Want velen wandelen – ik heb het u dikwijls van hen gezegd, maar nu zeg ik het ook wenende – als vijanden van het kruis. Hun einde is het verderf, hun God is de buik, hun eer stellen zij in hun schande, zij zijn aardsgezind.

Daarom is het zo belangrijk om uit te strekken naar de rode kroon, wat begint als de spotkroon. Filippi betekent beestenrijder, wat ook een beeld is van een spiegelhouder. Vandaar dat er in openbaring ook gesproken wordt over het beeld van het beest, wat helemaal teruggaat naar de Egyptische onderwereld boeken. De vrouw op het beest is dus de vrouw met de spiegel.

Kolossenzen 1 gaat over Filippi, de vrouw op het beest, oftewel de vrouw met de spiegel :

15 Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping, 16 want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de

onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; 17en Hij is vóór alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem; 18en Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente. Hij is het begin, de eerstgeborene uit de doden, zodat Hij onder alles de eerste geworden is.

Verder met het Vur traject. We komen dan aan bij boek 8, de achtste stap, de droom. Het 'tot de laatste bloem gaan' betekent gaan tot wat er nog is overgebleven, leren leven met het weinige wat je hebt. Dat zal je leiden, tot je spreken. De bloemen laten de cirkels zien, nuances, tussenstappen. Dingen worden soms afgenomen, opdat we er omheen leren werken. Het 'tot de laatste bloem gaan' betekent ook het tot de kern gaan. Het betekent dat wat er is overgebleven na het toetsen.

Boek 9, de Pijlen, gaat over de besnijdenis die leidt tot de rode planeet. Er wordt gesteld dat wij eigenlijk alleen de vijand kunnen overwinnen naar de mate dat we onszelf overwinnen :

Onze pijlen zullen niet diep doordringen, wanneer zij geen nachtmerries bevatten, wanneer zij niet eerst heel diep in onszelf zijn gegaan. (:23)

De besnijdenis moet ook uitgeoefend worden op het hoofd, het verstand, want er is zoveel waarvan de mens moet afkicken.

Hoofdstuk 54. De Vervangingsleer

Genesis 2:24 - Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn.

Alle bijbelteksten zijn gelijkenissen, en zo ook deze. Dit gaat niet eens zozeer om de aardse verhouding tussen man en vrouw, maar om de hemelse verbintenis tussen mens en natuur kennis. De mens moet leren los te komen van het aanbidden en blindelings volgen van zijn aardse ouders, en moet zelf ingewijd worden in de kennis. In het NT wordt God voorgesteld als een drie enige godheid, maar dit is dus bedoeld om de ouders te vervangen. De kennis wordt voorgesteld als een vrouw en zij bestaat nog uit twee andere delen : het spel, haar zuster, en het verhaal, haar vriendin. De mens komt symbolisch door het zogenaamde zwagerhuwelijk tot de andere delen. Hierin schuilt een grote belofte. De zuster van de kennis (het spel) snijdt de ongezonde bindingen door tussen de mens en zijn aardse moeder, en de vriendin van de kennis (het verhaal) snijdt de ongezonde bindingen door tussen de mens en zijn aardse vader. In de Vur is dit het grote mysterie van de vrouw met de witte laarzen en de vrouw met de rode laarzen. De kennis heeft deze delen nodig om haarzelf te uiten. De tekst uit Genesis is dus niet letterlijk bedoeld, maar geestelijk, wat ook weer door Paulus aangehaald wordt in de Efeze brief.

Efeze 5

31Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn. 32Dit geheimenis is groot, doch ik spreek met het oog op Christus en op de

gemeente.

De aardse ouders zijn een beeld van het materialisme waar het kind in wordt geworpen, maar dan moet het kind leren de dingen te zoeken die boven zijn. Het is dus een soort vervangingsleer. En dat komt ook van heel vroeger uit de Egyptologie waar er drie eenheden waren van godinnen.

De kennis die wordt voorgesteld als een vrouw neemt dus de taken van de ouders over, zowel de taak van de moeder als de vader, en daar gaat het ook om als er wordt gezegd : 'eert uw vader en uw moeder'. Natuurlijk gaat het hier ook om een diepere betekenis. In Efeze staat zelfs dat kinderen hun ouders moeten gehoorzamen. Dat gaat dus over het gehoorzamen van de kennis. Deze teksten zijn vaak door slechte, materialistische ouders uit het verband gerukt om hun kinderen aan hen, aan het ouderlijke ego dus, te onderwerpen. Het is pure kindermisbruik, kinderhaat, kindermoord.

Er is ook nog een andere drie eenheid belangrijk, en dat is de drie eenheid van de kennis en haar twee dochters : geheim en woord. Geheim vervangt de vader en het Woord vervangt de moeder.

De natuur laat alles eerst door lenzen heengaan, anders heb je een overdosis. Pas als de mens de reflecties, de verdraaiingen verstaat, heeft overwonnen, kan de natuur hogere openbaringen geven. De mens moet dus eerst de juiste filters ontwikkelen.

Er zijn veel filters tussen het Vur gebied en het mensen apen gebied op de rode planeet. Het is een brug-regio waarin deze filters zich ontwikkelen, en waar iedereen doorheen moet. Ook rijden er allerlei treinen, zijn er allerlei stations. In het overgangsgedebied moet de mens klaarkomen met het hele familie mysterie. De mens moet het geheim leren, en ook het geheim leren bewaren, want de mens mag geen paalen voor de zwijnen werpen, en ook is er voor alles een tijd. De mens moet dus het Woord leren, maar ook de stilte, het geheim. Zonder de stilte is er ook geen Woord.

De hersenen maken zelf lenzen aan die alles verdraaien en vervormen, omdat de hersenen de pure natuur krachten nog niet aankunnen. Maar in dit proces ontwikkelen de hersenen ook meer en meer filters.

In Openbaring 17, temidden van het openen van de hemelse boeken, wordt Johannes geleid tot de wildernis waar hij komt tot de dubbel-prophetie 'de vrouw op het beest' die zowel het goede als het kwade kan voorstellen, zoals dit het geval is bij meerdere metaforen in het boek openbaring en door de gehele bijbel heen. Het is namelijk een spiegel. In ieder geval wordt zij de moeder van het geheimenis genoemd. Ook openbaring 12 gaat over de vrouw die vervolgens een kind baart, wat even later ten hemel wordt genomen, als een beeltenis van het Woord wat tot de mens neerdaalt en dan het pad toont naar boven. In die zin zijn dus Geheim en het Woord de dochters van de Moeder Kennis. Hierdoor komt de mens los van het aardse, zoals in de grondtekst Johannes ook de vrouw op het beest vereerd, waardoor hij tegemoet komt aan het gebod : 'Eert uw vader en uw moeder,' wat slaat op de hemelse realiteiten. Zo komt de mens los van de lagere aardse ouders en het ouderlijke ego. De vrouw op het beest is in het Aramees ook de moeder van de onderwereld, van het land waarvan geen terugkeer mogelijk is, als een beeld van de heilige gebondenheid en verbondenheid die niet verbroken kan worden.

Religie stopt niet zomaar en ook de christelijke brainwash stopt niet zomaar, en daarom is het belangrijk het te kunnen vertalen. Leer de hogere code ervan te kennen, zodat het je niet vast blijft houden. Verlaat het lagere christendom om tot het hogere ervan te komen. Er zal dus niet alleen een wedergeboorte moeten komen, maar ook een wederopvoeding en een wederscholing. Dat is dus ook een reden waarom een man zijn vader en moeder zal verlaten. Hij zal één moeten worden met de kennis in al haar facetten, opdat hij tot volle wasdom zal komen. Dan pas heeft hij ten volle zijn 'vader en moeder geeerd.'

Laten we hierin telkens weer onthouden : 'Niet door kracht, noch door geweld, maar door de natuur kennis.'
De natuur zal alles uitsorteren.

Hoofdstuk 55. Het Filippi orakel in de wildernis

Het geheim leren aanvaarden.
Het is belangrijk.

Filippenzen 1:2

genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.

Aramees : tucht en volmaaktheid zij u. Ook verbonden aan adoptie.

Door de tucht is er zo de heilige gebondenheid, waar Paulus zich ook in bevond (onthoud er is een goede Paulus en een slechte Paulus, een lage Paulus van het ego en een gnosis Paulus). In de Filippenzen brief is Paulus in gevangenschap. Paulus betekent het weinige, het mindere, de honger. Door hieraan deel te hebben, heeft de mens ook deel aan de adoptie (:7). Het gaat dus niet om de persoon, maar om het principe van het hongeren.

In vers 9-10 stelt hij dat deze liefde, hob in het Aramees (vgl. de hongerende Job), als wijsbegeerte leidt tot onderscheiding die tot onberispelijkheid leidt. Dit is het vrucht dragen (:11), oftewel het terugkeren in het Aramees.

Dan stelt hij dat hij in de gevangenis zit, wat ervoor zorgde dat het evangelie meer werd gepredikt, en dat sommigen dit vanuit het kwaad doen, en anderen vanuit het goede, dus eigenlijk als een reflectie van zijn gevangenschap, dat sommigen de valse gebondenheid, de aardse gebondenheid, laten zien, en anderen de ware gebondenheid, de paradijs gebondenheid, maar dat zo in beide gevallen het evangelie wordt gepredikt, oftewel de goede boodschap van kennis, waarover hij zich dus in beide gevallen verblijdt. Paulus ziet dus heel duidelijk de waarde in van de dualiteit, van het geheime woord en het geopenbaarde woord, de twee dochters van de kennis. Paulus stelt zich op als voorbeeld, dat de mens door hem, door zijn gevangenschap, deel krijgt aan de geestelijke adoptie, als het pad van tucht tot de volmaaktheid. Maar dit is dus niet de persoon Paulus, maar het principe van het honger pad.

In de Filippenzen brief komt Paulus, de honger, tot de godin Filippi, wat in het Grieks de liefhebber van het beest is, de begeerte, het hongeren, naar het beest, het rijden op het beest. Filippi ligt ook in een gebied waar oorspronkelijk beestencultussen waren, ruitercultussen, en was oorspronkelijk een nederzetting van amazones, net zoals Efeze. In Germanië werden ze ook de valkyren genoemd (Noord), of de walkuren (Zuid). Zij waren vrouwen die op beesten reden, maar dit had een hele diepe betekenis. Het beest staat namelijk voor het geheim, de stilte, het niet spreken. Filippi is dus de begeerte naar het geheim, de verborgen diepte, het liefhebben ervan, het hongeren erna. Paulus

betekent de hongerende. Hongeren betekent dat je niet materialistisch om je heengrijpt om je eigen koninkrijk te bouwen, een stad en een naam, maar je wordt in Tantalos geworpen, waar alles van je wegglijdt, en waar je op zoek bent naar het hogere, de dingen van boven. Je maakt jezelf geen schatten op aarde. Het is het hongeren naar de diepere natuur, het rode. 'Mag ik wat van dat rode, dat rode daar,' en daar verkoop je alles voor. De vrouw Filippi, de natuurkennis, rijdt op het beest, het geheim, haar dochter, haar vrucht. Ook heeft zij een beker in haar hand, haar andere dochter, een andere vrucht. De beker is een symbool van de moederborst die melk geeft, het Woord.

In Filippenzen 1 spreekt de hongerende, de wijsgeer, de geheimgeer, over zijn gevangenschap en lijden. In hoofdstuk 2 bespreekt de hongerende het hongeren, het pad van het minderen, tot het minste :

3zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, 4maar ieder lette ook op dat van anderen. 5Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in de gebalsemde (de gekruisigde) was, 6die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, 7maar zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. 8En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft hij zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises.

Hij spreekt daarna dat dit een offer is en een eredienst, en hij vraagt Filippi om hen te ontvangen, zoals Johannes ook de vrouw op het beest vereerde. Johannes is in dat opzicht zeer belangrijk. Johannes heeft zijn oorsprong in het Hebreeuws en betekent 'het hongeren heeft vrucht gedragen', als het hongeren dat tot het geheim heeft geleid. Yowchanan betekent namelijk God, Jehovah, heeft beloond, heeft ingenomen, aangenomen (adoptie). Jehovah komt van hava, de Hebreeuwse naam van Eva, wat vallen en hongeren betekent, of de moeder van de gevallenen en de hongerenden, de moeder van de levenden. Vandaar dat alleen de hongerende, minderende mens, Filippenzen 2, tot God kan komen, tot de natuur kennis. In de grondteksten van het OT rijdt God ook op een beest, op de beschuttende engel, oftewel het geheim. Dit is de vrucht van God, de dochter van God. Rijden heeft dus een hele diepe betekenis, als in voortbrengen. God draagt in het OT ook een beker :

Psalm 75

9Want in des Heren hand is een beker
en de wijn bruist daarin, overvloedig gemengd;
Hij schenkt daaruit tot de droesem toe,
alle opstandigen (rasha) op aarde moeten hem zuigende drinken (Aramees : worden erdoor
gewassen, getuchtigd).

Dit spreekt over de beker als de borst van God. God is dus weer duidelijk de Godin.

Jeremia 51

7Babel was in de hand des Heren een gouden beker die de gehele aarde dronken maakte; van zijn wijn dronken de volken, daardoor werden zij verwaasd.

Jesaja 51

17Ontwaak, ontwaak, sta op, Jeruzalem; gij, die uit de hand des Heren de beker zijner grimmigheid hebt gedronken, de kelk der bedwelming hebt leeggedronken.

Jeremia 25

17En ik heb de beker uit de hand des Heren genomen en die aan alle volken, tot welke de Here mij zond, te drinken gegeven.

28Als zij weigeren de beker uit uw hand te nemen om te drinken, zeg dan tot hen: Zo zegt de Here

der heerscharen: Drinken zult gij.

Genesis 44

17Maar hij zeide: Het zij verre van mij dat te doen; de man, bij wie de beker gevonden is, die zal mij tot slaaf zijn, maar gij, trekt in vrede naar uw vader.

Psalm 23

Hebreeuws

5Gij richt voor mij een tafel aan (in de tabernakel)
voor de ogen van wie mij benauwen;
Gij neemt mij aan als offer,
mijn beker vloeit over.

Het heeft dus een dualistische betekenis. Het spreekt ook over de heilige gebondenheid. Psalm 23:5 gaat over de symboliek van de sexualiteit als beeld van de relatie met God, in het Hebreeuws. De mens offert zijn zaad aan God in het hoogtepunt van de onderdrukking door de vijand, in het hoogtepunt van de (heilige) gebondenheid (Hebreeuws). Tsarar is namelijk de gebondenheid, de restrictie. In het Aramees is dit een oorlogstafel. De mens moet eerst door het hongeren, in de wildernis, afsterven aan zijn ego, om zo zijn zaad te offeren, het overblijfsel. Zo komt de mens in een bepaalde geestelijke vervoering, dronkenschap, in het Aramees. De vrouw op het beest is dronken geraakt door het verslaan van de vijand, door de openbaring van het geheim, en deelt deze dronkenschap ook uit aan een ieder die haar volgt, een ieder die zichzelf heeft overwonnen, ontmaskert, onderscheiden.

Klaagliederen 4

21Verblijd en verheug u, gij dochter van Edom,
gij, die woont in het land Us –
ook tot u zal de beker komen,
gij zult dronken worden en u ontbloten.

22Uw ongerechtigheid, o dochter van Sion, heeft een einde,
Hij zal u niet weer in ballingschap doen gaan.
Uw ongerechtigheid, o dochter van Edom, zal Hij bezoeken,
uw zonden openbaar maken.

Het mes snijdt aan twee kanten. Naaktheid is een beeld van zowel openbaring als ontmaskering. Dit gebeurt in de dronkenschap die zowel over het goede als het kwade zal komen. Het Geheim zal leiden tot het Woord, en het Woord zal het voorhangsel doen scheuren en een nieuw voorhangsel oprichten.

Deze dronkenschap is dus de besnijdenis, waar Filippenzen 3 over spreekt. De voorhuid, de vijand, zal zo weggesneden worden. Het ego zal niet meer bestaan. Het zal vergaan in dronkenschap. Het ego zal het overblijfsel dan loslaten. Dan zal het zaad, de kern, komen op het altaar. Paulus, de hongerende, wordt zo tot Johannes, de beschonkene. Het is belangrijk hierin balans te blijven houden, opdat de dronkenschap heilig blijft. Paulus, de hongerende, is het pad tot Johannes, de heilige dronkenschap, maar wek haar niet op voordat het haar behage. Omhul je in de heilige vreze des Heeren. Paulus, de hongerende, moest eerst tot Damascus komen, om door deze vreze geslagen te worden. De ware vrucht van het hongeren is de heilige gebondenheid, zoals Johannes geheel door de hemelse vrouw werd ingenomen, wat ook de wortelbetekenis is van zijn naam (chanan-chanah). Dit beeldde ook de ballingschap uit waarin Johannes verkeerde op het eiland Patmos. Ook Paulus was al in deze gevangenschap waarin hij de Filippenzen brief schreef. De dronkenschap kan alleen worden opgeroepen en veilig gesteld worden door de heilige gebondenheid.

In Filippenzen 4 heeft Paulus een soort Johannes ervaring :

12Ik weet wat armoede is en ik weet wat overvloed is. In elk opzicht en in alle dingen ben ik ingewijd, zowel in verzadigd worden als in honger lijden, zowel in overvloed als in gebrek.

11Niet dat ik dit zeg, als zou ik gebrek lijden; want ik heb geleerd met de omstandigheden, waarin ik verkeer, genoeg te nemen.

Hij heeft geleerd dankbaar te zijn en tevredenheid te vinden in het hongeren, in het minderen, de waarde ervan gevonden. Hij heeft deze sobere dronkenschap in de natuur gevonden, zoals Johannes de vrouw op het beest tegenkwam in de wildernis.

18Nu is alles voldaan en ik ben rijkelijk voorzien; alles is aangezuiverd.

Hij heeft hier een Messiaans 'alles is volbracht' moment. Paulus heette oorspronkelijk Saul, zijn Israëlitische naam (van Selah), wat in de wortels het raadplegen van een orakel betekent. De mens moet deze balans leren vinden tussen Geheim en het Woord, de twee vruchten van kennis. Dit zijn de twee facetten van de kennis die de mens moet blijven vereren. Paulus moest dus heel diep in gevangenschap om dit orakel van Filippi te kunnen raadplegen.

Het is dus belangrijk te beseffen dat als men een filosoof wil zijn, een wijsgeer, dan moet men ook een filomuo zijn, een liefhebber van het geheim, van de stilte, waarvan de filo-hippoi, filippi, de liefhebber van het beest, een beeld is. En dan moet de mens dus ook een filo-peinao zijn, een liefhebber van het hongeren, wat overigens van penes komt, arm (vgl. het mannelijke geslachtsdeel, penis, de arme, de hongerende), en peno, het zwoegen voor het dagelijks levensonderhoud.

Al deze karakters zoals Jezus, Paulus en Johannes zijn natuur principes van de geheimen van de vruchtbaarheid en het eeuwig leven, het bestaan op zich. Letterlijk betekent de filo-hippoi (filippi) de paardenliefhebber, wat we ook weer terugzien in Openbaring 6, de opkomst van de paardenruiters. In het Aramees kan het paard ook vertaald worden als wildernis loopbrug, waardoor Filippi in dit opzicht ook de liefhebber van bruggen betekent. Het derde paard is dat van de honger. Telkens weer worden deze bruggen door beesten aangekondigd. Deze bruggen worden voor het volk gelegd, als orakels. En de Vur stelt : beide overkanten van de brug zullen branden. Er is alleen leven op de brug (112:5).

Aan de beide overkanten van de brug waren oorlogen, waarin het ego moet afsterven. De tweede ruiter, of beestenrijder, in Openbaring 6 is die van de oorlog, het rode, als beeld van de besnijdenis. En dat moet ook wel, want zonder de besnijdenis kan men niet de brug op. Het leven is dus te vinden in het mengsel. Het is niet alleen maar hier of daar, maar er ergens tussenin. De vierde ruiter, of beestenrijder, is die van de dood, van de dood aan het ego.

Hoofdstuk 56. De Egypto-Aramese achtergrond van Filippenzen

Als de man tot de vrouw gaat is dat een beeld van het zaad wat in de aarde gaat. Het zaad is het overblijfsel, de kern, wat voortkomt vanuit de grote verdrukking, en heeft zo een schuilplaats in de aarde. De vrouw baart een kind, wat al snel tot de hemel wordt genomen, in Openbaring 12. Dan vlucht de vrouw naar de wildernis (:6). Hierin komt de aarde de vrouw te hulp. Ondertussen vindt de vrouw een beest om op te rijden. Ze is namelijk tot het dualistische en demonologische geheim gekomen om het ego te overwinnen. Johannes vindt haar in de wildernis in Openbaring 17. Het is een spiegelend, paradoxaal verhaal. Filippi heeft dezelfde betekenis als de vrouw op het beest, en daarom is het een sleutelboek om dit orakel te begrijpen. Paulus, de hongerende, stelt in Filippenzen 4 dat naar de mate de mens deelt in zijn verdrukking deelt de mens in zijn verrukking. Zo kunnen we dus ook het hele opname mysterie begrijpen, want dit heeft te maken met de vrouw op het beest, met Filippi. Dit is dus in de Aramese grondtekst een mysterie van adoptie.

De vrouw zit dus op een beest in de wildernis, en aan vele wateren, de volkeren. Ook dit was al genoemd in Openbaring 12 :

15En de slang wierp uit haar bek water achter de vrouw als een stroom, om haar door de stroom te laten medesleuren. 16En de aarde kwam de vrouw te hulp en de aarde opende haar mond en verzwolg de stroom, die de draak uit zijn bek had geworpen.

De aarde splitste deze stroom op. Dat is de eerste hulp bij ongelukken, dat het kwaad gesplitst wordt, geanalyseerd, bestudeerd. Dat is het vak van de demonologie, en vandaar dat de vrouw op het beest in Openbaring 17 aan deze wateren zit. Hoererij kan in het Aramees zowel heilig zijn als onheilig. Paulus spreekt zelfs over de heilige tempelhoeren van Filippi in de originele Aramese grondtekst van het boek Filippenzen in 4:22. Zij zijn onderdeel van de gemeente en onderdeel van de heiligen, zoals Jezus zegt in Mattheus 21 : 'Voorwaar, Ik zeg u, de tollenaars en de hoeren gaan u voor in het Koninkrijk Gods.' Dat gaat ook over bekeerde hoeren, maar de heilige tempelhoeren zijn degenen die de mens verbinden met God, waarin de relatie tussen man en vrouw metaforisch is. Dit hoeven niet eens mensen te zijn, maar kunnen ook godinnen zijn die dit uitbeelden, zoals in de Egyptologie. De gnosis omtrend deze dingen ging in die tijd veel dieper. Het waren filosofen.

Nu is hoer een scheldwoord, maar het kon vroeger veel meer betekenen. Laten we hierbij ook denken aan het rode touw van de hoer Rachab waardoor redding kwam, als beeld van de heilige gebondenheid. In de geestelijke wereld moet je ook de relatie met God verdienen, kopen, dus vandaar dat het weleens vergeleken wordt met heilige hoererij. Dat is dan metaforisch, niet letterlijk, en bovenal is het dualistisch. Je kan al heel snel met dit soort dingen de mist ingaan als je je niet aan de demonologische regels houdt. Demonen staan altijd weer op de loer om gaatjes te zoeken. Vandaar dat de gehoorzaamheid volkomen dient te zijn, en dat kan alleen maar in de heilige gebondenheid. Toen Jezus de geestelijke vervulling had ontvangen werd hij in de woestijn gedreven om op zoek te gaan naar de heilige gebondenheid. Dat is dus de zegen die erna komt. Het stopt dus niet met de geestelijke vervulling. Als je het geestelijke hebt ontvangen, dan begint de tocht uit de stad tot de wildernis, en zijn er de slopende gevechten met demonen en al hun verzoeking, zoals Jezus die ook had. Het is een verhaal, maar deze principes zijn realiteit. Het is filosofie.

Paulus kent al deze dingen en deze gevaren, en streeft daarom naar het ontvangen van de kroon van de besnijdenis, de rode kroon, zoals ook de koningen, de overwinnaars, van het lagere Egypte, de Nijl delta, deze kroon ontvingen. Vandaar ook weer dat de vrouw op het beest aan vele wateren zit, aan de Nijl delta. In Openbaring 17 was zowel het beest rood als de vrouw, die gehuld was in rood. De letter N werd in de voor-dynastische tijd uitgebeeldt door de rode kroon, en in het latere oude rijk werd dit uitgebeeld door een waterstroom. Het is de kroon van het rode wildernis land, ook wel deshret genoemd, waar het Amerikaanse woord voor woestijn uit voorkomt : desert.

In het boek Filippenzen in de westerse vertaling staat er veel dat men zich moet verblijden, en

sommigen zien blijdschap zelfs als graadmeter om te zien hoe vol iemand is van God. Maar in het originele Aramees staat dit er helemaal niet. Er staat letterlijk : bloei met genoeg groen, oftewel : blijf groeien. Een heleboel mensen vertonen blijdschap zonder groei, of hun geestelijke groei gaat er zelfs door achteruit. Ze worden oppervlakkig en onderscheiden niet meer. Ze hebben hun kritische oplettendheid verloren. Wel geven ze degenen die dan niet blij zijn zoals hen de zwarte pietten kaart.

Hoofdstuk 57. De Egyptische Filippenzen - De Natuur Filippenzen

De christelijke tuin om ons heen gaat niet zomaar weg, maar we kunnen het wel ordenen en verdiepen, als doorgang tot de wildernis. Het is potentieel creatief materiaal, en wij kunnen de tuinieren zijn.

Het NT loopt via het Aramees terug naar het Egyptisch, waar het vandaan komt. Vandaar dat ook de Filippenzen brief oorspronkelijk Egyptisch is.

1:1 - Paulus en Timoteüs, dienstknechten van Christus Jezus, aan al de heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn, tezamen met hun opzieners en diakenen.

Het woord 'dienstknecht' is abad in het Aramees, de taal van Jezus, een dochterspraak van het Egyptisch, wat komt van het Egyptische abata met dezelfde betekenis. Ook de Egyptische wortel uba betekent dienstknecht, en uba betekent ook openen en penetreren, het binnengaan van een vreemd land. Het woord is in de Egyptische taal ook verbonden aan de metaforische seksualiteit die de relatie met God uitbeeldt.

1:2 - Tucht tot volmaaktheid zij u en vrede.

Vrede is in het Egyptisch de dagelijkse leiding door een dagboek.

1:3 - Ik dank mijn God, zo dikwijls ik uwer gedenk.

Voor de Egyptenaren is het geheugen de hemelvaart na de lange nacht van de vergetelheid.

1:4 - immers, in al mijn gebeden bid ik telkens voor u allen.

Gebed is b-t in het Aramees, van het Egyptische n-t, wat hongeren en minderen betekent (n-t, nehet, nwt), en wat de betekenis is van het bidden. Een ander woord voor gebed is speru, wat ook de naam van een godin is die tegen demonen beschermde. Dit woord komt van de wortel sper, wat rib betekent. Toen Adam een vrouw kreeg vanuit zijn rib is dit dus in de Egyptische context dat hij een vrouw kreeg door het gebed, oftewel door het hongeren, het minderen. Ook sper, rib, betekent overigens gebed in het Egyptisch. Als tebh, gebed, is zij de wildernis godin van het gebed.

1:5 - wegens uw deelhebben aan de prediking van het evangelie, van de eerste dag af tot nu toe.

Deelnemen is setep of setepet in het Aramees, wat ook rechtstreeks vanuit het Egyptisch komt. Shetep is in het Egyptisch deelnemen, samenvoegen, en de sehetput zijn de verzoenoffers. Seheteput is de godin van het verzoen offer. Dit zijn dus zwaar heilige dingen. Men mag niet zomaar ergens aan deelhebben, en daarom is het deelhebben aan iets ook in het Egyptisch gelijk als het door vrees in de aarde zakken, oftewel de mens moet voorzichtig zijn, alert (ab).

Prediking is in het Egyptisch verbonden aan het overstromen van de nijl en aan het werk van vroedvrouwen, van de godin van de vroedvrouwen, Hi-t, Hiti, Hitiu.

Al met al was religie een filosofische taal voor de Egyptenaren die veel meer in de context van de natuur plaatsvond, als een natuur taal.

Hoofdstuk 58. de mijnen van filippi

Zitten wij niet helemaal tot onze nek in het christelijke ? Het lijkt wel op elke hoek van de straat in je gezicht gesmeerd te worden. We spreken daarom ook van de christelijke bezetting. Het Westen is grotendeels christelijk. Je kunt de bijbelteksten die telkens om je oren vliegen wel bijna dromen. Het wordt kinderen met de paplepel ingegoten, en het is heel dubbel. Maar hoe hieraan te ontkomen ? Het eerste antwoord is dan de Egyptische wortels die een ander inzicht geven. Het zijn namelijk geroofde Egyptische schatten.

De mens is omringd door psycho-matadoren, oftewel psychodoren die telkens weer het psyche van de mens proberen te bedriegen en te doorsteken. Als antwoord hierop moeten wij in de bijbelverzen van het NT gaten boren helemaal terug tot het Egyptische fundament, als mijnwerkers. Zo kan de mens terug tot de Afrikaanse en amazone natuurbronnen. Het oorspronkelijke Egyptische NT is zo een poort terug tot het oer en het buitenaardse oer. Ook is het een sleutel tot de rode planeet, de Vur en de Bilha.

Filippenzen

1:6 - Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat wat in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten.

In het Aramees staat er dat alles op de juiste plaats zal komen. Het is een werk van ordening (slm). Voleindigen (menkh-t, menq) is in het Egyptisch een touw, of de godin van de touwen, ook voorgesteld als slangen, Menqit, als beeld van de heilige gebondenheid. Vandaar dat het rode touw in het OT een beeld van redding was, en ook de slang in de wildernis die Mozes opstelde. Als qem, een ander Egyptisch woord voor voleindiging, betekent het het openen van de zintuigen (qemh). De voleindiging is ook het terugkeren tot de tuin (kam). Ook is de voleindiging de heilige gevangenschap (tchera). Op een vreemde manier beeldde Paulus dus al de voleindiging uit in de gevangenschap. Ook Eden was een gesloten plaats, een tuin met een omheining.

1:7 - Zo van u allen te denken spreekt voor mij dan ook vanzelf, omdat ik u op het hart draag, daar gij allen, zowel bij mijn gevangenschap als bij mijn verdediging en bevestiging van de waarheid van het evangelie, deelgenoten zijt van de mij verleende tucht tot volmaaktheid.

Laten we beseffen dat als we in gevangenschap leven dat we dan al bezig zijn met de voleindiging, omdat dit allemaal symbolisch is voor de heilige gevangenschap.

1:8 - God toch is mijn getuige, hoezeer ik met ontferming naar u allen verlang.

In het Egyptisch is het geheugen een getuige, de recorder, en dit gebeurt door pijnen en verwondingen (skha-t). De bloem is hiervan een beeld, omdat de bloem de cyclus van het leven, van vruchtbaarheid laat zien, zaaien en oogsten, de tussenstappen (utch). De bloem zorgt er dan ook voor dat het geheugen gerelativeerd wordt.

1:9 - En dit bid ik, dat uw liefde nog steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid.

De kennis groeit door het geheugen als een getuige, wat in 1:8 wordt gebruikt in het Aramees als shad, van de Egyptische wortel skha-t. Het geheugen vaart ten hemel na de nacht van de vergetelheid. De vergetelheid is een facet van het Egyptische gebed, van het hongeren en minderen, want er is zoveel valse kennis die weer vergeten moet worden. De mens moet ook drastisch ontschoold worden in een heleboel dingen.

Liefde, hob in het Aramees, komt van het Egyptische aab, hab, wat ook het hongeren en minderen betekent, en het voleindigen. Er is dus geen voleindiging zonder mindering. In het minderen is de voleindiging. Aab is ook het merkteken van de wildernis godin, Set. Mer is een ander Egyptisch woord voor liefde, wat ook hongeren betekent en verbod. De Aramese wildernis god(in) van het OT is Maria, Mar, Mer, en zij is in het NT de moeder van Jezus. Mozes leidde het volk tot deze godin in de wildernis, de godin van het hongeren. Zij werd in de Egyptologie ook uitgebeeld als een heilige slang, het heilige touw, wat Mozes ook opstelde in de woestijn. Mozes was diep ingewijd in de Egyptologie. Mer staat ook weer voor de heilige gebondenheid en de opening van de zintuigen. Jezus is een beeld van de wedergeboorte, en die kan dus alleen plaatsvinden in de godin van honger, Mer, Meri. Dit komt voort vanuit het voortijdse Afrikaanse 'namerie', de natuurstof van het oer.

Mer of Meri is in de Egyptologie ook een naam voor Isis, Aset, Set, als de wildernis godin. Zij beeldt ook het touw uit, zoals Jezus in de wildernis tot het touw kwam in de zin dat hij sprak dat hij zonder God niets kon doen of zeggen. Ook het volk Israel kwam tot het touw in de wildernis, voorgesteld door een slang. Dit laat in de Egyptologie de brug zien tussen hemel en aarde.

In de Egyptische context bidt Paulus dus dat de honger, het minderen, overvloedig mag worden, opdat het de hemelse natuur kennis zou voortbrengen die de menselijke natuur zou overweldigen en innemen.

1:10 - om afgezonderd te zijn en te onderscheiden, waarop het aankomt. Dan zult gij rein en onberispelijk zijn.

In het Aramees is de afzondering een beeld van de onderscheiding (prs). Deze regel was er al in het Egyptisch. De onderscheiding wordt in het Egyptisch voorgesteld als het hol van een slang, als beeld van de baarmoeder en de hel (ten). Dit is waar de hongerende afzondering toe leidt, tot het hol van het touw. De mens mag nooit zomaar het touw aanvaarden als een muis die denkt kaas te hebben gevonden. Vandaar dat het touw allereerst komt als slang, en de mens heeft eerst een worsteling met deze slang te voeren. Alles moet getoetst worden. De mens moet niet vallen voor

overmoedig vertrouwen en overmoedige godsdienst, want men zou maar eens een afgod dienen. Onderscheiding betekent ook later in het Egyptisch (then).

1:11 - vervuld van de vrucht van gerechtigheid, welke is, tot eer en prijs van God.

Gerechtigheid is in het Egyptisch de diepere betekenis, en is altijd verbonden aan het touw, opdat de mens niet overmoedig oordeelt.

1:12 - Ik wil, dat gij weet, broeders, dat hetgeen mij wedervaren is veeleer tot bevordering van de evangelieprediking heeft gestrekt.

Dit zijn weer Egyptische principes, dat de pijn zowel inprintingen maakt in het individuele geheugen als in het collectieve geheugen.

Hoofdstuk 59. De Terugkeer tot het Oergeheugen

Verder op het Vur traject komen we bij boek 10, het Rode. Dit gaat over de ontmoeting met Hel, gepersonificeerd en gesymboliseerd als een vrouw :

25. Het gordijn achter haar was prachtig golvend met satijn, kant, wol en dierlijk touw. Door het raam zag hij niets dan vuur, maar het was als het vuur van drugs. Het speelde met zijn verstand, met zijn herinneringen, met zijn dierlijke instincten en met zijn filosofieën.

26. 'Mijn naam is de Hel,' zei de vrouw. 'Ik ben de plaats waar jij was. Je hebt haar overwonnen.'

27. 'Wie heb ik overwonnen ?' vroeg de jongen.

28. 'Haar, degene die loog over mij,' zei de vrouw. De vrouw pakte hem stevig beet en kustte hem. 'Mijn zuster, genaamd Leven. Mijn andere zuster is Dood.'

In vers 25 is zij verbonden aan het touw, als de godin van de touwen. In de Egyptologie is de hel de baarmoeder, het hol van het touw, van de slang. Mozes leidde het volk in de wildernis tot dit mysterie en stelde een slang op, en het volk moest tot de slang komen om te overleven. In de Egyptologie is er het Sokar mysterie waarin de ziel door de wildernis hongert en moet komen tot de grot van Sokar, de wachter van de mond, de stille, het geheim. Tevens is Sokar de wachter van de hel die onder de grond ligt, en hier ligt het mysterie van de wedergeboorte. Sokar is de wachter van de baarmoeder. In de Egyptische taal wordt Sokar op verschillende manieren geschreven. Ook de letters vormen verhalen op zich, want het zijn hieroglyphische orakels. Zo communiceerden de Egyptenaren met de buitenaardse natuur. Het was een natuur technologie. Hier ligt het voortijdse Afrika en amazonië in gecodeerd.

In Bilha I, boek 31:6 wordt gesteld dat het volk in de wildernis werd geleid tot de Zukki stam. Soka-r, of Zukki-r betekent de poort (r, Egyptisch, mond) tot Zukki, als de godin van de touwen,

van de heilige gebondenheid. Zo overleefde het volk. Maar hun ego ging de dood in, want in het boek Numeri, voordat de Israëlieten tot het heilige touw, de heilige slang, kwamen werden ze gebeten door slangen, en velen stierven. Zij die niet in de heilige gebondenheid zijn en er niet toe naderen, worden erdoor gedood, als een beeld van het ego wat eerst moet sterven. Mozes leidde dus het volk tot het beest in de wildernis, tot het geheim, zoals ook Johannes in de wildernis tot dit dualistische geheim werd geleid. Goed en kwaad wordt hiervoor gebruikt. Al het kwade zal medewerken ten goede, wat ook de boodschap is van boek 10 in de Vur. Het gaat over de kus van verraad, de Judas kus, waardoor Jezus uiteindelijk werd geleid tot de wildernis buiten de stad, tot Golgotha, waarin hij verzoend werd met het geheim. Voor een volgeling van deze principes is dit onontkomelijk. Wee u wanneer iedereen wel over u spreekt. Verblijdt u in de vervolgingen. Het zijn dus sleutels.

Boek 11 van de Vur gaat dan over het meisje wat niet kon spreken, dus ook over het geheim, en hoe ze daardoor vals werd beschuldigd, beroddeld en verworpen. Maar dit was uiteindelijk wel de weg waardoor ze haar stem weer zou terugkrijgen. Ze kwam met hele andere mensen in contact, en werd bevrijd van haar orthodoxe banden.

Boek 12, de naaktheid, gaat over de ontbloting van het geheim, de openbaring, maar de wildernis heeft haar eigen camouflage en bedekt de lichamen met haar modder. En dan blijkt dit allemaal maar beschreven te zijn op een steen, op een kaart of plakaat. Zou het een grafsteen zijn ? Wij komen alleen tot het geheim en de openbaring ervan als wij aan ons ego sterven, als een testament, en dan zullen wij moeten leren het geheim te bewaren en niet voor de zwijnen te werpen. Wij moeten ons camoufleren in de wildernis. Ook anderen moeten de prijs betalen. Wij moeten het geheim bewaken tegen rovers.

De hel, het geheim, de baarmoeder, de wond, bouwde het geheugen op, als een weg tot het oergeheugen. Dit is waartoe we moeten komen tot de grot van Sokar, de Zukki-r. We moeten niet blijven steken in het geheugen, maar dieper her-inneren. Het oergeheugen zal alles op zijn plaats doen vallen. Daarom moet de mens ook weer zoveel vergeten, vastgelopen, vals geheugen. Daar gaat boek 13 over, de Witte Roos. Het vastgelopen geheugen, het oppervlakkige geheugen, is een droom. Het kan zelfs een nachtmerrie zijn. Daarom moet de mens dieper. Komen tot het onderliggende geheugen :

1. Ze zijn de kleermakers van je dromen,
Ze zijn de kleermakers van je geweten,
Je weet nooit waar je bent, terwijl je denkt dat je het weet,
Je bent er zelfs heel zeker van

2. Ze zijn de dromers, zo ver weg,
Ze verkopen hun dromen in de nacht,
De woorden lijken altijd weg te vagen,
In dit vreemde sieraad

3. Het is allemaal dieper binnenin,

Vreemde speelkaarten in de lucht,
Boeken, het alfabet van pijn

4. Het is als een nieuwe drug, een nieuw medicijn,
Ze weten niet meer waar ze zijn,
Hier begint een andere droom

5. Het is vreemder dan ze zich konden voorstellen,
Je weet nooit wanneer je echt wakker bent,
Wanneer Zij in de buurt is,
Ze realiseren het niet,
Ze zijn ver weg

Weer zien we de kaarten, zoals in het vorige boek. Het zijn kaarten op een steen, als testamenten. Alleen de mens die aan zijn ego is gestorven kan tot de kaarten van het oergeheugen komen, tot het museum onder de geschiedenis. Het is een verloren geschiedenis.

7. Ze dromen allemaal over donder buiten,
Donder en regen,
Zij spreekt in een taal die zij niet verstaan

8. Dit zijn de dansen van het slaaplied,
Hij voelde zich zo alleen nu,
Maar het deed hem geen pijn,
Het was alsof hij diep zweefde in de zeeën van genezing,
Het was alsof zijn geheugen niet meer bestond,
Want het was alleen maar een zieke interpretatie,
Van een gespleten verstand, terwijl er iets tussenin zat,
Zoveel dingen weghoudende

9. Hij wil niet meer terug, hij wil alleen dieper,
Er is een zachte donder in de lucht,
Witte donder, terwijl de hemelen openscheuren,
Hij zonk in een nieuwe realiteit,
Zijn ogen vertelden een honderd verhalen,
Het was als een mozaïek

Boek 14 gaat over het komen tot de rode veer. Wanneer een mens aan zijn ego sterft in de diepe nacht, dan komt hij tot de woeste zee van de dood, en dan moet hij wachten op de rode vogels, de rode ibissen, die hem over de zee van de dood zullen brengen. Dit zijn hele grote vogels. Achter de zee van de dood liggen de spoorwegen, de stations, waar de Vur ook over gaat. Het oergeheugen is te vinden op de rode planeet, de kern van het heelal. Zo blijft de mens veilig tegen het valse geheugen van de piraten.

11. Ze plunderden alles wat los en vast zat, en op een dag namen ze alles in, en namen de gevangenen mee in hun schepen naar een plaats diep onder de grond waar ze in de mijnen moesten werken.

Hier zien we dat de mens geplaatst wordt in de mijnen. Het is zwaar werk in het geheugen, zwaar en slopend. De piraten willen goud. Dan gaat het over de rode veer als wapen tegen de piraten, wat zelfs tot een gebod werd. De rode veer wordt beschreven als een geheim. Het is dus een mysterie, wat verder in de Vur besproken wordt. De mens moet dus uit de piratenmijnen komen, en niet meer werken voor de piraten. Er is een ander traject van mijnen wat in de Vur beschreven staat. Wiens mijnwerker ben je? Eerst moet de mens met alles stoppen en door het hongeren en minderen komen tot het rode, tot de kernen van de wildernis. De mens moet eerst loskomen van piraatse goudlust. De mens moet genezen worden van piraatse goudkoorts. Het medicijn ligt in het rode. 'Mag ik wat van dat rode, dat rode daar?' Ezau, de wildernis mens, gaf zijn eerstgeboorte recht ervoor op. Wat kon hem het schelen? Hij hoefde geen aanzien in de stad. Hij gaf alles op, zoals Jezus aan het kruis, en zoals Paulus in de gevangenis. Alles wat hij wilde was het rode. Het is het mysterie van de rode veer. Wachten wij op de rode vogels, of stoppen we ergens halverwege omdat het te lang duurt, en keren we weer terug naar de piraatse arbeid, het lusten naar stads goud?

Hoofdstuk 60. Filippenzen en het Afkicken van Sociale en Religieuze drugs

Filippenzen

4:1 - Daarom, mijn geliefde broeders, naar wie mijn verlangen uitgaat, mijn blijdschap en kroon, staat also vast in de Here, geliefden.

Blijdschap is in het Egyptisch het open zijn van hart. Het Aramese woord is hadwa, en in het Egyptisch is het aut ab, hat ab, met de wortel aut-a, de slang op de kroon, oftewel het verstand wat in de heilige gebondenheid is, het touw van het hoofd. Blijdschap is in het Egyptisch altijd gekoppeld aan wijsheid en inzicht (ab). Blijdschap is de ontmaskering, de openbaring van het geheim. Het is het openend aspect van kennis (unf).

Een ander woord voor blijdschap is mseka, wat ook kroon betekent, maar wat in principe een demonologische betekenis heeft, want het betekent ook dierenhuid, waarin de aan het ego gestorvene gehuld werd om zo opgenomen te worden. Meska, mseka, is de jacht en de slacht van het kwade, het ego. Hier komt ook het Aramees voor messias vandaan: mseka, wat ook christus betekent, en wat dus de gehulde in dierenhuid betekent, als terugkerende van een geslaagde jacht op het ego. In het Egyptisch is blijdschap, mseka, dus de huidenjager, of de drager van dierenhuid. Dit is niet letterlijk maar metaforisch. De dierenhuid beeldt de zonde uit.

Blijdschap als Rennu-t is ook de naam van de godin van de oorlogs-oogst, vgl. rennit, bijmoeder godin, en ook is het een slang op de kroon, een uraeus, als beeld van het touw rondom het hoofd, het verstand. Blijdschap is voor de Egyptenaren bepaalde climaxen van geestelijke vervoeringen en dromen (resi, reshi, resha). De mens gaat naar bed en zijn dagelijkse problemen worden in zijn dromen onthuld (haaut, hata).

4:2 - Euodia vermaan ik en Syntyche vermaan ik, eensgezind te zijn in de Here.

Vermanen, aansporen is b'y in het Aramees, bu, van het Egyptische saub, vermanen, wat sa-bu heeft als wortel, de jakhals gidsen van de onderwereld. Dit is dus een Anubisiaans vers.

4:3 - Ja, ik vraag ook u, mijn trouwe metgezel: wees haar behulpzaam. Want zij hebben tezamen met mij in de prediking van het evangelie gestreden, naast Clemens en mijn overige medearbeiders, wier namen staan in het boek des levens.

Het boek des levens, de ktab van het leven in het Aramees, is een gidsenboek. In het Hebreeuws is het leven het hongeren, het minderen. Het is dus het boek wat de hongerenden leidt in de wildernis, oftewel door de onderwereld. Ook dit is dus een Anubisiaans vers.

4:5 - Uw minderen (Aramees, zie hoofdstuk 2) zij alle mensen bekend. De Here is nabij.

Alle mensen is in het Aramees meer de gelijkgestemden, en het wordt aan hen geopenbaart.

De kroon waarnaar Paulus in dit hoofdstuk en het vorige hoofdstuk jaagt is de spotkroon, omdat hij eensgezind met de gekruisigde wil zijn. De jakhals is een beeld van spot. In de Egyptologie hebben de palen waaraan het ego moet sterven soms de kop van een jakhals. Spot is het afsplitsen, het vervormen, aan de voet van de waterval van de emanatie, en de kracht waardoor een mens kan cirkelen. Spot is de echo die alles mengt, waaruit de nieuwe schepping voortkomt, dus alles werkt mede ten goede. De mens zendt iets uit, en het komt op verschillende manieren tot hem terug, wat een verschijnsel is van creativiteit. Daarna moet het geordend en vertaald worden. Daarom moet de mens de spotkroon dragen en geleid worden door de jakhals door de onderwereld. Ook de Judas kus is een onderdeel van de spot. Alles splitst zich af tot geheim en leidt de ingewijden tot de openbaring.

4:12 - Ik weet wat armoede is en ik weet wat overvloed is. In elk opzicht en in alle dingen ben ik ingewijd, zowel in verzadigd worden als in honger lijden, zowel in overvloed als in gebrek.

De mens moet dus de parallellen en paradoxen van het leven leren begrijpen, want hierin ontwikkelt de mens zich. Het is de baarmoeder van het leven. Telkens weer vormen deze cirkels zich om de mens, als bloemen, en de mens moet de sleutel daartoe zoeken. Durft de mens de zee in te gaan, om het geheim van de golven te ervaren? Durft de mens op zoek te gaan naar de piranha juwelen om zo te komen tot het oog van de piranha? Daarover gaat boek 15, de Piranha, van de Vur. Blijven we bedriegelijke piraten in de stad, of ontdekken we hun geheim en komen wij tot de wildernis om als natuur mensen te leven?

9. Hij begon te prediken over het komende oordeel over piraten: 'Ik laat je kiezen tussen twee wegen: Blijf de piraat wie je bent, of wordt een wilde. Keer terug tot de wildernis, of het oog van de piranja zal je slaan.' Hij ging van piratenhaven tot piratenhaven. 'Verlaat je huizen en volg ons,' schreeuwde hij. Ze marcheerden door de straten.

Dit houdt ook in de religies van de stad achter te laten en het te bekijken vanuit de natuur, te

ordenen.

Filippenzen

4:21-22 - Vrede, groet iedere heilige. U groeten de broeders, die bij mij zijn. U groeten al de heiligen, inzonderheid die aan het huis des keizers verbonden zijn.

Vrede is in het Egyptisch het overzicht, en ook is het de borstmelk, als de openbaring van het geheim. Ook is het het voleindigen van een boek. (heri, hera, hetep) Het Aramese salam (Hebr. shalom) komt van het Egyptische sharm. Als sgerh is het een ingesloten plaats, als een omheinde tuin (vgl. Eden), en betekent het stilte en het graf.

4:19 - Mijn God zal in al uw behoeften naar zijn rijkdom heerlijk voorzien, in mseka.

Allereerst gaat dit weer over de openbaring van het geheim, de ontmaskering, de mseka. De rijkdom is in het Aramees geestelijk, wtr, een leven in openbaring, voorgesteld als regen of zomertijd. In het Egyptisch is het het fragment, de besnijdenis, ash-t, asha-t. Het is de diepere waarde van iets, het hebben van richting, een kompas, en het voleindigen van een cirkel. Het is het leegmaken van jezelf om water voort te brengen (aha). Rijkdom is voor de Egyptenaren het leren, de literatuur, boeken die over de eeuwigheid gaan. Het werd voorgesteld als een vuurspuwende slang in de onderwereld, als een vuurspuwend touw, de heilige gebondenheid die de zintuigen opende, Khe-ti, khet. Dit leidde tot de godin van de eeuwige touwen voor verdere opening van de zintuigen.

Ga je mee op een tocht naar de diepere natuurfundamenten van de stad, tot het Egyptische fundament ? Dan zal het NT geopenbaard en ontmaskerd worden. We komen tot de kern. Daarover gaat boek 16 van de Vur, de roede :

11. We moeten stoppen om ons leven afhankelijk te houden aan de stemming van de mensen. Mensen zijn zo wisselvallig als het weer. Als het van de mensen afhangt, dan overleven we het niet. We verwachten teveel van mensen.

13. Je leeft niet door de genade van anderen. De mensen mogen niet de fundamenten van je leven zijn. Mensen kunnen je niet gelukkig maken. En als ze je dan toch gelukkig maken, dan is het Vur geweest, die hen heeft gebruikt. Maar Zij zou u net zo goed op een andere manier kunnen zegenen.

14. Indien iemand tot Vur komt, en niet achterlaat zijn vader en moeder en relatie en kinderen en broeders en zusters, ja, zelfs zijn eigen leven, die kan niet tot Haar komen.

17. We worden vrij van mensenvrees en mensenbehagenis. We behagen Vur om zo de mensen werkelijk te zegenen en te helpen. Bega de voetstappen van Vur.

20. De Heerin zendt Haar Paradox tot de cryptischen, de schijnbare tegenstelling, want er zijn meerdere seizoenen, en je kunt de steen draaien om van meerdere kanten te bekijken. Ook worden er meerdere talen gesproken. Vur heeft dus een veelvoudig doel, om de gehoorzamen binnen te halen, en de valsen af te scheiden. Vur is als een zifter en een toetser, een eeuwig pad voor de rechtvaardige, en tot een oordeel over de onrechtvaardige.

22. Diep onderin de aarde woont Vur als de indiaan die door de christelijke kolonisten werd vermoord. Wist u dat alles wat we om ons heen zien gebeuren, en wat gebeurde in de geschiedenis, naar boven kwam als een weerspiegeling van Eeuwige Realiteiten ? Zij kwamen aan de oppervlakte als verborgen boodschappen van Vur. Waarin Vur tot ons spreekt in verborgen taal. Waardoor we kunnen zeggen : Vur spreekt toch nog.

Dit is ook de diepere boodschap van Filippenzen, over het jagen naar de kroon van de sociale

besnijdenis. De wijnstok moet sociaal gesnoeid worden opdat het vrucht voortbrengt. Het is het medicijn als je verslaafd bent aan sociale of religieuze drugs.

Hoofdstuk 61. Egyptische betekenissen van mattheus 24 en 25

Mattheus 24

1En Jezus ging de tempel uit en vertrok. En zijn discipelen kwamen tot Hem om Hem op de gebouwen van de tempel te wijzen.

In het Egyptisch werd de tempel voorgesteld als een vrouw (auit, aua-t), als een baarmoeder, de aarde (au-t), waar de jakhalzen waren om de mens door de onderwereld te leiden, als gids (auait), als een beeld dat de spotkroon en het spotkleed die de jakhalzen vertegenwoordigden, de kroon van de besnijdenis, zou leiden tot wedergeboorte. De tempel was dus niet iets vrijblijvends, maar een heilige gevangenschap (vgl. Filippenzen). De vrouw als beeld van de tempel was vuil (au-t, autiu), omdat zij de natuur uitbeeldde, en zij was vuil als een beeld dat zij de oorlogsgodin was en godin van de jacht. De mens kwam tot de tempel om te hongeren, te minderen, los te komen van het materialisme, om zo ook zelf een tempel te worden, zoals Ra op zijn tocht door de onderwereld ook werd tot een tempel, één van zijn vormen (au-ti). Dit komt ook terug in het NT waar de mens zelf de tempel van God is. Daarom moet de mens leeg worden (auti). Ra moest vol worden van zijn moeder Noet, anders zou hij nooit meer boven komen. Hij was verstrikt in haar baarmoeder. Ra moest zichzelf volkomen legen door het hongeren, een proces wat ook beschreven wordt in Filippenzen 2.

De tempel werd in het Egyptisch beschreven als een rivier oever, als het krijgen van land onder je voeten (a-t). Het was het lichaam van God en een steen van grote waarde (aa-t), als een orakel. Boek 17 van de Vur, de steen, gaat over een heilige steen. Wanneer de steen verkeerd benaderd werd stierven er mensen. Het is een metafoor van het religieuze ego dat sterft. De Vur noemt het de steen van de slager. De tempel is het graf, en er is een graftuin omheen gebouwd (utchit, utcha-t). Het is de plaats waar de mens zijn leven achterlaat en waarin zijn hemelse zintuigen openen, als het oog van Ra (utcha-t). Het is de plaats van groei (utcht).

In het Aramees is het gebouw ook de groei, waar de discipelen Jezus op wezen.

De tempel is ook de plaats waar het leger verzamelt in het Egyptisch (ma), waar eensgezindheid plaatsvindt. Het is ook de plaats waarvanuit de oorlogs-oogst plaatsvindt. De tempel is het wapen in de hand van de soldaat. De tempel is een godin in de onderwereld, zoals ook de vrouw in het boek Openbaring (hett, he-t).

2En Hij antwoordde en zeide tot hen: Ziet gij dit alles niet? Voorwaar, Ik zeg u, er zal hier geen steen op de andere gelaten worden, die niet zal worden weggebroken.

Deze profetie is duidelijk uitgekomen, want het christendom heeft alles weggekapt van de Egyptologie, waarin alle diepere betekenissen verloren gingen. Hoewel str in het Aramees ook

ontrafeld betekent.

6Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen. Ziet toe, weest niet verontrust; want dat moet geschieden, maar het einde is het nog niet. 7Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn. 8Doch dat alles is het begin der weeën.

Dit gaat over de openbaring van de oorlogsgodin, de demonologie, en het hongeren om in de demonologie ingewijd te worden. Deze verzen zijn dus metaforisch.

Matteus 25

1Dan zal het Koninkrijk der hemelen vergeleken worden met tien maagden, die haar lampen namen en uittrokken, de bruidegom tegemoet. 2En vijf van haar waren dwaas en vijf waren wijs. 3Want de dwaze namen haar lampen mede, maar geen olie; 4doch de wijze namen olie in haar kruiken, met haar lampen.

De lamp is in het Egyptisch een beeld van een hemels slachtmes. De olie is een dierenhuid (gesu), wat betekent dat zij jacht moeten voeren op het ego, en sterven aan hun ego. De olie is ook een beeld van de jakhals god die de gestorvenen aan het ego door de onderwereld leidt, tot Osiris, de bruidegom. Zij die de olie, de jakhals (tekem, tekmi), niet als gids bij zich hebben kunnen dus niet tot de bruidegom komen.

Hoofdstuk 62. het (V)uur van de Vis

Als je het kruis altijd draagt met een glimlach en je er altijd in kan verblijden, dan is er iets goed mis. Het ware kruis is zwaar op sommige punten, in sommige seizoenen, en laat ons uitroepen : 'Waarom ?' Het ware kruis slaat je soms neer, en trekt je soms in slopende gevechten met jezelf, met de geschiedenis en met vijanden. Soms is het kruis ondragelijk en breekt het je en zeg je 'au !' Dat is een waarlijk kruis, geen gouden new age kruis in fluweel gewikkeld om je telkens te kietelen en je te bevredigen. Dat zou het Rigil Kent kruis zijn van de lachende kerk, die altijd een grap, een glimlach of een lach klaar heeft. Die kruisdragers hebben het zeer goed, denk je dan. Maar ze dragen een bedriegelijk kruis, een clown. Ze hebben altijd tekenfilmmpjes in hun hoofd, en het is altijd disney tijd.

Nee, het ware kruis laat je niet altijd breed glimlachend overeind lopen. Het ware kruis laat je aan jezelf sterven en aan de wereld om je heen, tot het punt dat je denkt : 'Wat is er toch met mij aan de hand ?' We mogen het kruis ook op waarde leren schatten als brug tot de vergeten, verbannen en alleengelaten wildernis. Maar laten we eerlijk zijn : Het kruis kan ons soms zo diep snijden dat we niets op waarde kunnen schatten, en ook dat is het kruis. Soms zien we het gewoon niet meer zitten. Op sommige momenten werkt geen enkel truukje. En dan kunnen we alleen maar lijden en aan onszelf sterven, of dan is het overleven. Dat is natuurlijk een hele uitdaging, maar soms zien we dat

niet eens. Soms gaat alles langs ons heen. Soms moet het geluk en het uitzicht slapen, en dan heb je het gewoon niet.

Soms kunnen we nergens bij, en slaapt de kennis. Soms zitten we in de lift of de wachtkamer, en kan alles flink oplopen.

De mens is in een geestelijke oorlogsvoering. Ook dit is een geestelijke oorlog, en zijn het geestelijke oorlogen. De mens is ergens ingegroeid in een verschrikkelijke vernauwing. De vijand is al afgemaakt, maar de mens is blijven steken in het geheugen en kan het oergeheugen nauwelijks bereiken. Toch is er een weg terug naar het oergeheugen. Ik had een serie dromen vannacht wat begon met een dode haai die aanspoelde op het strand, een demon genaamd melhoorn. Later spoelden er veel meer dode haaien aan. Zij kwamen van de planeet rigil kent. De ziel van de mens is gevangen op deze planeet. Er heerst daar een duistere cultus, nog smeriger dan de chinese voetbind-cultus. Het is een bonzai cultus, van het Japanse woord bon, container, en sai, geplant. Het betekent vernauwen en verkleinen, en dit doen ze op rigil kent in deze cultus met zielen van kinderen en dieren, die in nauw glas worden gedrukt, en daarmee kunnen ze allerlei vormen maken, wat ze zien als kunst. Door buis-voeding worden de zielen in leven gehouden, en kunnen zo in die vormen groeien. Het is dus niet slechts voetbinding, maar binding van het hele lichaam, mismaking. Dit werkt ook door de hedendaagse tandofielen cultus heen, de tandementen, die hetzelfde doen door bot en zenuw onderdrukking. Deze geesten werken ook door scholen heen om de hersenen van het kind te misvormen, en zo hun gehele zielen. Alles gaat het glas in. Ook werkt het door de gehele religieuze en spirituele industrie heen. De haaien zijn een beeld van de nachtmerries van mismaking. Het zijn bonzai haaien. Door een bepaalde drugs weten die kinderen soms niet eens dat ze in glas groeien, en krijgen ze de illusie dat het maar gewoon een zachte pyama is, maar die pyama's houden hen geestelijk gebonden aan de bonzai. Ze zijn geofferd aan de goden van de bonzai.

Ik zag vrouwen, moeders, die tot de zee gingen en in zulke haaien veranderden. Het zijn dus shapeshifters. De kinderen worden bedrogen met moeders, terwijl het gewoon hun bonzai-handlers zijn.

Ik zag toen een natuur vrouw van de wildernis, die haarzelf leeg had gemaakt, en de zee kwam uit haar voort, en er kwam een nieuwe schepping, een nieuwe aarde, en de aarde werd tot een rode planeet. Zij hield de aarde in haar handen.

De kinderzielen van rigil kent. Ze kunnen niet spreken, maar ze denken soms dat ze het kunnen, omdat er drugs in hun glas is gespoten waardoor ze die illusie hebben. De kinderen zijn ook geprogrammeerd om degenen die zijn ontwaakt tot deze kennis aan te vallen. Ook worden hier siamese tweelingen gemaakt door bonzai technieken, waardoor zielen in elkaar groeien. De sexualiteit op aarde is ook grotendeels bonzai. Het is een bonzai huwelijks-industrie, en zo komen de kinderen ook automatisch in de glaspipen terecht, allemaal voor deze zieke kunst.

De haaien kunnen zich ook vermenigvuldigen, als een echo, om zo de zielen geheel in te sluiten. Het zijn haaienkokers, haaienbuizen, waar de zielen in worden gezogen.

Ik droomde toen over de wonderbare visvangst uit Lukas 5. In de Egyptologie wordt de zee soms voorgesteld als een verfpot, en de vissen zijn de geverfden, de gecamoufleerden, voor een oorlog. (tchaba, tchabagi, tchabu) De golven zijn een beeld van de index van verschillende kleuren, verschillende kleurpatronen, die een natuur-communicatie op gang brengen. Het Egyptisch voor vis is abt, van de ab wortel, wat gemerkt door verschillende kleuren betekent, in verschillende patronen (gestreept). Het is als Anubis die de hieroglyphen aanbrengt op de zielen, de natuur-tatoeages. Het is een taal, een verhaal, een verhaal van je leven, wat je kunt leren lezen. (ata, ata-ra) Dat is ook wat

dromen zijn, als hieroglyphen die tijdens de slaap worden ingebracht. Deze leiden de mens door de onderwereld. (atit, att, ata) Dit is uiteindelijk wat de verwondingen in het leven zijn. Leer je hieroglyphen lezen. (ata, ati) De aa-t in dit verband kan zowel de pijn van het lichaam als de pijn van de psyche betekenen en het verstand. Maar laten we beseffen dat deze vissen eilanden zijn (aaut). Het zijn de dragers van paradijselijke visioenen. Het zijn de dragers van het oergeheugen. Het zijn lelies drijvende in het water. (aakhui) Het zijn de oerzielen van de mens (aakhu), wat ook een bijnaam is van Osiris. De vis is een beeld van het oerzaad. Het is dat wat doet groeien en bloeien (aakhi), dat wat rivieren doet overstromen. De vis is in de Egyptische taal een beeld van het zijn, het bewustzijn (ai). Het is een beeld van komen en gaan, van de hemelvaart. (aai, ai) Het is een beeld van het baden en wassen (aai, aa). Daarom is de vis ook een beeld van het reinigende vuur en van de vernietiging van het kwaad, van het ego (aubbu, abui), en had de vis alles te maken met de offerdienst (abu, abut).

Toen Mozes het volk uit moest leiden tot de wildernis veranderde zijn staf in het Hebreeuws in een vis (tanniyn, tan). Ook het wortelwoord is een vis (tan). Het kan ook als slang vertaald worden, maar het is dus veel meer. Ook in het Egyptisch ligt er deze verbinding tussen staf en vis (abb-t, abt, abit, abut). De vis is ook een beeld van de testikels, de zaaddragers (ab-t). Dit was dus uiteindelijk het geheim van de uittocht. De vis was in de Egyptische taal het geheim van het kennen (ant), en was ook verbonden aan het minderen, het hongeren, het niets bezitten. De vis betekent het alles achter je laten om je kamp op te zetten in de wildernis (uah). De vis is ook een beeld van de wonderen (bu-t, bua-t). De vissen zijn ook een beeld van de oertranen (bega), die nodig zijn om terug te keren tot het oergeheugen. De vis was een beeld van de oervisioenen, van het oog van Ra (beqa, beq).

Dit is dus de Egyptische achtergrond en betekenis van het verhaal van de wonderbare visvangst in Lukas 5. We kunnen zo het contrast zien met de rigil kent bonzai cultus. Ik droomde van een massief gebouw aan de rand van een stad, aan de rand van het bonzai gebied, en ik zag een jongetje in een pyama met een beertje. Het jongetje wist wat er gaande was. Hij liep naar het open raam en keek naar buiten, waar helemaal beneden water was, zee. Hij wilde weg, maar hoe dichter hij bij het open raam kwam hoe trager alles werd, en dan wist hij weer wat zijn pyama eigenlijk betekende. Maar er is dus een weg uit. Boek 15 van de Vur gaat over het oog van de piranha, een juweel die de zee poorten en de poorten van de onderwereld kan openen, maar je moet er alles voor achter laten. Je kan niet terug. Je kan alleen terug om zogenaamd te 'evangeliseren', zoals het boek bespreekt :

Hij begon te prediken over het komende oordeel over piraten : 'Ik laat je kiezen tussen twee wegen : Blijf de piraat wie je bent, of wordt een wilde. Keer terug tot de wildernis, of het oog van de piranja zal je slaan.' Hij ging van piratenhaven tot piratenhaven. 'Verlaat je huizen en volg ons,' schreeuwde hij. Ze marcheerden door de straten. (:9)

En aan het einde van het boek blijkt het allemaal een droom geweest te zijn van een jongetje, wat hem sindsdien altijd inspireerde.

Amos moest prediken tot het Noorden, tot het tien stammenrijk. Het Noorden is in het Hebreeuws een beeld van het verborgene en het sieraad. In het Egyptisch is het verborgene amen of hep. Het betekent peddelen in een boot tot het heilige touw (heilige gebondenheid), hep. Amos was in die zin een soort Hebreeuwse ra.

Het Noorden is in de Egyptische taal een beeld van de godin van de touwen, slangen, en de kroon met een slang (uraeus) erop, mehn-t, mehnit. Het is dus de vervulling van Paulus die jaagt op de Filippenzen kroon, en van het volk die door Mozes wordt geleid tot de slang in de wildernis, als beeld van de heilige gebondenheid.

Vannacht had ik een droom dat ik op Rigil Kent was in een gebouw, met meerderen. Elke windrichting had een rover, en ik werd ingedeeld om een bepaalde windrichting op te gaan, maar ik had totaal geen oriëntatie hier. Ik voelde me niet lekker, en wat ze zeiden drong nauwelijks tot me door. Ik zag ze al allemaal wegrennen en ik rende gewoon ergens mee. Ik rende in een gang en zag al snel de rover in rood, maar ik kon niets doen. Ik had geen oriëntatie, en ik was te moe om iets te doen. Maar er was iets in mijn binnenste wat opborrelde, een bepaalde warmte, en het kwam als golven uit me en begon lagen om me heen te vormen als een bal, en ik hoorde : 'Door stilte zul je hem overwinnen.' Ik stond stil en keek gewoon hoe de golven hem wegbliezen. Ik liep door en wist niet meer wat er gebeurde. Ik viel in een soort slaap. Ik was ineens dieper in het gebouw en er waren wat mensen daar, een samenleving, ook een vrouw. We spraken met elkaar, maar de warme golven spraken ook, als een soort dubbelspoor. We communiceerden dus op verschillende manieren. Ik kon zien wat zij voelde, en zij kon zien wat ik voelde. Ik keek in haar ogen en zag de zee. Er waren wat meerdere mensen bij. We stonden in een groep, en ik zei : 'Het lijkt wel alsof jullie engelen zijn.' Ik wist dat ik hier gekomen was waar ze min of meer gevangen werden gehouden, en ik moest ze vrijzetten. Ik voelde me nog steeds warm, ik voelde me niet lekker, moe. Ik ging toen een zijgang op naar de toiletten. Het was op een gang tussen twee gedeeltes van het gebouw. Ik kwam daar een jongen tegen en die zei : 'Hello.' Ik zong toen : 'Is it me you're looking for ?' Dat is een liedje uit de 80-er jaren. Ik ging toen naar het andere gedeelte van het gebouw, wat een soort christelijk conferentie centrum was. Ik was zo moe dat ik gewoon daar ergens op een matras ging liggen met dekens over me heen. Ik voelde me niet lekker. Er kwam toen een man op me af en die vroeg wat ik geloofde. Ik zei : 'Ik geloof niet echt, maar het gaat om een zeker weten.' Ik dacht laat ik maar wel even de bijbel noemen, maar dan wat er wordt achtergehouden en hoe het door het westerse christendom is verdraaid, ook zodat er geen miljoenen alarmbellen af zouden gaan. Maar direct toen ik het woord bijbel noemde begon hij het van me over te nemen en erover verder te praten. Ik zei : 'Ik was nog niet klaar, je moet me laten uitpraten,' maar hij ging maar door. Ik probeerde er dus doorheen te zeggen dat het om de grondteksten ging, Hebreeuws en Aramees, wat terugleidde tot de Egyptische grondteksten, want daar waren al die talen uit voortgekomen.

De mensheid is diep opgesloten in de Rigil Kent gevangenissen. De spin moet daarom heel diep steken om de mens weer los te krijgen. Ik was gestoken door een spin, en daardoor voelde ik al die energieën opborrelen en vrijkomen. Het verbond mij aan een andere, diepere wereld. Ik was als de gestoken Doornroosje. Ik koesterde het. Ik had contact met de zee. Het was frisse adem. Ik was dieper in Rigil Kent gekomen, om daar het zaad te zaaien, opdat zij ook vrijgezet konden worden.

De dromen sloten af waar we op een haaienjacht schip waren.

Hoofdstuk 64. De Manninnen

De ziel is als wateren, en het zit vol met Rigil Kent haaien. Daarom moet de mens op haaienjacht en ook anderen bevrijden en beschermen tegen deze haaien.

Stilte is het wapen. Stilte is het zaad van een nieuwe wereld.

Zaai veel met stilte, hoe moeilijk dat ook is.

Dat betekent in stille tijd ook je gedachten stil te leggen en te gaan tot de waternival van gedachtenloosheid.

Vannacht in dromen kwam ik heel diep in de Rigil Kent kern terecht. Rigil Kent is groter dan de zon, en dus ook veel groter dan de aarde. Ik kwam in de rode kern van Rigil Kent, daar waar stad en natuur kruisen. Er hing een hele zacht vibratie, alles was meer in de rust. Ik was in het ouderlijke huis met een parallel familie. Een tante zou komen, en we zouden ergens naartoe gaan. Er was daar ook een parallel van een ex. Ze had een zogenaamde 'snel klaar' tent bij zich die ze mee nam. Die kon je heel snel opzetten, en was opvouwbaar tot een heel klein pakketje. Toen we op een station waren liet ze het even zien. Daarvoor reed ik met een geestelijke moeder uit Arizona langs een rivier in natuurgebied. Ik scheen dit gebied te kennen van vroeger.

De dromen erna gingen over wildernis gebied dieper in de kern. Ik ontmoette daar een natuurvrouw die haarzelf 'mannin' noemde. Ze zei dat ze Eva was. Ze hoorde bij een stam van manninnen. De lagen om de kern heen waren het probleem gebied, waar alles zich vermannelijkte, waar alles plakte en klaagde. Maar in de rode kern was leven, en Rigil Kent zou tot een rode planeet worden.

Er moet een alarm komen tegen het lagere Rigil Kent. Dit gebeurt naarmate de mens dieper in Rigil Kent doordringt.

I Ching 64. Voor de voleinding

There's a fire above the waters,
There's a fire above the sea,
And we're going there together,
And you're going there with me.
There's a fire, high above the waters,
There's a fire high above the sea,
Coming to me, coming to me

Deze hexagram is vuur boven water, en laat de stappen van voorbereiding zien. Het orakel is een zeer robotisch systeem met allerlei tussenstappen om de mens te leiden, als een dagboek, omtrend de tao, touw, oftewel de heilige gebondenheid, het pad. Deze orakelsteen roept op niet onvoorbereid en overmoedig de rivier over te steken. Desnoods moet er eerst afgeremd worden, moeten er dingen geblokkeerd worden, zodat je langzaam en voorzichtig op je doel afgaat. Soms moeten er eerst bepaalde contacten afgesneden worden en nieuwe contacten gemaakt worden. Er moet eerst gezocht worden naar standvastigheid en volharding. Goede dingen ontstaan langzaam, en wees ook zeer zeker niet egoïstisch, maar help ook anderen de rivier over en deel met hen je wijsheid, maar ken je grenzen. Zo zul je delen van jezelf terugvinden. Neem het gebied over de rivier in en versla de vijanden. Bouw een nieuw leven daar op, niet slechts voor jezelf, maar ook voor anderen. Stijg boven het water uit. Bekijk dingen op een andere manier.

Alleen langdurige volharding kan geboorte geven aan het touw, aan de heilige gebondenheid.

Kortdurende kruizen hebben die scheppingsmacht niet. Daar gaat hexagram 32 over, het langdurige kruis. Alleen dit kruis kan de macht van de vijand breken, de aardse schelp waarin de mens zit opgesloten. Het is de orakelsteen heng in het Chinees. Hen-g betekent in het Egyptisch : het smalle en vermoeiende pad tot het touw. Het gaat erom het duurzame kruis te aanvaarden, om een rem te hebben en een mes om valse contacten door te snijden.

Hoofdstuk 65. De Hel of de Bel ?

Als we het hebben over de kinderzielen en dierenzielen die door de bonzai cultus in buizen worden gehouden dan spreken we over de randen van Rigil Kent, de buitenste lagen. Zo is het ook met Orion dat er een verschil is tussen het lagere demonische Orion en het hogere Orion meer in de kernen. Er is dus ook een rode kern in Rigil Kent. De aarde is een projectie van het lagere Rigil Kent, en voor een ziel om te ontsnappen uit het buizen-gebied is niet simpel. De buizen zitten vol met gasalarmen. Dit zijn hele speciale alarmen die afgaan wanneer een ziel probeert te ontsnappen, en die dan een gas gaan afgeven om de ziel op zijn plaats te houden, te shocken en te verdoven. Dit zijn dus zwaar giftige, chemische gassen.

Als we het hebben over Rigil Kent, dan spreken we over een ster die groter is dan de zon, dus ook veel groter dan de aarde. We spreken dus over echt een gigantisch gebied. De aarde is geheel vervormd. Dat zien we vooral in de steden, wat voor vreemde, eigenaardige systemen daar heersen die de mens helemaal gek proberen te maken. Voor de bonzai cultus is dit niet alleen een kunst en een sport, maar mens en dier zijn ook chemische test objecten, en ze kunnen de zielen voor van alles en nog wat aftappen, voor etherische olie. We spreken dus ook over een olie industrie die zijn weerga niet kent. De mens is geheel tot product gemaakt, en wordt doorverkocht. Kinderen in de bonzai cultus wordt geleerd dat dit volkomen normaal is. Het zijn een soort bacterische aanvallen waar de mens nog niet mee heeft afgerekend, en wat de mens vaak ook niet eens heeft gedetecteerd.

Het diepe Rigil Kent is de rode kern wat er uiteindelijk toe zal leiden dat Rigil Kent een rode planeet zal worden. Er ligt een grote zee tussen het lage Rigil Kent en de kern van Rigil Kent. Allereerst kruizen stad en natuur in de kern, en dan dieper in de kern loopt alles over in de wildernis.

Als we het over het buizengebied hebben dan hebben we ook te maken met verschrikkelijk ingewikkelde pompsystemen die allemaal hun eigen eigenaardigheden hebben. Dat is wat zich op aarde afspeelt, maar de mens ziet het niet. Rigil Kent projecteert zichzelf op aarde in andere, meer gecamoufleerde vormen. Rigil Kent houdt de mens blind en doof voor wat er werkelijk gaande is. Ziekenhuizen, scholen, gerechtshoven, en de huiskamers, er gebeuren dingen die het daglicht niet kunnen verdragen. Toch roept het diepere Rigil Kent de mens. Dit is de ware rode planeet die zij eens was. Maar later gingen zich er industriële lagen omheen vormen.

Hierom moet het biologische alarmsysteem van de mens herstellen. De mensheid is nog steeds in

evolutie. In de buizen systemen van Rigil Kent aan de zee-kusten zijn speciale insecten die dit alarmsysteem kunnen aanwakkeren, door hun steken. Zij komen de mensheid dus tegemoet. Zij steken om een antistof te brengen.

Er is een prachtige wereld binnenin Rigil Kent. De mens moet terugkeren tot moeder Rigil Kent.

De hel heeft verschillende betekenissen. De christelijke hel is verschrikkelijk, terwijl de hel van de gnosis weer iets anders is. De hel is een beladen woord. Ook kan het een stopwoord zijn, zoals 'loop naar de hel.' Het kan soms een heel dubbel gevoel zijn, want wat betekent het eigenlijk, en wat breng je over? De christelijke hel is een plaats waar mensen voor eeuwig worden gepijnigd, totaal doelloos. Zo is het totaal negatief, terwijl de hel van de gnosis ook positief kan zijn. Maar er is ook 'de bel', een plaats van correctie, waar a.h.w. de beugels zijn om scheefgegroeide tanden of andere lichaamsdelen recht te zetten. Dan heeft het dus daadwerkelijk een functie en een doel. Er gaat een bel aan, en hup, je moet naar de volgende klas, net zo als op school, maar ditmaal ben je in 'de bel', niet de hel.

Zouden de nauwe buizen waar de kinderzielen ingepompt worden niet een hele wrange reflectie zijn van de bel? Alles wordt in de lagere vormen verdraaid, maar het wijst in principe terug naar de hogere vormen. Daarom moet de mens klaar komen met dit gebied, blijven puzzelen. Ergens op dat traject zal de code gekraakt worden.

Het buizengebied van Rigil Kent lijkt wel op een hel, en het lijkt soms wel eeuwig. De mens groeit op allerlei gebied scheef en misvormd. Daarom mag de mens het uitroepen tot de beugels van de bel. Die kunnen de mens weer rechtzetten. En zo zal de bel dan ook de mens overschepen over de grote zee van Rigil Kent tussen het buizengebied en de rode kern. De bel is dus een schip of een brug. Zoals in de gnosis iedereen door de hel heenmoet, zo moet ook iedereen door de bel om tot de rode kern te komen. De hel is er dus eigenlijk voor om de mens op te wekken tot de bel.

Hoofdstuk 66. De Rigil Kent kern - Het geheim heerst

De gedachten van de mens zijn niet geordend. Daar moeten gedachten-beugels voor komen, en zo is dat ook met de herinneringen, de 'Heerin-ringen', die om de baarmoeder moeten draaien. Daar moeten dus herinneringen-beugels voor zijn. Zo ligt ook het gevoelsleven en emotie leven van de mens overhoop waar harts-beugels voor moeten komen. Zo zijn er hoofdbeugels en hartsbeugels, en veel meer soorten beugels om de mens weer recht op te krijgen. Dat gebeurt dieper in Rigil Kent, maar de mens mag deze beugels ook aanroepen. Ook zijn deze beugels er al en mag de mens deze leren ontdekken, leren herkennen.

Zo zijn er ook dromenbeugels om het dromenleven te ordenen. Deze beugels zijn het geheim van de genezing, maar hoe ontstaan ze?

De vissen zijn een beeld van deze beugels, maar de mens heeft ze niet herkend, en heeft ze

opgebakken.

Verder met het Vur traject. De Vur begint met bruggen van bruine bloemen, in boek 1, de Orkaan :

Deze bruggen zijn gemaakt van bruine bloemen,
Bruggen tussen jou en mij,
Waar leiden zij naartoe ?
Wanneer ik naar jou kijk, vaag ik weg,
Wanneer ik aan je denk, laat ik je wegglijden,
Dit is hoe ik mijn boog grijp,
Maar ik bereik het nooit (:1)

Het zijn dus hele geheimzinnige bruggen. Het principe van de brug wordt veel besproken in de Vur. Als we dan naar de bruine brug kijken : bruin is de kleur van het verborgene, van de aarde, van het geheim. We waren gebleven bij boek 18, waar ook de bruine bloemen worden genoemd. Dit zijn allemaal stappen, en het traject is ook nodig om over de grote zee van Rigil Kent te komen tot de rode kern, de natuurgebieden :

1. Diep in de wildernis woont zij. Diep in de wildernis troont zij. Er waren wat dingen die alleen zij kon weghalen. Daarom bezocht ik haar. Zij schreeuwde hard. Ik moest altijd op mijn hoede zijn. Ze duwde mij vaak in de bruine bloemen. Grote bruine bloemenvelden liet ze mij zien.

Dit wil dus zeggen dat deze persoon in het boek Thenem grote geheimen had voor de ik-persoon, poëtisch gezegd : 'Ze duwde mij vaak in de bruine bloemen. Grote bruine bloemenvelden liet ze mij zien.'

Ook in vers 3 worden de bruine bloemen genoemd :

3. Op een dag bezocht ze de stad waarin ik was opgesloten. Ze liet mij daar de rode en bruine bloemen zien. Ik miste hen. Zij was de natuur voor mij, de wildernis. Ze had mij veel geleerd.

De natuur is vol van geheimen. Ook worden hier de rode bloemen genoemd die veel in de Vur voorkomen. De kleur rood is de kleur van het verhaal, dat alles achter glas gaat, dus het zijn ook de herinneringen, of heerin-ringen :

9. Ik voel me zo gespleten,
Ik bekijk alles maar op een afstand,
Veilig achter de schermen van mijn herinneringen,
Maar het lijkt alsof je er doorheen breekt

10. Je roept me, ik volg je,
Ja, ik hoor bij jou, maar de stad trekt me altijd weer weg

Het is een beetje als de abstracte 'eeuwige strijd' tussen Rusland en Amerika, tussen het communisme en het kapitalisme, tussen het verhaal en het spel dus, tussen het rode en het witte. Maar de eersten zullen de laatsten zijn, dus men speelt het verkeerd, en daar gaat ook het tweede bijbelse boek 'het parse complot' over. Het gaat erom de minste te zijn. Dat is de kroon waarnaar gejaagd moet worden. Dit boek gaat over het geheim.

En tussen rood en wit, tussen verhaal en spel, oftewel tussen her-inning en innering, tussen het verleden en het nu, hangt die mysterieuze brug van de bruine bloemen, van het bruine, het geheim, en dat breekt telkens weer alles open, altijd als je denkt dat je alles in kannen en kruiken hebt. Dan

voel je je eindelijk veilig achter de schermen, en dan breekt er weer iets door de televisie heen. Dat is het geheim. Je word dan weer teruggesleurd tot het spel :

2. Ik kan niets bereiken, en ik denk dat dit nog maar het begin is,
En dan bevind ik mijzelf in een bruin bloemenveld,
Alleen in de bruine nacht,
Een nacht in vele jaren,
Kan ik zijn in de bruine bloemenvelden,
Deze bruggen tussen jou en mij

3. De pijl raakte haar hard,
Het was diep, we zagen haar vallen,
De pijl bracht haar over de bruggen,
Tot de donkere nacht,
Tot bruine bloemenvelden

4. Paarden van vuur in de lucht,
De geur van kermis overal,
Zij zijn gekomen met zoveel soldaten,
Rijs op in de lucht, zeg al uw moeders vaarwel

5. Ik zal het begrijpen, deze onsterfelijkheid, de lelie, drijvende op de waterstroom,
drijvende op de waterdroom

Het gaat als een pijl door ons veilig opgebouwde al dan niet heilige huisje. We dachten dat we stonden, dat we heel wat hadden bereikt, en staarden trots naar alles wat we hadden opgebouwd, maar door de pijl vielen we. En dan is er weer dat gokspel, dan komt de kermis van het leven weer, waarin we onze weg moeten proberen te vinden. Dan moet er weer gepuzzeld worden, mysteries moeten opgelost worden. De brug van het geheim moet juist gekend worden door dieper in het verhaal te gaan en dieper in het spel. We kunnen niet voor eeuwig voetbal-kijkers blijven met een grote mond op de tribune, maar dan worden we zelf op het veld gesleurd en moeten we strijden. De mens gaat dus voortdurend heen en weer tussen verhaal en spel, tussen rood en wit, tussen Rusland en Amerika, en dit allemaal om ingewijd te worden op de bruine brug, in het geheim. Alles gebeurt op de brug. Er is alleen maar leven mogelijk op de brug, zegt de Vur, en soms is die brug rood, en soms is die brug wit, en soms bruin. Het zijn de basis kleuren van het leven. Boek 46, rode bloemen velden, gaat ook over dit mysterie.

1. Ik liep op een pad door rode bloemen velden,
Plotseling was daar donder en bliksem,
Grote angst greep mij aan,
Zij voerden mij weg, ik was in een leger,
Op een groot schip werd ik gehesen

2. Tegen piraten werd er gestreden,
Vleesetende bloemen,
Het lam van grote terreur

3. Grote vrees was tot de aarde gekomen,
en ik kon de velden van de rode bloemen niet meer terugvinden

Dan breken de bruine bruggen ineens door het scherm heen, en dan sta je erin met beide benen. Dat kunnen zowel negatieve ervaringen zijn of hele positieve, of een vermenging.

Aan het einde van het boek wordt er dan gesproken over het onder het bruine gaan, wat betekent dat de mens zo diep in het bruine moet gaan totdat het geheim wordt geopenbaard, en de mens tot het diepere Woord erin komt.

43. Kun je mijn hand raken, er is prikkeldraad tussen jou en mij, ik hoor je gillen, wij zullen alles krijgen, als we onder het bruine zijn gezakt.

44. Plotseling, heb jij dat ook gezien, al die bliksemflitsen.
Zij komen ons weer halen, totdat wij onder het bruine zijn gedaald.
Ik kan mij niet bewegen, en jij kan het ook niet.
Zij zullen ons opnieuw beschilderen, zij zullen ons opnieuw bewaap'nen.

45. Tot onder het bruine zullen wij komen, waar rozenschuim op ons wacht,
door de staf van een vierde dood geslagen,
waar de ochtend is vergaan, verdronken in een nieuwe nacht,
waar iemand onder het bruine wacht.

46. Schilderijen in de nacht,
Ik toonde haar mijn wonden, dalen van dauwtranen.
't Was tijd om binnen te gaan, in 't veld van schilderijen,
Wij worden hier beschilderd,
In boeken zullen wij veilig wonen.

Zowel het rode als het witte moet gezuiverd worden, zowel het verhaal als het spel, en dit houdt ook in dat het verdiept moet worden, en dat gebeurt door het bruine, het geheim. Dit is waarom de vrouw op het beest, de stilte, het geheim, rijdt, en zij heeft een beker in haar hand, het Woord. Dat is het wezen van de kennis. In het boek wordt in dat opzicht ook het roze besproken, de verzoening tussen rood en wit.

21. Niemand zal zaken doen, er is niets meer, alles is voorbij.
Alles gaat voorbij, ik tuur door het raam, naar vage herinneringen,
ik ken ze niet eens meer bij hun naam.
Als wezen spelen zij daar, ze zien mij niet, ze zijn te ver weg,
als de morgen nu maar komt, dan ben ik voor altijd weg.

22. We kunnen niets voor altijd dragen, aan het einde der dingen zijn we vrij.
Herinneringen draag ik bij me, ook zij zullen vergaan.
Waar grijp ik naar ? Ik voel me spastisch, niets kan ik bereiken.
Alles gaat voorbij.

23. Ik kan niets vasthouden. En als ik het doe, doet het pijn.
Nee, ik laat alles los, voordat het mij loslaat.
Ik ben te bang om nog eens te vallen.
Ik ben nu ver weg, niets kan me meer raken.
Ik kan niet meer grijpen, ik ben verlamd,
maar nog steeds sta ik stijf,
Snippers aan het einde van de dag, schaduwen van het verleden en toekomst.

24. Een huis bouwen kan ik niet.
Niemand kan ik verstaan.
Ik ben als doof en blind, alles zal vergaan.

25. Ook nachten gaan voorbij, en dingen worden kouder,
Een nieuwe vogel vliegt, achterlatende zijn pasgeboren jongen.
Alles gaat voorbij, en scherpe dingen worden zachter,
alles gaat voorbij, ook de herinnering tussen jou en mij.

26. Ik kan er niets aan doen. Zij regeren daar met vuur en vlam.
Het is te laat, niks meer te blussen.
De rode bloemen velden hebben mij gevonden, hun verloren kind,
hun boodschapper zo lang geleden uitgezonden.

27. Zij is dan de wever van het roze en dat wat onder het roze is,
tot aan het spiegellende roze.
En Zij sprak : Ziet dan, de heilige traan is vleesgeworden.
En deze traan kwam van onder het roze,
en zij was als de staart van een vis.

28. En zij heeft dan een schip van tranen, leidende tot onder het roze, zo ook de roze verbinding
reikt tot onder het roze, en daar zult gij grote geheimenissen zien.
Gij zult dan de paradoxen van Haar kennen.
Want zonder hen zou er dan geen vruchtbaarheid wezen.

29. En zo is dan ook de roze verbinding, die als Haar tepel is,
vol van haar paradoxen, waarmee zij de aardbodem zuivert,
en het heeft de aanblik van een gebroken spiegel,
als een brandend edelsteen.

30. En zo is dan de roze verbinding als het schip van tranen en haar schoot,
en ook gij kunt opnieuw geboren worden.
Laat de roze verbinding alles transformeren in eigen plaatsen.
Ziet alle dingen bij elkaar dan als Haar kunstwerk,
als een geheime boodschap, wachtende om vertaald te worden en getransformeerd.

31. U staart diep. U heeft mij net nog aangekeken. Als het spotkleed hing u over mij,
met een speer in mijn zij.
Kind, Ik heb het afgelegd, en aan jouw gegeven, die erfenis van het verleden.
Het heeft mij tot zaligheid gedreven, jij moet er ook doorheen,
het is maar voor even.

32. U staart diep, zo fragmentarisch. Zoveel woorden van elkaar gebroken.
Ik weet niet waar zij mij leiden. Ik kan het niet verstaan.
Moeder, bent u dan eindelijk gekomen,
uw kind heeft zolang op de uitkijk gestaan.

33. Moeder, ze hebben mij alles afgenomen.
Zelfs mijn dromen, zij zien me niet meer staan.
Ik heb mezelf zo vaak verminkt. Ik kan het niet meer aan.
Zoveel wazen voor mijn ogen. Als 't vallen in een diepe put.
U heeft mij opgevangen.

34. Ik ben verstrikt in U. Geen weg eruit, ik zal hier moeten blijven.
Ik weet niet alles, maar ik ken het leven. Alles is maar voor even.

35. Het steekt me diep, maar U bent het die mij riep,

Als een echo uit de nacht, makende al het harde zacht,
Zoveel draden van kennis geweven door mijn wonden,
totdat alles tot onder het roze zakt.

36. Ik weet niet hoe ik het moet afleggen.
Het steekt zo diep, en trekt mij steeds weg,
en alles doordringt mijn ziel en bed.

37. Ik voel mij zo zwak, ik kan niet staan.
Ik beef en alles draait om me heen. Heeft U mij tot U genomen,
of ben ik heel vreemd aan het dromen.

38. Ik voel mij ziek, de dood nabij.
Ik ben al weg, mijn schaduw is nog hier.
39. Ik heb de moed verloren om nog terug te gaan.
Als het spotkleed hingen zij over mij,
met een speer in mijn zij.
Aan mij gegeven, de erfenis van het verleden.
Ik weet niet waar ze mij leiden, ik kan het niet verstaan.

40. Ik zit in hun vurige karren, zij zijn mij voorgegaan.
Het is allemaal al doorleefd, alles is al opgetekend.
Als het lichtend schuim der rozen, werd ik meegenomen.
Ik moest wonen op een brug waar twee legers elkaar bevochten,
totdat het vuur der rozen steeg, en de zoete honing en de zwijm begon te stromen.

41. Als liederen versmolten, ik kon haar niet bereiken,
zoveel trauma's kende zij. Zij kon niet meer spreken,
zij kon mij niet vertrouwen. Zij kon alleen maar steken,
als een roos in een diepe vallei.

Op mijn benen kon ik niet meer staan.

42. Ik kan ook niet meer denken, alles is doorstoken, door de doornenstruik.
Ik kan me niet bewegen. Ben verstrikt in uw twijfel, onzekerheid bevroor mij.
Ben nu een bloem in uw vallei.
Na een harde nacht, makende alles zacht,
zoveel draden van kennis en zachtmoed,
geweven door mijn wonden,
totdat alles onder het roze zakt.

43. Nu ben ik dan in distelzee, de rozen steken mij,
totdat ik ontwaak in tederheid, tot het zachte ben ik gedaald, tot onder het roze,
waar rozen met spiegellend roze mij betoveren.

Dit zijn dus dingen die gebouwd worden vanuit grote honger, natuurgebieden die voortkomen vanuit grote honger. Telkens als er iets opkomt brokkelt het eerst af, want het moet gezuiverd worden en passen. Dat is ook de boodschap van de Vur. Er is zoveel wat verzoend moet worden, maar dat kan alleen door de zuiveringen, en alleen door de honger. Het mag niet te duidelijk zijn, want dan trekt het parasieten aan. De mens moet leren de lange weg naar huis te nemen. Daar gaat ook boek 19 over, verder op het traject :

4. De vrouw met de boog kwam tot mijn stad,
Zij had vier pijlen op haar boog, die zij gezamenlijk afschoot op mij.
Dwars door de ramen gingen ze, en toen dwars door mijn hoofd.

Zij nam mij mee, maar waar naartoe ?

5. Ik dacht terug aan de vrouw met de boog die mij mee had genomen.
Zij bracht me naar een hoog gebouw.

Het wiste mijn verleden. Het was net allemaal anders,
en het kreeg nieuwe betekenissen.

Ik was als op de golven van een woeste zee, die mij veranderde. Alles was anders.

7. Hier nemen de religies af, hier lopen de dimensies in elkaar over, als een zwaar vergif.

De religies moeten dus de honger in.

8. Zoveel pijlen schieten er door mijn hoofd.
Ik verlies mijn zicht. Ik kijk naar mijn hersenen, als naar bloesem,
Ik ben niet meer in de zee.

Dromend glijd ik in een oerwoud,
als aan de drugs,
maar het brokkelt af in mijn handen,
totdat alleen een rode lijn overblijft.

Het afbrokkelen van alles is dus pure noodzaak. De mens moet zijn weg leren vinden door het verschijnsel van de eeuwige afbrokkeling. Dit vindt plaats in de honger.

9. Rood zover het oog reikt, die rode lijn,
Als een rood pad door de wildernis.

Vier pijlen had zij op haar boog,
die dwars door mijn hoofd gingen.

Ik staar naar de pijlen. Zij hebben mijn leven gered.

Ik kus ze, en wikkel ze in. Ze brachten mij over de zee.

10. De nachtmerrie brak zij af. Zij was één van de vier pijlen. De vrouw met de boog had zo lang aan haar gewerkt. Dagen en nachten was zij bezig haar te decoreren. Zij maakte de juiste insnijdingen, de juiste bochten. Deze pijl was haar paspoort en sleutel.

Ook de nachtmerries zullen dus afbrokkelen. Het komt, en het is een geheim, zoals boek 1 zegt.

11. Ze liet mij de duisternis onder het huis zien, de grotten en de tunnels. Ze nam mij mee naar deze plaatsen, en ik dacht dat het altijd nacht was. Ze liet mij haar dromen zien, en haar leugens. Ze had zoveel gezichten.

12. Zij trok mij op de kant. De stad zou branden.

Ik mocht niet meer terug.

13. Maar soms kwamen de herinneringen terug,
als grote oorlogen.

14. Ik nam alles aan wat ze zei. Zij was mijn religie. Zij was de derde pijn.
Maar het was nog steeds in mijn hoofd. Alles draaide.

Ik was er niet van overtuigd dat dit echt was. Maar wat was dan wel echt ?

Het weefde de dimensies door elkaar, en bouwde een nieuwe wereld.

In mijn hoofd brokkelde het allemaal af, alsof het nooit door kon komen.

Ik zweefde tussen twee realiteiten. Niets kon ooit echt worden.

Er werden gewoon werelden overheen gebouwd.

15. Fragiele draden door mijn hoofd. Het is achter glas, en iedereen voelt hopeloos.
Zoveel dromen springen kapot wanneer het langskomt.

En men weet nooit wanneer het komt.

16. In een zee van leugens lag ik,
maar de pijn maakte alles anders ...

17. Mijn hart sterft de hele tijd, totdat ik de rode lijn weer zie,
en het grijze wegvaagt,
En dan slaapt de stad,
bedekt onder sneeuw.

18. Tussen de prachtige bomen staat ze,
met prachtige struiken,
totdat ik afbrokkel

19. En alles wat ik kan doen is grijpen,
maar dan brokkelt mijn arm af,
en dan alles om me heen.

20. De zee der leugens spreekt tot mij.
Maar ik kan niet terugspreken.

De stilte is de sleutel, de overwinning, niet onderhandelen met de wolven, de lange weg naar huis nemen. Je bent achter glas. Ze kunnen je niet raken. Je leeft binnenin jezelf in de rode kern. Alleen

Zij, de natuur moeder, kan je openen, en dan is het veilig. Daarvoor heeft ze haar geheim. Het is een geheim van de eeuwige afbrokkeling. Dat gebeurt altijd als de televisie uit wordt gedaan of als het ene programma is afgelopen om over te lopen in een ander programma, of wanneer er tussen kanalen wordt geschakeld. Dit zijn natuurverschijnselen.

Zo begint boek 19 :

1. Wevende de dimensies, het trauma.

Het ruist over de zeeën, om de slag te slaan,

Neemt hen allen in, en doet alsof er niets aan de hand is.

2. Het wacht, en slaat dan toe,

Het maakt een teken, en slaat dan toe,

Maar houdt het verborgen.

3. Ik denk dat ik één van hen ben geworden,

Ik draag een wapen,

Ik sla toe zoals hen, maar ik ken het niet,

Het heeft mijn geheugen gewist

Het zijn zwaar gecamoufleerde systemen van een onbekende natuur. Wij moeten dieper Rigil Kent ingaan. Het geheim heerst.

Hoofdstuk 67. Rigil Kent - De Verloren Kern van Orion

De Rigil Kent kern is de verloren Betelgeuse kern. Toen het losraakte ontstond de valse laag van de bonzai er omheen.

Hoe Rigil Kent te zuiveren ? - Terug in de Orion kern, Betelgeuse. Dat waren de oorspronkelijke lagen er omheen. Rovers namen het weg, en zo kwamen de bonzai en siamese lagen van Toronto rondom Rigil Kent, met als bij effect van deze oorlog de downsyndromers, oorlogskinderen. Zij bogen niet voor de orthodoxe bonzai cultus van Toronto. Zij wijzen terug op de oorspronkelijke kern van Orion. Wel zijn zij vaak rebels naar de gnosis. Zij hangen tussen Toronto en de gnosis in, zwaar aan de drugs. Zij bogen niet voor de afgod, maar maakten hun eigen drugs. Zij zijn een soort op zich en beslaan een derde van Rigil Kent. Zij zijn meer vriend dan vijand, maar bleven ergens tussenin steken. Het zijn drugsdealers, vaak engelen vergeleken met de bonzai. Het zijn

sprookjeswezens, feeënkinderen. Zij zijn de brug tussen de bonzai en de gnosis, het bij effect en mengsel van die strijd. Zij hebben hun eigen hoek. Zij hebben hun eigen manier om over de grote zee te komen, maar hun drugs is niet geheel zuiver. Het is een bijproduct. Veel van die drugs is goed, maar er zijn wat belangrijke missing links. Ze kunnen daarom ondersteunen, maar mogen geen leiders zijn. Ze hebben hun eigen mongolië gebouwd, en vormen een belangrijke beschermingslaag, anders zou de oorlog te oververhit zijn geraakt en zouden de bonzai alles hebben ingenomen. Het zijn dealers, de mongolen, je kunt ermee onderhandelen. Ze dealen zware natuur kern energie. Hun prijzen zijn abstract. Het is meer een symbool. Sommige producten die ze verkopen zijn goed en bruikbaar, anderen minder.

Op de Rigil Kent - Orion basis kan de spiegelmetrie geleerd worden, het meten en verklaren van de spiegel effecten van het bestaan. Dit is op demonologische basis. Alle verschijnselen om ons heen zijn een resultaat van ingewikkelde spiegel effecten in de natuur, die zich heel diep kunnen emaneren, ook tot tegenstellingen, en die zullen uiteindelijk in het spookhuis terecht komen, oftewel in het demonologisch museum.

Hoofdstuk 68. Het Mongolische Mysterie

Er zijn goede mongolen en slechte mongolen. De slechte mongolen zijn de autoritaireren die de aarde koeioneren, zij zijn de conforme mongolen. We maken daarom ook onderscheid tussen mongolië A en mongolië B. Mongolië B is het bonzai buizen gebied, het slechte mongolië. Mongolië A is het goede mongolië.

Als je ze op aarde ziet, dan zijn dat dus 'geallieerden' die gekomen zijn voor de bevrijding, als een soort D-day. Ik noemde ze vroeger altijd een soort engelen.

Ze worden ook wel 'helmers' genoemd, omdat ze met een helm op zijn geboren. Ze zijn immuun voor het systeem. Ze zijn niet autoritair, maar abstract, dus zo vertaal ik dan 'down' in plaats van 'up'. Ze zijn in een semi-heilig syndroom, met antistoffen tegen zowel toronto als bonzai.

Dus er wordt onderscheid gemaakt tussen mongolie A en mongolie B, en dan is mongolie A de goede en mongolie B is dan de bonzai/ toronto/ orthodoxen/ autoritaireren die alles vernageld hebben door verletterlijking.

Het woord 'mongool' wordt op twee manieren gebruikt. In negatieve zin als 'domme mongool', wat een scheldwoord is, of 'stomme mongool'. Als we het over de negatieve mongolen hebben dan hebben we het over mensen die zich niet willen inleven in de ander, die altijd voor zichzelf kiezen, en anderen met hun kortzichtigheid onderdrukken. We denken dan aan de aardse systemen van educatie en gezondheids zorg bijvoorbeeld. Er zijn ook meer positieve mongolen, in de zin van 'mongooltjes zijn vol van liefde, en zijn grappig en otherworldly, als beschermers van de planeet,' als het gaat over mensen met een down syndroom.

Vroeger was Rigil Kent een sappige kern van Orion, in de dieptes van Betelgeuse, maar door het mongolische scherm, een natuur verschijnsel, werd dit afgesplitst, en kwamen de bonzai lagen rondom Rigil Kent, en werd Rigil Kent van Orion gescheiden.

Het mongolische scherm is dus een prisma waardoor de Orion kern zich afzonderde en ging emaneren tot lagere vormen, alhoewel de pit bewaard bleef, de rode kern. Vandaar dat de mens moet terugkeren, over de grote zee van Rigil Kent, terug door het mongolische scherm, wat als een soort Bermude driehoek is, als een zwart gat. Het mongolische scherm had als bij effect mongolië A, wat de sleutel zou vormen tot de terugkeer. Er was dus een soort malfunctie opgetreden, maar die bevatte nog steeds de code tot herstel.

Mongolië A is dus abstract gebied, multi dimensionaal. Zij levert anti stoffen, en zij heeft project GANS om zielen over de grote zee heen te brengen, en dat kunnen letterlijk buitenaardse reuzenganzes zijn of figuurlijk bepaalde schepen of tunnels, of bruggen. Ook kunnen het andere soorten vogels zijn die de mens meenemen. GANS zou een afkorting kunnen zijn van 'geheel anti naker systeem', in de zin dat de naker een soort van nsb-er is voor de patriarchie. Nakers zijn dus conformisten wat betreft de valse mannelijke superioriteit. Het zijn meelopers.

In de spiegelmetrie gaat het erom gebruik te maken van het project GANS om los te komen van mongolië B door mongolië A. De mens moet door het mongolische scherm weer terugkomen tot de Rigil Kent-Orion link, tot het oog van Orion. Hiervoor moet de mens het raadsel van de mongolische steen begrijpen. Door de mongolische steen emanerde alles tot het hedendaagse Rigil Kent, en werd het afgesneden van Orion, en projecteert dit zich op aarde.

Mongolië A is een tegenreactie op mongolië B, als een natuurverschijnsel, een overdosis, als tegenstellingen. Beiden hebben ze een bepaalde overdosis genomen, één voor autoriteit (B), en één voor abstractie (A). Daarom moet de mens terugkeren tot de rode kern, en tot de Rigil Kent-Orion link. Het is een gen wat in de mens zit, een mongolisch gen. Elk mens is een soort van mongool in bepaalde opzichten. De mens moet leren door dit mijnenveld heen te manoevreren, spiegelmetrisch. Door het minderen en terugkeren tot de natuur kan het gen zich weer balanceren en dan neutraliseren, en zich dan transformeren tot het Rigil Kent-Orion link gen.

Dat klinkt misschien als ingewikkelde biologische wiskunde, en dat is het ook, spiegelmetrisch. Vandaar dat we al die jaren de fundamenteen daarvoor hebben gelegd. Het is een demonologisch fundament, oftewel de immunologische leer van de natuur. B is dus erger dan A, maar A is niet het einddoel, maar een brug. Het is de bedoeling dat we klaarkomen met het Mongolische Mysterie wat rondom de Rigil Kent kern draait, en dus om de kern van Orion.

Hoofdstuk 69. De Speer van Saul

Om te kunnen overleven moest Orion een afval product lozen waaraan Orion zich ook zou kunnen ontwikkelen. Zo ontstond het mongolische scherm als beeld van de overdosis, van kortzichtigheid ook. Het was een hyperbolisch scherm van overdrevenheid. Alles ging door de lachspiegel heen, en

de rovers namen het hart van Orion mee, Rigil Kent in Betelgeuse. Zo verwilderde Orion in rap tempo. Mongolië B ontstond, met als schaduw en nemesi Mongolië A, als een bijproduct en elixer die er ook voor zou zorgen dat Mongolië B weer in de doos gezet zou worden.

De mens leeft dus in een projectie en moet terugkeren door de verminderings-matrix, terug tot de andere zijde van de mongolische spiegel. Mongolië A is het gebied van de kinderen van de wijngod(in), de downsyndromers. Zij keerden zich tegen de valse overdosis van de bonzai. Zij waren een tegenreactie, een fataal bij effect wat ervoor zou zorgen dat de bonzai nooit volledig zouden slagen en dat ze uiteindelijk zouden wegvagen. Het zijn keiharde feiten. Ze zijn geheel ingesloten door de downsyndromers. De downsyndromers zijn toverkinderen. Alles wat ze doen is een code van het verzet.

Het is een feit dat dingen anders door de lens heenkomen dan ze zijn, overdreven, hyperbolisch. De downsyndromers zijn oorspronkelijk de verschrikkelijke speer van de Rigil Kent oorlogsgodin, een speer met haken. Wanneer zij haar speer werpt wordt het door de lens op aarde geprojecteerd als de geboorte van down syndromers. Het is een reflectie van de speer.

Vervormende spiegeling, oftewel emanatie, van hogere tot lagere vormen, is een natuurverschijnsel, en kan opgelost worden door de spiegelmetrie, want de mens kan ook terugkeren tot de kernspiegel, de oerspiegel, die de baarmoeder is. Het zijn dus noodzakelijke stappen waar stralen doorheen gaan, om zichzelf te zuiveren en zichzelf te richten en te verfijnen. Zo kan de mens terugkeren tot de natuur. De savage speer van de Rigil Kent oorlogsgodin is ook onderhevig aan deze spiegelende vervorming, wat tegelijkertijd een soort voorhangsel is. De waterval stort naar beneden en emaneert tot Mongolië A en Mongolië B uiteindelijk, de corrupte bonzai. De mens moet dit mysterie oplossen.

De gans gaat door het magnetische scherm, want de gans heeft de code daarvoor, om de mens op de kusten van de rode kern te zetten. Dan kan de mens dieper de rode kern in, het laag voor laag afpellen van de bonzai systemen. Dit is een diepgaand proces. Op dat traject wordt de mens ook weer verbonden aan Orion. Het is een hypermagnetisch scherm waardoor de mens heenmoet, wat bewaakt wordt door strikte codes die de mens moet kraken, anders is er geen doorgang mogelijk. Het eeuwige leven is alleen voor de puzzelaars, de zielen die van verfijning tot verfijning gaan, en die door systemen heenprikken, en blijven prikken. Het eeuwige leven is kennis, die op de pieken robotisch is en vandaaruit naar beneden vloeit. Het eeuwige leven is voor de pioniers. De rest is al dood. Het zijn slechts vervormingen, en zij vormen de literaire toonladder zodat er balans is en daardoor creativiteit. Elke toon heeft een cryptische waarde en een kern. Het eeuwige leven is voor hen die tot de kern gaan, en geen genoeg nemen met bedriegelijke laagjes die er omheen zijn gevormd. Zij komen tot het mysterie van de oorlogsgodin van Rigil Kent, de oorlogsdynamiek van de demonologie, van de immunologie van de natuur. Ze hebben hun huizen verlaten, en hun piraatse praktijken, om in de natuur tot wilden te worden, los van alle stadse conditioneringen. Het mysterie van de Vur is op hen neergedaald.

Het is het opgenomen worden door de hogere visioenen, om door de schermen van de dualiteit heen te breken, door de aardse paradoxen en demonisering, om ook de andere kant van het verhaal te bekijken, de andere kant van het schaakbord. Dat is een wet in de poëzie, dat het een draaispiegel is waarin alles omgedraaid kan worden. Door de lenzen is namelijk alles omgedraaid. Verder op het traject van de Vur, in boek 20, Amalek, wordt dit ook gesteld, en worden diverse sprookjes van de andere kant bekeken, en hun mysteries opgelost. Er wordt een diepere kant getoond van de heksen van Doornroosje, Hans en Grietje, en Sneeuwitje. Zo kunnen deze principes ook op de bijbel toegepast worden, en in de grondteksten waren dit al spiegelverhalen, en is het nooit eenzijdig geweest, want dat was typische westerse onbezonnenheid en kortzichtigheid. Ook de Bilha gaat hierover. Het verhaal van David en Saul wordt omgedraaid, en Saul wordt geschilderd als een

vergeten Orionse godin, zoals dit ook in de Israelitische grondteksten het geval is.

De Bilha I/ 24

1. Saul is de kennis van de moederschoot, de kennis van de onderwereld.
2. Saul kwam om het volk te initiëren in de mysterieën.
3. Saul representeert de bloedlijn van Orion.
4. Na de verbreking van het zegel van de mannelijke, patriarchische Orion is het belangrijk om tot de oorspronkelijke vrouwelijke, matriarchische, amazone Orion te komen. Er is een wereld van verschil tussen het mannelijke en het vrouwelijke Orion.
5. In de esoterie moet gij komen van de mannelijke Saul tot de vrouwelijke Saul, die de heilige Ziel is. Ahn moest komen tot Saul, tot Orion.

Ook Paulus heette oorspronkelijk Saul.

De Bilha I/ 25

5. Daarna kwam hij tot de vrouwelijke Paulus, die genaamd was Saulus en Saul. Zij was genaamd Saule. En hij noemde haar Mama.

De Vuh zegt hierover :

'Paulus heette oorspronkelijk Saul, zijn Israëlitische naam (van Selah), wat in de wortels het raadplegen van een orakel betekent. De mens moet deze balans leren vinden tussen Geheim en het Woord, de twee vruchten van kennis. Dit zijn de twee facetten van de kennis die de mens moet blijven vereren. Paulus moest dus heel diep in gevangenschap om dit orakel van Filippi te kunnen raadplegen.'

'In de Islam komt Saul er beter vanaf dan in de bijbel, want in de Koran is Saul degene die de geroofde ark terugbrengt, als een teken dat hij als koning was aangesteld.

Koran 2: 248 – Het teken van zijn koningschap is dat de ark van het verbond tot jullie terugkwam, met daarin de rust van jullie Heerin, het nalatenschap van Musa, MOSY en van Huran.

Saul stelde zijn leger op de proef door hen naar een rivier te leiden. Een ieder die van de rivier zou drinken zou de test niet doorstaan, maar alleen zij die niet zouden drinken of die zouden drinken met hun handen. De handpalm staat voor de leegte, dat zij alles doen vanuit de paradijselijke leegte, afgrond, de vagina, baarmoeder. David was één van hen die de test doorstond, en hij streed mee aan Saul's zijde, en versloeg Goliath.'

'1 Samuël 9

15 De Heere nu had één dag vóór de komst van Saul aan Samuël geopenbaard: 16 Morgen om deze tijd zal Ik een man uit het land van Benjamin tot u zenden; hem zult gij tot vorst over mijn volk Israëel zalven en hij zal mijn volk verlossen uit de macht der Filistijnen. Want Ik heb acht geslagen op mijn volk, omdat zijn hulpgeroep tot Mij is doorgedrongen.

Aramees : Saul kwam om het volk te initiëren in de mysterieën.

We zien hier de bloedlijn van Saul :

1 Er was een man uit Benjamin, Kis geheten, de zoon van Abiël, de zoon van Seror, de zoon van Bekorat, de zoon van Afiach, een Benjaminit, een vermogend man; 2 deze had een zoon, Saul geheten.

In het Hebreeuws is vermogend GIBBOWR, een jager, een opperhoofd. In het Aramees is het GANBARA, wat Orion betekent. Saul representeert de bloedlijn van Orion.

Na de verbreking van het zegel van de mannelijke, patriarchische Orion is het belangrijk om tot de oorspronkelijke vrouwelijke, matriarchische, amazone Orion te komen. Er is een wereld van verschil tussen het mannelijke en het vrouwelijke Orion.

3 Nu waren van Kis, de vader van Saul, de ezellen zoekgeraakt. Toen zeide Kis tot zijn zoon Saul: Neem toch een van de knechten (NA'AR) mee en ga heen, zoek de ezellen.

Ezellen zijn in de worteltekst van het Hebreeuws de eeuwigheid, als een beeld van geduld en volharding.

Toen zij de ezellen niet konden vinden gingen zij tot Samuel :

1 Samuel 10

1 Toen nam Samuël de oliekruik, goot haar uit over zijn hoofd, kuste hem en zeide: Heeft de Here u niet tot vorst over zijn erfdeel gezalfd?

2 Wanneer gij heden van mij zijt heengegaan, zult gij twee mannen ontmoeten bij het graf van Rachel, in het gebied van Benjamin, te Selsach. Die zullen tot u zeggen: De ezellen die gij zijt gaan zoeken, zijn terecht.

Rachel is 'lam' in het Hebreeuws. Door de dood van het lam kwam Jakob tot Bilha's tent. Dit graf is in Benjamin, het beeld van de gehoorzaamheid in de grondtekst. Selsach is de plaats van het donker worden in de grondtekst. Hier is de naker (de valse witte vrouwelijke superioriteit, racisme tot het zwarte vrouwelijke) overwonnen, en wordt de donkere huid van de moeder getoont. (Hier gaat boek 20 van de Vur, Amalek, ook over : 11. Zij bewapende haar kinderen en ontzag hen niet. Zij tuchtigde haar kinderen reeds vroeg, en daarom moest de heks dood. De stad wilde kinderen verwennen met een allesverblindend licht, verlamdend en bemoederend. 12. Zij was de zwarte koningin des doods, de koningin van het oerwoud, toen het witte haar kinderen en haar schone land stal. En zij beval haar jager het sneeuwwitte om te brengen, want het witte moest sterven, zeven maal. 13. En het sneeuwwitte was jong, ongewijd, omgeven door witte doornen. En zij lokte haar tot de deur van de dood in het oerwoud. En het sneeuwwitte gewaad werd afgedaan, en een zwarte vrouw rees op.)

3 Als gij dan verder trekt en bij de terebint van Tabor komt, zullen u daar drie mannen ontmoeten op weg naar God in Betel; één van hen draagt drie bokjes, een ander drie broden en de derde een kruik wijn. 4 Zij zullen u begroeten en u twee broden geven, die gij van hen zult aannemen.

Tabor betekent verbrokenheid in de worteltekst.

In de esoterie moeten we komen van de mannelijke Saul tot de vrouwelijke Saul, die de heilige Ziel is : Saul, SL, Soul, Ziel (Soule in het boek 'De Orion Gnosis' van de Amazone Bijbel). In de grondtekst is Saul een bovennatuurlijk wezen. Ook is Saul dus een beeld van Orion. David moest in de grondtekst komen tot Saul, tot Orion.

I Samuel 16

21 Zo kwam David bij Saul en werd zijn dienaar. Deze hield veel van hem, en hij werd zijn wapendrager. 22 Daarom zond Saul tot Isaï de boodschap: Laat David toch in mijn dienst blijven, want hij heeft mijn genegenheid gewonnen. 23 En telkens als die geest Gods over Saul kwam, nam David de citer en speelde; dat schonk Saul verlichting, hij voelde zich beter en de boze geest week van hem.

In het Aramees is het bespelen van een instrument (nqs) een beeld voor oorlogsvoeren. In het Hebreeuws speelt David met zijn yad, zijn geslachtsdeel, oftewel masturbatie, wat in het Hebreeuws ook een beeld is van oorlogsvoering in de hemelse gewesten. Het zaad is de buit die aan de godin wordt geofferd. Saul voelt zich beter is in het Aramees dat Saul zich versierd met de oorlogsbuit. (Dit duidt dus heel duidelijk op David die metaforische geslachtsgemeenschap heeft met Saule, de oorlogsgodin, als intieme strategie bespreking met de oorlogskennis.)

Saul die op David jaagt is in de esoterie de Heilige Ziel die op de na'ar, dienstknecht, jaagt. Het gaat dan om de heilige gevangenneming, de heilige ontvoering, om te leiden tot de heilige gebondenheid tot de Heerin. Hiertoe is de Heilige Ziel gezonden. In het EE is de Heilige Ziel de drager van de mysterieën.

Sekmeth, de Egyptische leeuwengodin van de oorlog, is een weerspiegeling van de kern-mythologie van de Orionse afgrond.

'Daarna kwam hij tot de vrouwelijke Paulus, die genaamd was Saulus en Saul. Zij was genaamd Saule. En hij noemde haar Mama.'

En Saule, de vrouwelijke Paulus, die Mama werd genoemd, schreef de Orionse Koran.

Nu, zegt de Koran niet dat wat in de borsten zit geopenbaard zal worden ? Zij zegt dit in het boek van de Aanvallers.

En zegt de Koran niet in het boek van de Ramp dat de hel de Moeder is ? En de bergen zullen zijn als losgemaakte wol door de ramp van dit vuur.

In het paradijs waren mannen blank en vrouwen donker, als de heilige donkere moeder aarde. Deze realiteiten leven diep in de mens zelf. Zonder de donkere huid van de vrouw is er geen adem mogelijk in het paradijs.

De appel in het paradijs is een beeld van het slangengif wat opwekte tot kennis. Slangengif is speeksel in het sanskrit. Dit is het heilige speeksel. Speeksel is namelijk opium. Het valse speeksel is de onheilige vis van het kwaad, de vis van eenzijdigheid. Daarom is de symbolische visjacht belangrijk. Het heilige speeksel is het ware, heilige licht wat in de duisternis ontstaat. Dit is een symbolisch, esoterisch licht.

De paradijselijke appel is het beeld van het heilige, paradijselijke speeksel. Dit is het slangenzaad, een hogere vorm van zaad, als het zaad van de heilige gebondenheid.

Op de pinksterdag komt het heilige vurige speeksel, het nieuwe, paradijselijke licht, als de vrucht van het pasen, als een dieper pasen. De vis wordt gegeten.

BOANN is de Ierse rivier-godin, de godin van vruchtbaarheid. Ook is zij een oorlogsgodin. BOANN kwam tot de verboden bron van kennis, waardoor de vloed kwam, en een rivier tot de zee.

Je moest eten van de vis in deze bron om kennis te ontvangen.

(Dan volgen er wat amazone hieroglyphen)

5. T69 – Oerdoegboele – zessenzeventigste hersenen – het eten van de vis

7. T71 – Oerdoegmug – achtenzeventigste hersenen – het heilige speeksel

8. T72 – Oerdoegmek – negenenzeventigste hersenen – de blanke huid van de paradijselijke man

9. T73 – Oerdoegmekt – achtenzeventigste hersenen – de donkere huid van de amazone

Zonder deze huid zou er dus geen paradijselijke adem zijn, en zou alles stikken. Er zou geen leven mogelijk zijn.'

'In de oorspronkelijke Geneva Bible van de protestantse en calvinistische reformatie, in Filippienzen, bevindt Paulus, oftewel Saul, zich in de baarmoeder, wat dus eigenlijk een teken is van komende wedergeboorte (ook de geboorte van de godin).'

'In ieder geval merkt Saul (Paulus) op in 1:12 in de Geneva Bible dat alles is omgedraaid, juist zodat de boodschap doorgang kan krijgen. Het is weer de situatie van het ei, waarin het kuikentje alleen kan groeien als de eierdop er omheen blijft. Die eierdop zal op een gegeven moment, wanneer het daarvoor tijd is, barsten. Als dit voor zijn tijd gebeurt, dan is het als een miskraam. Vandaar dat we niet te wijs moeten zijn, niet te haastig moeten doen, maar moeder natuur haar tijd te geven. Vandaar dat we nederig moeten zijn en boete moeten doen, opdat we kleiner zullen worden, leger, zodat de natuur weer in ons plaats kan nemen. Zo komen we ook tot de godin Filippi. In mijn droom kon ik alleen tot Haar komen door een soort theater opvoering van 'negatieve' belijdenissen van nederigheid en zelfvernedering, als een manier van zelfkastijding, en dat is nodig, want we hebben twee polen in ons, zowel het goddelijke, als het kanaal, en het kanaal moet leeg zijn, en leegte ontstaat alleen door zelfvernedering, zodat je natuur vrij blijft van invloed van de lagere wil. Het is dus puur een technologische virus scan. Je komt in wezen tot niemand anders dan je eeuwige en oneindige kennis-zelf, en de rest is allemaal proza en verhaaltjes, theater opvoeringen, die dit technologisch uitbeelden en coderen. It's all in the Game. It's all in yourself.

Jij bent Filippi, de godin op het paard. Jij bent de natuur-kennis. Jij bent ook het kanaal, en dat moet je zuiver houden. Het werkt aan twee kanten.

1:6 Zij, die een goed werk is begonnen in u, zal getrouw zijn dit ten einde toe voort te zetten.

Dit gaat dus over je diepere, volkomen zelf.

Als wij de hemelse banden hebben ontvangen, dan hebben wij ook macht om anderen die hiervoor open staan mee te trekken tot de hemel. Wij mogen in die zin samenwerken met de baarmoeder. Dit is een multi-dimensionaal werk. Er is veel te doen in de parallelle werelden.

We moeten leven wat ons gegeven is, ook het leven hier op aarde, het leven in het vlees, waar Saul (Paulus) het ook over heeft, omdat de schat in aarden vaten is.

22Indien ik in het vlees blijf leven, betekent dat voor mij werken met vrucht, en wat ik moet kiezen, weet ik niet. 23Van beide zijden word ik gedrongen: ik verlang heen te gaan en met de chasma (baarmoeder) te zijn, want dit is verreweg het beste; 24maar nog in het vlees te blijven is nodig om uwentwil. 25En in deze overtuiging weet ik, dat ik zal blijven en voortdurend bij u allen zijn, opdat

gij verder moogt komen en u in het luisteren en gehoorzamen verblijden.

We kunnen dus voor dit doel op de aarde leven terwijl we niet van de aarde zijn.'

'Ook Colossi, het daaropvolgende boek, is een godin, een gepersonificeerd aspect van kennis. Het offer op het altaar is in de grondteksten een metafoor van het nomadische leven, van de brug, waardoor er ook contact komt met anderen. Saul (Paulus) verheugd zich hierin. Saul heeft zich in die zin geofferd aan Colossi. In de grondteksten komt het altijd weer neer op zelf-offering, en dit is altijd metaforisch. Het is een zinnebeeld van het toetsen, zodat alles zuiver blijft. Toetsen betekent analyseren, onderscheiden, de diepte ingaan. Toetsen is studie, en je niet laten misleiden door de oppervlaktes van de dingen. Daarom lijden wij in het leven, zodat we dieper en dieper kunnen gaan. Het kruis is de gevoeligheid die alle delen met elkaar verbindt, als een communicatie-systeem, tot één lichaam. Al deze dynamieken bevinden zich in jezelf. Het is je innerlijke zelf-familie. Dat is ook wat Colossi betekent : het grote, allesomvattende geheel. In de grondtekst staat Saul voor haar als voor een wild beest, en zij heeft meerdere koppen, die haar verschillende aspecten uitbeelden. Colossi is een vrouwelijk woord en meervoudig. Saul bewondert haar als een kerk, als een geheiligd lichaam, wat ook in de bijbel wel vaker als een vrouw wordt gepersonificeerd. Colossi is deels vrouw en deels beest, verbonden aan de natuur. In de diepte is dit net als Filippi weer een vrouw op een beest.

In de Geneva bijbel, in Colossi, wordt het kruis beschreven als een triomferende strijdswagen. Het is een nomadische dynamiek, zoals de vrouw op het beest. Soms is het beest een beeld van de baarmoeder. Al deze dingen horen bij elkaar. Ook Colossenzen is een gevangenis-brief van Saul. Aan het einde ervan draagt hij de Colossenzen op zijn gevangenschap, zijn banden, te herdenken. Saul is in het beest om tot wedergeboorte te komen, tot de bevrijdende werking van het tot inzicht komen. Het is heel dualistisch, net zoals het boek Openbaring heel dualistisch is als het over de wilde beesten gaat. Het is een paradox van kunst. Het is om los te komen van de lagere aardse gewesten. Colossi neemt hem mee naar boven.

Colossi gaat over de heilige spiegel, het spiegelbeeld van het onzichtbare goddelijke, waardoor de mens heen kan gaan om zo telkens tot een ander inzicht te komen. Colossi is daarom ook de vrouw met de spiegel. In de Vur wordt gesproken dat juist de spiegel de droom in stand houdt. Deze twee hebben elkaar nodig. Dit is een mooie demonologische dualiteit. De valse spiegel moet natuurlijk ingeslagen worden, zodat de valse droom wegvaagt, opgelost wordt. Saul spoort de Colossenzen aan om de dingen te zoeken die boven zijn, en laat zo ook de heilige spiegel daartoe zien. De Geneva bijbel stelt dat de redenen en de wil van de mens corrupt zijn (3:5). Saul stelt dat de mens zelf de heilige spiegel moet worden (3:10). De nieuwe (diepe) mens is die spiegel. Dit transformatie-proces geschiedt door de vernieuwing van kennis. Hierin vallen ook alle valse onderscheidingen weg. In de heilige spiegel zien we onze verloren aspecten en onze parallele zelden. Ook het beest heeft een spiegel in het boek Openbaring. In de diepte is dat een altaar, wat ook het geheim is van onze meervoudige identiteit. In de latere vertalingen van de bijbel werd dit steeds eenzijdiger neergezet. Oorspronkelijk kwam het uit de Egyptische onderwereld boeken waarin de spiegel van Nun, de zee, de onderwereld opende naar de hemel, opdat Ra op kon staan, als de hemelvaart. In Openbaring maakte de spiegel dat het beest weer kon spreken. In het twaalfde nachtuur van het Egyptische Boek der Poorten dragen vier goden de spiegel waarmee ze de poorten van de onderwereld bewaken, en waarmee ze Ra tot rust laten komen in de baarmoeder van Nod. In het Amduat boek is het loongevend aan hen die deze mysterieuze spiegel kennen, en zij ontvangen hun akh, hun dubbel (metaforisch : broer), hun schaduw die hen bijstaat, hun parallele zelf. De Amduat beschrijft deze spiegel als transcendent, iets van de wereld beyond, als een interdimensionale poort. Deze spiegel geeft doorgang aan Ra in de onderwereld, zorgt ervoor dat Ra nergens blijft steken. Deze spiegel is in de diepte van de woestijn, in het diepste van de nacht, waar alle realiteiten ombuigen en in elkaar overvloeien. Het is als de nachtelijke woestijnzee. Ra moet

zelf tot deze spiegel worden. Hij moet tot zijn spiegelbeelden komen, zijn parallellen, zijn verborgen identiteiten. Dit zijn zijn sleutels in de onderwereld. De bovennatuurlijke spiegel is zijn gids. Het is het geheimschrift van de onderwereld. Het Amduat boek zegt dat alleen maar een paar dit kennen. Verder kent niemand het.'

'De Judaïstische mythologie is dualistisch, dus ook het hele Batseba verhaal kan positief of negatief uitgelegd worden. Vaak leggen de kerken het alleen maar negatief uit, maar er is ook een positieve versie, en die ligt ook in de grondtekst. Ook de Vuh spreekt daarover, maar David moest tot Batseba komen, omdat Batseba 'dochter van overgave' betekent, als 'de vrucht van overgave'. In het Eeuwig Evangelie wordt Batseba beschreven als een godin. In die zin waren de psalmen tot Batseba gericht. Batseba was het gepersonificeerde beeld van de heilige gebondenheid en verbondenheid die David ontving door overgave, oftewel als het beeld dat David tot een hemelse robot werd.

David had wel meerdere vrouwen. David was het Judaïstische archetype van de geestelijke strijder. Het mocht dus niet letterlijk genomen worden. En zijn vrouwen waren beelden van de strijdgodinnen, de valkyries, oftewel de voorschriften van de offerdienst, een andere Hebreeuwse benaming voor het boek Leviticus. In de buitenaardse en bovenaardse grondslagen van de bijbel in Orion wordt David ook wel "Ahn" genoemd, wat ook weer terugkomt in de Vuh en de Bilha, binnen de tweede bijbel. In de Aramese grondtekst staat Saul voor Orion. Saul betekent in het Hebreeuws de leegte, de raadpleger van een orakel. Hiertoe kwam David in contact met Saul.

In de Davidische mythologie zijn Goliath, Saul en Batseba belangrijke archetypes met een diepe dualistische betekenis.'

'Zonder de Ramadan, de leegte ingaan, is het onmogelijk om daadwerkelijk te toetsen. Dit is ook wat de naam Saul betekent in het Hebreeuws, en zo ook de Saul van het Nieuwe Testament, Paulus. De mens kan geen ware openbaring ontvangen als de mens in de kerk blijft. De mens moet hiertoe alles verlaten en opgeven en de wildernis ingaan, als symbool van de afzondering in de verborgenheid. Wie nog door de mens gezien wil worden komt nooit tot ware openbaring, maar zal misleid worden in zijn eerzucht.

En dat is ook wat Saul, de leegte, als beeld van de ramadan, deed. Hij dreef David tot wanhoop en tot de wildernis, waar David naartoe moest vluchten, want Saul, de leegte, zocht zijn lagere natuur te doden. Symbolisch gezien krijgt Saul daardoor een positiever beeld, wat ook weer terugkomt in de islam, waarin Saul (Talut, Arabisch) de ark terugbracht, een toetsers was en begaafd was met grote kennis.

De Ramadan, de woestijn-ervaring, bracht David in grote problemen, maar daardoor ontving hij openbaring, golah, wat tot hem kwam in de vorm van Batseba, de vrucht van overgave. Het verhaal is zowel negatief als positief uit te leggen vanuit de grondteksten, omdat het geschreven is in poëtische, paradoxale talen. En dat is ook de rijkdom ervan. Batseba is de verpersoonlijking van de wapenrusting van Goliath die David bemachtigde. Theologie kan in dat opzicht dus niet zonder de taalkunde. Theologie zonder taalkunde kan al snel kortzichtig en zo corrupt worden. Vandaar dat er een brug moet komen tussen deze twee dynamieken, opdat er weer verzoening en vrede kan komen op aarde. Het zit te diep in de mens om het zomaar te negeren. We moeten er dwars doorheen om het te herzien. Wij hoeven dat niet te doen vanuit de stad en de kerk, maar wij moeten net als David tot de wildernis gaan, waar een schuilplaats voor ons is. Batseba is dus een vrucht die diep in de wildernis wordt ontvangen, in de Ramadan van overgave. Bathseba is in het Hebreeuws de dochter van overgave. Seba betekent ook zeven, het getal van de volkomenheid, als een volkomen overgave en offer. In het verhaal van Salomo, David's zoon, wordt hij met geschenken beladen door de koningin van Seba, vanwege zijn grote wijsheid. Alleen de Ramadan kan terugleiden tot de geestelijke gaven, zoals ook Paulus (Saul, leegte) leidde tot de geestelijke gaven in 1 Korinthe 12-

14, en de geestelijke wapenrusting in Efeze 6. De geestelijke gaven en de wapenrusting komen dus voort vanuit het toetsen, vanuit het verslaan van de lagere natuur. Als Filippi wordt de mens dan op het paard geheven. Alleen door de Ramadan wordt de mens een hemels strijder.

In de woestijn groeit niet veel, maar wat er groeit is als het druppelen van de hemel. We hebben niet veel nodig. Als we teveel nemen groeien we vast, zoals dat in de stad gebeurt. Vandaar dat de druk van Saul, van de Ramadan, ons tot de woestijn trekt, en dit is voor onze bescherming en ons behoud.'

'David was beschreven als de Messias, maar ook Saul werd beschreven als de Messias.'

En in de poëzie van de Vuh :

'Er zijn oerwouds machines in de zachtere straat, het cruise schip komt door, als de speer zend het mij naar de groene oerwouds juweel, mijn kind ... Het heeft koning David omgebracht, het heeft koning Saul omgebracht, maar het was slechts een misverstand in de tempel van Salomo, in de mijnen van Salomo die vol van waardevolle kostbaarheden zijn.'

'Lange standbeelden in Egypte brengen onze harten terug tot het oerwoud. Koning David is gevallen, was geen goede vriend, en de familie van koning Saul, zij geloven allemaal in carnaval. Sluit je ogen, mijn kind, waar Goliath oprees vielen zij. Zij waren allemaal koningen van het oerwoud. Het zijn starende apen. Hoe kunnen we ze nog meer verkeerd begrijpen ? Lange standbeelden in Egypte brengen mijn kind terug. Zij was verdwaald in een bizar oerwoud, maar het cruise schip nam haar weg, al die machines in zachtere straten. Deze straten spreken.'

'Het staat hoog in de tempel, één oog dicht, en een oog open, zoals het standbeeld, een lang standbeeld.'

'De rode draak schreef al deze verhalen, en zijn zij niet allen boekstandbeelden ? Hij is woest, werpende zijn speren van Saul naar David's wagens, als vallende sterren onder verhalen die te zwaar zijn. De rode steen maakt ze zo creatief, en laat hen dromen in zachte vuren, als een pompende rode ballon, totdat ze de vanille wildernis bereiken, een gele steen die hen bevriest. Deze soldaten hebben het merkteken van de wesp, waar ze hun zachte natte kaarsen hebben, waar zij worden tot kaarsenstandaarden, om hun boeken weer te verbranden, door de leugen van de groene draak.'

'Ik ken een plaats genaamd zachtere straten.

Oh pop, ik vond je in Salomo's tempel.

Driehonderd speren openden de tuin weer, en we konden samen vluchten, naar strand en zand.

Sluit je ogen en spring, want het cruiseschip breekt door.

Driehonderd speren openden het oerwoud weer, driehonderd speren komen door.

Het cruiseschip breekt door tempels en stations, door mijnen en fabrieken, door zachtere straten en hun bioscopen. Het cruiseschip breekt door. Oh pop, ik vond je daar, sluit je ogen.

Wij zijn op strand en zand.

Onderwater cruiseschip, door de onderwereld neemt het je op.

Het is het overzicht over het paradijs.

Er zijn paarden in hun stallen, cruiseschip breekt door.

Paarden, apen, oerwouds-vissen, cruiseschip breekt door.

Paarden in hun stallen, prins van de zigeuners,

Ketters en zondaren, heiligen en inquisiteurs,

Priesters in hun tempels, standbeelden die hoog oprijzen, tot een toren,

Een toren tussen jou en mij

Paarden in hun stallen, zigeuner prins,
Bloemen op hoeden, broeken op bedden,
Oerwouds-vissen,
Driehonderd speren om een deur te openen,
Een deur tussen jou en mij.

En deze harten kloppen als vissen in het water,
Iemand ontwaakt, als danseresjes op tafels,
Shampoo in hun haren,
En hun haren worden groen, en de vloeren worden paars,
Na de nacht,
Driehonderd speren door de deuren van Salomo,
De koning der dwazen staat voor u,
Maar ik ben ver weg,
Cruiseschepen breken door.

Nu, wat is sterker ? Religie of poëzie, majoor ? Aan het einde van de nacht kun je al je soldaatjes naar huis zenden, al je profeetjes en priesterjes, want de dichter zal zijn kroon krijgen. Driehonderd speren door zijn hoofd, want de koning der jokers is met hem om het brood te breken. Slachtoffer van een machine. Ik geloof in cruiseschepen die doorbreken, niet in fabrieken, maar dit zijn slechts woorden, en ik geloof niet in woorden. Ik geloof in driehonderd speren door het hoofd. Dan is alles gezegd en gedaan.'

Het is een belangrijk thema in de tweede bijbel : de speren door het hoofd, of pijlen. Telkens weer komt dit thema terug, en heeft te maken met de speer van Saul. Dit is dualistisch. De tweede bijbel laat ook de andere kant zien. Het gaat door de spiegel heen, en je komt uit bij de oorlogsgodin. Ook Paulus werd dus eerst Saul genoemd. Daarom zijn zijn brieven in diepte de brieven van Saul, de brieven van de oorlogsgodin. In dat opzicht worden deze brieven dus steeds interessanter, want ze gaan zich terugvormen tot wat ze oorspronkelijk waren. Het is de verdiepende speer van de oorlogsgodin. Wat een spiegeltje wel niet allemaal kan doen. Misschien herinner je je dat spelletje wel van vroeger. Kinderen met spiegeltjes en dan het zonlicht weerkaatsen in iemand's gezicht die niet weet wat hem overkomt. Of misschien heb je dat spelletje zelf ook wel gedaan. Ik in ieder geval wel. Ook ken ik als kind het verhaal van het jongetje op de gans, wat op veel scholen werd voorgelezen. Het was toen al een teken van bevrijding.

Uitleg Vuh poëzie :

'totdat ze de vanille wildernis bereiken, een gele steen die hen bevriest. Deze soldaten hebben het merkteken van de wesp, waar ze hun zachte natte kaarsen hebben, waar zij worden tot kaarsenstandaarden, om hun boeken weer te verbranden, door de leugen van de groene draak.'

Geel is de kleur van de paradoxen, de tegenstellingen, in de Vuh.

Verder zegt de Vuh :

'Rood is de kleur van de verhalen en geel is de kleur van de tegenstellingen. Zo brengen de tegenstellingen van het leven dus verhalen voort, en dit zijn ook de kleuren van de Spaanse vlag. Het is als de oranje planeet van abstractie die opkomt om de geest van letterlijkheid en drama te verslaan. Bilha rijdt op het beest, en op een dieper niveau is het beest de billen van de oorlogsgodin die zij in de amazone mythologie laat zien als de poort van wedergeboorte en het teken van oordeel.'

Dit is een groot apocalyptisch geheimenis in de Bilha. De oorlogsgodin verbreekt de zegels van de boekrol. Wanneer dit gebeurt komen er grote natuur-verschijnselen als cryptische manifestaties van het hogere Woord, de hogere kennis, die verborgen werd gehouden. Geel is ook de mannelijke onderwerping aan de baarmoeder, als een teken van geboorte, als het beeld van de heilige slavernij, de heilige gebondenheid, de opkomst van het robotisme, het leven door de hogere automatismes van de gnosis. Dit is waar de calvijn code over gaat. Geel is ook een belangrijke kleur die de gestreepte waterlichten, het hogere insectische ras, zal brengen (vgl. wesp). Geel zal hersteld worden. Het zal terugleiden tot de boeken, zoals het Eeuwig Evangelie zegt : "Oorlogsgebed, laat mij dalen in het jagersbed. Om te zuiveren het gele, duizend duizendmaal, op het altaar van de wilden, tot oorlogsmaal. Gedaald tot onder het gele ben ik, een toekomst heb ik niet, alleen wat oude boeken om in te vergaan." Dit is ook weer verbonden aan de oorlogsgodin, en Simson moest onderwerpen opdat hij de Zuni stam (Suni, filistijnen, beeld van de stam van de oorlogsgodin) zou dienen, wat ook de betekenis van zijn naam is : Sama (luisteren en gehoorzamen, Hebreeuws) Suni. Zoals de Bilha zegt : "Bakroe (oorlogsgodin) is het geheimenis van de hoofd-besnijdenis. En zij is gekomen om visioenen te geven, en om de heiligen doorgang te geven, want lang zijn zij door onderdrukking tegengehouden." En : "Bakroe is van de diepere wildernissen van het paradijs. Zij draagt het wapen om gehoorzamen te testen. Zij is als de sieraden van het lijden. Zij spreekt recht in list en symboliek. Zij raakt het letterlijke niet aan. (..) Zij is de weefster van het paradijs. Zij weefde het paradijs als in een mysterie. In de dieptes van de wildernis woont zij, om dapperen te onderwijzen, zij die door hun lijden tot haar zijn gekomen. Als de amazone van de Heerin is zij." Bakroe wordt in de Bilha de oudste dochter van Bilha genoemd.

In boek 21 van de Vur, de Herinnering, wordt ook het gele genoemd, wat dus gaat over het gaan door de spiegel :

2. De narcis groeit uit de put. Het maakt een brug over de zee. Gele bloemen groeien langs de kant van de stad, als een stadsmuur. Iedereen die daar gaat wordt verward. Zij vallen in slaap en dromen vreemde dromen. Geen leger komt door de gele bloemenhaag. Allen zullen zij slapen.

Het houdt in dat de mens het gele mysterie moet leren kennen, de spiegelzijdes in de spiegelmetrie. Alleen degenen die op demonologische basis dit vak leren kunnen door deze haag heenkomen. Dit is ook weer onderdeel van project gans om over de grote Rigil Kent zee heen te komen. Het groeit als een narcis over de zee, wat ook weer in verbinding staat met de bloemenzeeën van het Eeuwig Evangelie waarin de heiligen elkaar met verhalen versieren.

6. Eens zag ik haar op haar paard, en ik volgde haar,

Zij leerde me de geheimen van de bossen en de wildernissen,
Zij van de gele bloemen, zij gaf mij een plaats.

Ook wij moeten het gele leren berijden. Wij moeten onderwezen worden in het gele.
De Vuh zegt over het gele paard :

'In het Grieks is het ook het gele paard. Dit paard zal overwinnen. Dit is waartoe de Amazones de mens kastijden en opvoeden : om te overwinnen, en dat gaat juist door de verstoting heen, door het zwarte paard, door de honger. Iyowb wordt voorbereid om het gele paard te berijden, als een overwinning over zichzelf.'

'Het gele paard in de grondtekst, het paard van overwinning.'

'Jezus, en de draak staande op het zand, zijn metaforen van het paradijselijke geslachtsdeel waarvan de mens was gemaakt, in plaats van spieren. De kruisiging en de opstanding is een metafoor van de goddelijke verlamming waarin de verharding plaats vindt, dus ook van het geslachtsdeel. Dit is waar ook het gele paard voor staat. In het Aramees is de ruitser van het gele paard verlamd. Ook

Iyowb wordt in de esoterie weleens beschreven als de ruiter op het vierde, gele paard. In het Aramees wordt hen de overwinning gegeven.'

Het gaat hier over de grondteksten van het vierde paard in Openbaring. Als we naar de metafoor van de geslachtsdaad kijken dan is het dus een beeld van het penetreren van de spiegelrealiteiten, het gaan door de spiegel, het verstaan van de dualiteiten. Daarom moet de mens een op en neergaande beweging maken om de vrouw (oorlogsgodin) te bevruchten, oftewel : niet eenzijdig zijn, maar de spiegelmetrie leren, van zowel de emanatie als de involutie, het terugkeren. De mens kan niet ontwikkelen, kan niet voortplanten, als hij de golfbewegingen van de natuur niet onderkent. Het is dus de overlevingsdrang. Het is een schande dat de stadse mens van seksualiteit zo iets oppervlakkigs heeft gemaakt.

7. Zij kent de wetten van de eeuwigheid.
Zij genas mijn hart en mijn herinneringen,
De puzzel in mij maakte zij.

8. Zij leerde mij de kennis,
Zij leerde mij lezen en vele talen,
Zij leerde mij schrijven en de schoonste kunsten,
Zij leerde mij strijden,
Zij van de gele bloemen

9. In haar heb ik alles gezien,
Zij van de gele bloemen.

10. Over het ravijn bracht zij mij,
Tot de dieptes van een woud,
Waar het altijd regent,
Altijd tropisch is

11. Nu maak ik mijn tochten in een boot,
over de rivieren waarin langs de kanten de gele bloemen groeien.
Zij houden mij dromerig, zij houden mij in slaap, in diepe slaap. Zij geven mij sap te drinken

12. De gele bloemen vertellen verhalen, verhalen wonderschoon.
En zij leiden tot een wonderlijke tuin, een lusthof.

13. In de straten ontwaak ik,
Meisjes met witte bloemen in hun haar,
Dan neemt zij mij mee naar het tuinfeest,
En ik blijf zeggen : 'Ik ben er nooit geweest.'

Het gele laat meerdere kanten zien, het caleidoscopische verhaal, en de mens zweeft tussen herinnering en vergetelheid, en tussen openbaring en het geheim. De mens keert weer terug tot de baarmoeder en tot de ontkenningfase : 'ik ben er nooit geweest.'

3. En zoveel monikken met kappen volgen haar, met langzame pas door de bloemenvelden. Deze bloemen worden wit in de nacht.

4. Zij van de gele bloemen, eens zag ik haar,
Ik werd getroffen als door bliksem, en toen viel ik in slaap.

5. Zij van de gele bloemen,
Zij is een tunnel naar de onderwereld

In dit mysterie wordt dus alles omgevormd en ook alles weer teruggevormd (involutie). Dieper en dieper, en dan op het hoogtepunt geeft de mens zijn zaad, laat los, en dan is er nieuwe geboorte. Dat is de filosofische spiegelmetrische seksualiteit wat iets is tussen de mens en de dynamiek van kennis, als onderdeel van de immunologie van de natuur, wat het diepe wezen is van de speer van de oorlogsgodin. Alles ontstaat, bestaat en keert terug hiertoe.

In dit overlevingsmechanisme van de kennis zien we hoe 'gevaarlijk' dit systeem is, en hoe dit systeem dus niet over rozen gaat alleen, maar dwars door de doorns heen, en hoe het ons noodzakelijkerwijs verwond, vanwege alle noodzakelijke tegenstellingen, het gele. Ja, het gele verwond diep, en daar gaat het volgende boek, boek 22, van de Vur over. Dit boek heet : het beroemde schilderij, en is een mijlpaal in de Vur.

1. Ze was een bloederige wond in mijn hart.
2. Ik kon haar niet doorzien, maar soms in flitsen was alles duidelijk.

Dit is de begin situatie. Het is nog grotendeels onbekend, en men is misschien eenzijdig opgevoed, alles maar van één kant, en het vreemde is altijd slecht. Toch zijn er dan die mysterieuze glimpen die je als kind kan meemaken van die andere, verboden wereld. Zoals vroeger mocht ik vanwege de kerk niet naar bepaalde muziek luisteren, en als ik dan fragmenten hoorde dan had ik zoiets van : 'maar dat ben ik. Dat is mijn creativiteit, de natuur.' En die fragmenten werden dan afgespeeld als waarschuwing, maar ik wilde dan de rest horen, wat ik dus niet te horen kreeg, en dan ging ik er zelf over fantaseren hoe het zou aflopen.

3. Ik begeerde haar te kennen. Zij was mijn innerlijke wond. Het was een vruchtbare plaats, als de tuin rondom mijn huis in mijn gedachten.
4. Die tuin was roze, sprankelend. Ze stond daar met boeken vol gedichten.
5. Ik kon mijn gedachten niet keren. 'Lees eruit voor,' zei ik. Maar ze zei niets. De wond was te waterig om iets te zeggen. Alles wat ik greep sijpelde weg.

Als kind kun je er gewoon geen grip op krijgen. Het is allemaal nog niet rijp. De tijd zal het leren. Alles heeft tijd nodig. We kunnen de natuur niet forceren. We moeten ook aan dingen toe zijn, en het zelf oplossen. Alles moet verdiend worden. Als we een glimp hebben gezien wil het niet zeggen dat de Kennis haarzelf als een hoer aan ons zal geven, zomaar voor niets. Eerst hebben we een gevecht met de leugen, met de tegenstellingen. We krijgen de Kennis, haar, niet zomaar. In de kerk is alles genade, maar wat krijg je dan ? Het is allemaal aas. 'Jaaaaa,' roept de muis, 'lekkere kaas !' Maar het is een muizenval.

6. Ze draaide langzaam rond als een ballerina, verspreidende lichte, zachte muziek, als op de achtergrond. Het was niet eens goed hoorbaar, maar ik leek er rustig van te worden.
7. Het greep mijn hart, en liet mij een gat in de tuin zien.
8. Zij is een religieuze ballerina die altijd in dezelfde cirkeltjes draait.

Daar ging de Vuh poëzie ook over :

'En deze harten kloppen als vissen in het water,
Iemand ontwaakt, als danseresjes op tafels,
Shampoo in hun haren,

En hun haren worden groen, en de vloeren worden paars,
Na de nacht,
Driehonderd speren door de deuren van Salomo,
De koning der dwazen staat voor u,
Maar ik ben ver weg,
Cruiseschepen breken door.'

Dat is alles wat ze doet en alles wat ze kan : ronddraaien, als van die sprekende poppen voor kinderen waarbij je op een knopje op hun buik moet drukken, en dat ze dan telkens hetzelfde zeggen. Het is alles wat we hebben en alles wat we krijgen voor dat moment, maar het mysterie ligt daar. De Kennis werkt er doorheen. Zij zegt : 'Puzzel er maar mee. Hier zit ik in. Dit is het pakpapier.' Vandaar dat ik ook nooit geheel de christelijke religie als vuilnis overboord heb gegooid, en mijn reformatorische erfenis. Ik heb er altijd veel waarde in gezien en nog steeds. Ik was er ook verliefd op zo te zeggen, maar dan meer op de potentie ervan. Ik had visie voor verdere reformatie. De poorten moesten opengebroken worden. Ik had teveel van dit mysterieuze wezen ontvangen in deze religie, dit mysterie. Ja, het westerse haatte ik, maar de exotische, midden oosterse bron erin, de grondteksten, was als het tuinhekje wat opening waardoor je tot de wildernis kon komen. Studie kan een machtige ervaring zijn als je buiten de hekjes durft te studeren.

9. Ze lieten mij een waterige vlam zien.
10. Er was hier een stad in oorlog.
11. Er was een speciale taal in de ring gegraveerd, zeiden ze, bepaalde tekens.
12. De ring had me verdoofd.
13. Een rijkere natuur ontvouwde zich voor mij.
14. Zij schenen zich niet om een god te bekommeren.
15. Zij werden voortgestuwd door de familie.

Het christendom is geen pure kennis. Het zijn geen ware studenten, maar het is een familie feest.

16. Het verloor zijn betekenis geheel. Niemand wist meer wat het was.
17. Niemand kon mij nog stoppen. Zij was mijn innerlijke wond. Zij ontded haarzelf van kleding,
18. Zij was het geheim. Zij leefde diep binnenin. Haar vellen lagen op de grond. Zij had een speer in haar hand, en zou de tent bewaken.

Hier ontmoet hij de oorlogsgodin. Hij heeft geen compromissen gesloten. Hij is doorgestaan met ontcijferen en studeren, en zo kwam zij hem tegemoet en openbaarde haarzelf aan hem. We zien hier de speer van Saul, van de oorlogsgodin. Het is een ervaring van involutie na alle emanaties.

19. Ik kwam in mijn oude huis toen ik uit dit schilderij was gestapt. En het leek in de verste verten niet meer op wat het was. En wie had het geschilderd ? Het was een beroemd schilderij.
20. Ik werd wakker en ging naar de bibliotheek. Ik las boeken en raakte gehypnotiseerd. Ik stapte in het boek, of werd erin gezogen, en gleed weg. Schilderijen vlogen om mij heen. Ik ging een stenen trap op, waar ik haar zag staan, mijn innerlijke wond, met een mes en een speer. Ook had zij een boog met pijlen. Alles begon te draaien. Ik had geen kracht meer om op te staan. Ik was opgesloten in het boek. Ik nam het boek mee naar huis, en weer begon alles te draaien. Het was een betoverend boek.
21. Ik vond het boek gevaarlijk, en bracht het terug, maar ik kon mijn weg er niet meer uitvinden

Maar het gele wil dus dat we telkens weer teruggaan, de natuurlijke penetratie, in uit, op neer. Ook moeten we alles blijven toetsen en met haar worstelen. We kunnen het proberen los te laten, maar het laat ons niet meer los. Dit is het beroemde schilderij. Het volgende boek, boek 23, de laatste jacht, gaat met dat thema verder. Durven we ook de dingen confronteren die we moeilijk vinden, zelfs gruwelijk ? We moeten het oplossen.

13. Hoe dan ook, het hoe en waarom van de jacht interesseerde mij. Het was een prachtig schilderij, dat schilderij op de zolder.

14. Sommige schilderijen die ze had waren echt luguber. Maar ik moest er gewoon meer vanaf weten. Het was een drang die ik niet kon tegenhouden. Mijn obsessie met indianen werd zo sterk. Wij moesten en zouden het geheim ontrafelen.

15. In mijn hoofd dansten de indianen een vurige dans, en als dat zo door zou gaan zou alles spoedig in vuur gaan. Ik kon mezelf er niet van losmaken.

16. Zowel de blanke als de indiaan waren vertrokken, naar hun eigen stukje natuur. Het bed was omringd met duizend deuren. Eén van deze deuren was de deur van verzoening, terwijl de anderen deuren waren van de dood. Ik was vastbesloten de juiste deur te kiezen. Ik had maar één kans. Ik ging op mijn gevoel af. Ik opende een deur en viel in een afgrond. Was dit de dood of de verzoening ?

17. Aan de andere kant van de afgrond kwam ik aan. Ik was trots op mezelf dat ik het had gered. Waar was ik nu ? Dood of levend ? Een vrouw droeg een kruik, de laatste jacht.

18. Ik staarde naar haar schilderij. Ze had het zelf geschilderd. Ze had een prachtige uitleg gegeven, zoals ik het niet zou kunnen doen. Ik had bewondering voor haar. Zij had een heerlijk boek geschreven. Andere boeken zouden mij steken.

De jacht wordt in de tweede bijbel uitgelegd als iets metaforisch, namelijk het overwinnen, begrijpen, verwerken van het ego door de spiegelmetrie. In die zin is het dus de vruchtbaarheid van de natuur. Alles moet dus in kannen en kruiken komen door het spiegelmetrische onderwijs, totdat de mens gekomen is tot de laatste jacht. Het is de oorlogsgodin, of jachtsgodin, de kennis, die op de mens jaagt, en de mens heeft het niet begrepen. De mens moet involueren, terug tot haar baarmoeder. Alles wat zij wil is wedergeboorte geven, en wederopvoeding.

Het gele mysterie is dus belangrijk voor een grotere context, als het zand van de zee, het strand, wat ook voorkomt in de poëzie van de Vuh : 'Wij zijn op strand en zand.' En er wordt gesproken over Vanille's woestijn of wildernis.

Verder zegt de Vuh over het gele : 'Er zijn ook nog gele jachten, de jachten van de grotere tijdperken, die ook wel de vlekken worden genoemd.'

En dan wat hieroglyphen :

'8. T12 – OEROEMBOEL – de negentiende hersenen – simulerende hersenen

Deze hersenen maken van alles simulaties, namaak, als beveiliging, en stellen zo hun strategieën op.

9. T13 – OEROEMBOELE – de twintigste hersenen – boekvormende hersenen

Deze hersenen vormen alles om tot boeken, plaatjes en films, om nog meer afstand te scheppen.

In de strijd tegen de valse seksualiteit moeten de OEROEMBOEL en de OEROEMBOELE hersteld worden. Dit zijn de paradijselijke hersenen van het spelmaken en boekmaken van alles om ons heen.

Wij moeten uit een heleboel valse spelen en valse boeken ontsnappen waarin wij opgesloten zitten. Zo mogen wij komen tot de OEROEMBOEL, hersenen in de buik, die een spelmaker is. Sterke gele stralen komen vanuit die hersenen in de paradijselijke buik, om zo de vijand te simuleren en in een spel te brengen. Alles kan gemaakt worden tot een spel. De OEROEMBOELE zijn hersenen in de borstkas die dan alles brengen in boeken, plaatjes en films. Ook worden dingen daar omgevormd tot schilderijen, zodat er glas komt tussen de kijker of de lezer en het boek, de film of het schilderij. Zo kan er een wisselwerking plaatsvinden tussen deze twee hersenen. De OEROEMBOEL is de virtuele werkelijkheid, en de OEROEMBOELE is de literaire, beeldvormende afdeling, als een televisie, de verhalende scherm-werkelijkheid. Tussen deze twee hersenen is er een brug, waardoor er mengelingen plaats kunnen vinden, waarin vele graden zijn van realiteit en afstand.'

'Dit leidt dus tot het zwarte paard, de duisternis, en dan tot het vale (Aramees : groen, geel) paard, de dood, waarin de valse, stadse natuur afsterft. Dit leidt tot het vijfde zegel, de heilige slaap. In het sprookje Doornrosje komt dit ook weer naar voren, en metaforisch gezien wordt Doornrosje dan gewekt van een honderdjarige slaap door de kus van de prins. De heilige slaap scheidt ook de goeden van de slechten. Het zesde zegel is een overzicht van wat er in de voorgaande zegels is gebeurd als het openbaar worden van de grote Sarah cyclus. Dit leidt tot de grote vergetelheid, het zevende zegel, de planeet van stilte. Sommigen zullen in de eeuwige slaap ten onder gaan, en anderen zullen uit hun slaap gewekt worden, door de Doornrosje metafoor, de tucht van de doorn. Doornrosje viel in slaap door de spoel van de spinnenwiel, de eerste steek, en werd gewekt door de kus van de prins, wat erop neerkomt dat alleen door Doornrosje, de tweede steek, als een beeld van de eeuwige en grootste tucht, ontwaken mogelijk is, als het komen tot de droom door de nachtmerrie. De doorn gaat over de doorsteking, de piercing, en dat is het enige middel.'

Dit is ook weer verbonden aan de speer van Saul.

'Dit is een beeld voor honing (DEBASH, geel). Bijen staan namelijk voor ontgiftiging en zijn dus van levensbelang in de strijd tegen schimmels. Met een schimmel kun je niet discussieren, maar je hebt wapens nodig die je kan terugvinden in het leven van de bij, wat ook weer nauw verbonden is aan bloemen en het hele plantenrijk, omdat de bij daaruit zijn bronnen put en dit bewerkt.

Daarom staan Adam (adem) en Eva (honing) voor de honing-adem, het honing gas. Dit is het eeuwige zaad waardoor het paradijs ademt en waardoor het virussen en schimmels buiten de deur houdt. Zaad is in het Hebreeuws ook 'het zaad van bloemen', oftewel honing. Dit hebben we nodig om veilig door de nacht te komen, om zo niet door de schimmels ten onder te gaan. Dit is dus de diepere betekenis van Adam en Eva, het diepere mysterie van het paradijs.'

'Een ander symbool voor het paradijselijke zaad is de peer. De peer heeft veel van de kwaliteiten van het paradijselijke zaad.'

'De gevallen, aardse spieren werken door genade, niet door loon. Het is een cheater-programma. De oplossing ligt in het vale paard, het vierde paard van de apocalypse, het groene paard, het aanbreken van de dag in de nacht, metaforisch voor het nachtzicht. Dit is ook het gele paard in de grondtekst, het paard van overwinning.'

De mens moet dus in een spiegelmetrische dromerigheid komen, als door een heilige drugs, waar ook het volgende boek van de Vur over gaat, boek 24, Suriname. Als eerste brengt dit chaos, omdat het moet afrekenen met alle bestaande gedachtenstructuurtjes die de mens opgesloten houdt, in het bonzai buizen systeem van Rigil Kent. De mens moet eerst de oude identiteiten verliezen, de opgelegde identiteiten. Even kan het dan wezen dat de mens denkt het niet meer te weten of zelfs gek te zijn geworden, zoals in dit boek.

21. Een plant met gele bloemen, het is als drugs. Over die brug kwam ik hier. Wie heeft mij zo gemaakt ? Er moet een uitweg uit dit doolhof zijn. Ik ben bezeten en gespleten. Ziek zijn in Suriname is geen pretje. Ik kon er wel in, maar niet meer uit. Het vuur der dwazen brandt hier. Als dollen dansen zij er omheen. Ik doe niet mee. Een groter kwaad is er nooit geschiedt.

23. Ik ben in een halve coma. Ik kan me niet goed bewegen en niet goed ademen. Het is de aanval van de plant. De struik heeft genomen, en laat haar doornen inzinken. Buiten is er donder. Het gele mysterie gaat dus diep. Diep emaneren, en diep involueren. De persoon in dit boek is manisch, gaat op en neer. Dat is wat het gele mysterie is. Het is als een naaimachine, en er wordt ergens naartoe gewerkt. Het is als een drillboor van een school, van spiegelmetrie, en de mens moet geheel losgedrild worden uit het beton van de bonzai. Vandaar dat er wel tegengestelde krachten moeten zijn, anders komt de mens er nooit uit.

25. Diep kijk ik in haar ogen en zie hetzelfde. Het is bijna als een spiegel. Ik probeer de diepte van haar ogen te zien. Ik heb het gevoel dat ik in cirkeltjes draai. Hetzelfde is mij al eens eerder overkomen. Ik kan niet losbreken. Ik moet geholpen worden. Maar de hulp komt niet.

Het gele mysterie is dus niet onbekend met wanhoop. Maar dat moet tot een grotere overgave tot de kennis leiden.

26. Het grote syndroom van Suriname heeft mij in haar macht. Het is als een verslaving aan drugs. Ik kan de ketenen niet doorhakken. Moed heb ik niet om dit syndroom in detail te bespreken. Ik praat er slechts omheen. Ik ben zo gemaakt. Het is mijn aard geworden. Ik drink van de bloemenzee, en stik bijna in haar zaad. Warmte komt met golven om mij heen. De witte stad komt in zicht, maar verblindt mij.

Eerst is de mens te gevoelig, en doet alles pijn, en kan de mens het niet verstaan. Het is niet rijp, maar chaos regeert. Er is geen inventaris. Alles ligt door elkaar heen. De mens kijkt naar miljoenen filmpjes tegelijk en raakt ervan in de war. Het is vloed en het is oorlog. Maar daarna zal de vloed gaan liggen en brengt de eb rust. Eerst is de mens te gevoelig voor de kennis, en kan het niet verwerken, en elke aanraking doet pijn, maar de wegen van de Vur zijn cirkelend, niet rechtstreeks. De mens heeft filters nodig, tussenstappen. Die kunnen alleen natuurlijk groeien. Eerst moet de mens dus door een Doornroosje ervaring heen, door een ervaring van de speer van Saul die op hem afgeworpen wordt.

18. Toen kwam het. De struiken namen bezit van me, alsof rivieren me overstroomden. Ik was in een droom. Ik was als Doornroosje, maar Doornroosje stierf. Ze werd door teveel doornen geprikt. Het was een deel in mij wat stierf. Ik bevond mijzelf in een wilde zee, totdat ik aanspoelde op een strand. Iemand kwam tot mij, en hielp mij op de been. Toen bracht zij mij naar haar huis. Ze glimlachte. Ik staarde naar haar. Ik kon niet denken. Alles stond stil.

27. Ik draai en woel in mijn bed. In de rivier hangen de witte bloemen diep, met een zwaar gewicht.

28. Iedereen zank weg in de witte golven, en vele schepen vergingen. Ik klom door, hoger de stad in. Ik durfde niet achterom te kijken. Ik hoorde gekrijs, en mensen riepen : Stop. Maar ik liep door. Ik was in Suriname. Alles loopt over in de wildernis in de diepte van de witte stad. Het is een schuimende zee, wild golvend. Ik kijk erna, en het is alsof ik in een coma ben. Niemand kan mij horen. Niemand kan mij verstaan. Het is alsof er nooit communicatie is geweest. Niemand kan iets overbrengen. Ik zink weg in de witte zee. Wij zijn aan ons lot overgeleverd. Oh, was ik maar nooit naar Suriname gegaan.

We krijgen misschien heimwee naar de vleespotten van waar we vandaan kwamen, maar we moeten blijven doorzetten. Teruggaan is geen optie en dat kan ook niet. Die tijd is geweest en komt nooit meer terug. Het kan alleen nog verdiept worden, maar daar hebben we een grotere context

voor nodig : het gele, het onderwijs in de spiegelmtrie, het leren kennen van de ritmes van de dualiteiten.

Ook boek 25 gaat over het gele, over de gele vlinder. Hoe het gele door de natuurwetten in ons op zal rijzen. Het gaat over hoe onnavolgbaar het gele is. Het zijn orakels die hun bruggen beveiligen met raadsels. Daarom fluisteren ze. Het is een geheime sleutel wat de mens eerst verscheurd en dan weer opbouwt, genaamd 'het gevaar'. Het is de vlinder van een trauma. Hoe dieper we gaan, hoe hoger we gaan. Iemand die nooit iets meemaakt komt dus ook nergens. Boek 26 gaat daar op door.

1. Ze hebben gestoken,
En nu is alles zacht als honing. (het gele)

3. Bij daglicht was ik een golf in de zee

Het begint dus met het golven, het leren golven, het leren spiegelen.

4. Ze rent om van het vuur los te komen,
maar het blijft knagen.

5. Totdat ook de honing haar vindt.
Ze heeft honing op haar gezicht,
Ze is gestoken door bijen.

Alles roept weer tegengestelden op. Uiteindelijk zal de involutie dus alles herstellen als we maar diep genoeg een confrontatie hebben gehad met de emanatie. Heb je de golven naar beneden gezien ? Dan kun je ook de golven naar boven zien. Ben je op de bodem van de waterval geweest waar alles kapotkletst op de rotsen ? Dan zul je ook omhoog kunnen gaan over de waterval, tot de rivier. Daarom zegt boek 27, het sieraad, ook :

De wesp zal blijven steken,
totdat de herinnering open is,
totdat de herinnering op de juiste plaats is,
totdat het is begrepen (:4)

Hoofdstuk 70. De Speer van Saul II

We zijn aan het einde gekomen van dit onderwijs boek : Rigil Kent Ontsluierd - De Verloren kern van Orion.

De speer van Saul ligt gecodeerd in het NT, in de brieven van Paulus, oftewel van Saul zoals hij werkelijk heet, en wat in diepte dus de Orions-Rigil Kentse oorlogsgodin is. Dan kunnen we heel veel in die speer zien, zoals het spiegel mechanisme in Kolossenzen, ook als een beveiliging van de speer. Timoteus was het kind van Saul, oftewel van Paulus, oftewel van de oorlogsgodin. De speer brengt dus ook door de Timoteus dynamiek wedergeboorte en wederopvoeding. Is ons ego al gespeerd ? Efeze rust ons toe in de strijd tegen het ego. Dit verteld dan ook over de strategie van de

oorlogsdynamiek van de kennis. Wij mogen nooit zomaar naar de speer grijpen om oorlog te voeren, want dan zal het ons totaal afbranden. Het is de speer van de oorlogsgodin, van de baarmoeder, en alleen zij kan de speer hanteren. Het is iets metaforisch. De speer brengt tot heilige gevangenis, zoals in Filippenzen, waarin de mens leert over het geheim, om zo te komen tot openbaring, het Woord, waar de mens leert over het belang van de restricties als onderdeel van de paradijselijke immunologie. Het paradijs is niet zomaar het paradijs. Zonder de immunologie, oftewel de demonologie, kan het paradijs niet bestaan. Kijken we dan naar Romeinen als onderdeel van de speer, dan brengt dit de mens terug tot de oerwortels, tot de natuur, en tot Israël, waardoor je dan automatisch ook terugkomt tot Egypte, omdat Israël een zijtak is in de Egyptologie. Het boek Romeinen gaat in het Aramees over het volharden, wat in principe de enige weg is tot de heilige gebondenheid waarover ook Galaten spreekt. Deze speer wordt er op ons afgeworpen, en deze speer is er om ons te testen en ons los te maken van het ego, zoals ook II Korinthe over het toetsen gaat. Tessalonicenzen trouwens ook, en het gaat ook over de opname. In de context is dat dus metaforisch, zoals de opname door de valkyries, wat gebeurt als een mens hard aan zichzelf gestorven is op het slagveld tegen het ego. Aan welke kant sta je, en aan welke kant moet je staan, want het collectieve ego wat we in het stadsbewustzijn zien, heeft een heel ander plaatje van het ego gemaakt, heeft dus alles omgedraaid, vandaar dat het teruggedraaid moet worden, de involutie.

Waarmee ben je bewapend ? Met de stad of met de natuur.

Boek 28 van de Vur, de robot, stelt :

1. Het was te sterven verschillende malen om te komen tot de diepste dood. Zij die daar kwamen verloren henzelf om robotische experimenten te worden.
5. Was hij de enige overlevende ? Hoeveel kaarten heb je ? Vroeg een vrouw. Hij had een boek vol kaarten. Zijn wij de enige overlevenden ? Vroeg hij.
6. Er moeten er meer zijn, zei de vrouw. Zijn herinneringen waren kaarten. Hij kon ze gebruiken wanneer hij ze nodig had. De vrouw nam hem naar een markt waar in kaarten gehandeld werd, en waar kaarten geruild werden. Hij moest het beste kaartendek bouwen.
7. De verliezers zouden doorboort worden met speren.
11. Hij durfde niet te bewegen.
12. Hij ontdekte dat zijn wapens hem opgesloten hielden.

Dit kun je vanaf verschillende kanten lezen, wat ook de bedoeling is. Het gaat om een spel op leven en dood. In sommige indiaanse culturen bestonden zulke spelen. Maar dit is metaforisch, en we hebben de gnosis te winnen en het ego te verliezen. Maar welke wapens grijp je ? Welke kaarten ? Je moet dan weer heel voorzichtig zijn en eerst terug gaan naar de natuurbron, zodat je geen losgeslagen strijd voert, want dan is die al verloren. Het beste is om de hogere leger-orde uit te voeren, terug te keren tot de leger overste. In de stad krijg je namelijk de verkeerde wapens aangeboden, en die sluiten je alleen maar op.

Het komt neer op een kaartspel. Heb je de juiste kaarten ? En waardeer je je kaarten wel op de juiste manier, en zet je ze op de juiste momenten in ? De Vur gaat veel over dit kaartspel van de natuur.

